

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, МАЈ 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2538

Има нас
ВИШЕ НЕГО
ДОВОЉНО
да кажемо

ЦРНА ГОРА

НИЈЕ НА ПРОДАЈУ!

БЛОК ЗА ЗАЈЕДНИЧКУ ДРЖАВУ СЦГ

СВЕ ЈЕ ЈАСНО. БРАЋА СМО.

САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

ЗЛАТОТИСАК, ТВРДИ ПОВЕЗ

<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ВРЕМЕ ПРЕСВИТНИВАЊА</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1990</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ХАЈКА НА ЈЕРСЕТКА</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1991</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ФЕНОМЕНИ ПОЛИТИКА КАДАНСКОГ ДЕСПОТИЗМА</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1990</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ВЕАКЦИЗАЦИЈИЧКИ ПРОЦЕС</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1990</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>НАРКОМАНИЈА БУДЕ МАНИТОГА</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1989</p>
<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ПОЛИТИКА КАО ИЗАЗОВ САВЕСТИ</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1990</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>МИЛАН ПАНИЋ МОРА ПАСТИ</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1991</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>НА МЕЂУНАРОДНОЈ СЦЕНИ</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1990</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>СУОЧАВАЊЕ СА СЕДМОМ СИЛОМ</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1990</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>НАРОДНИ ТРИБУН</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1989</p>
<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ПОСЛАНИЧКЕ БЕСЕДЕ</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1991</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ФИЛИПИНЕ ЧЕТНИЧКОГ ВОЈВОДЕ</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1991</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ПАЛИ, ЖАРИ, ДЕДИЊСКИ ДИЗЛАРЕ</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1990</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ЦРВЕНИ ТИРАНИИ СА ДЕДИЊА</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1990</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ДА СВЕ СРПСКО БУДЕ КАО ЗЕМУНСКО</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1990</p>
<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ПРОМЕНЕ ПО ВОЈИ НАРОДА</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1991</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>БЕЗ ДАДКЕ НА ЈЕЗИКУ</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1991</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>МОЋ АРГУМЕНАТА</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1990</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ФАКЦИФИКОВАНА КОЛА НАРОДА</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1991</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ВЛАДА НАЦИОНАЛНОГ ЈЕДИНСТВА</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1991</p>
<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>СРБИЈА ПОД АМЕРИЧКИМ БОМБАМА</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1990</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ДОК ПАТРОТЕ ОБИЊАЉУ ИЗДАЈНИЦИ РАЗАРАЗУ</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1990</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>РАДИКАЛИ СЕ НИСУ ОБРУКАЛИ</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1990</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>ПАКАЕНИ ПАЛАНОВИ ЗАПАДА</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1991</p>	<p>Др Војислав Шешељ</p> <p>КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУЉДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ</p> <p>СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА Београд, 1991</p>

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Томан

Помоћник главног
одговорног уредника
Момир Марковић

Издање приредио
Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амлад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић,
Љубомир Краговић,
Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазивић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Мирољуб Вељковић,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

„НЕ”

Људи имају право да живе нормалним, достојанственим животом, што није случај са Црном Гором данас. Ако је рјешење проблема нашег сиромаштва у губитку тржишта и немогућности запослења, у скупој неодговарајућој здравственој њези, у драстичном повећању трошкова образовања, у смањењу броја сталних гостију из Србије на приморју, у потпуној зависности од увоза хране, која је у Црној Гори већ сада прескупа, онда – јуриш у самосталност.

Да ли се може истовремено бити сиромашан и независан?

Колико Црна Гора треба да буде мала да би нам била довољна? Колико кошта себични и аутистични авантуризам ове власти?

Зато 21. мај, дан референдума никако не смије бити обичан. Тог датума треба да докажемо да има више нас који волимо Србију и Црну Гору од оних који је мрзе, посебно Србију.

Зар је гријех вољети своју Србију у којој нам је дио породице, у којој нам дјеца студирају, у којој се лијечимо и у којој имамо много пријатеља?!

Хоће ли Ђукановић наставити да нам укида језик, разара цркву, претвара Црну Гору у приватну државу.

У маленој Црној Гори има 28 нерасвијетљених убиства. Овдје је убијен Душко Јовановић, главни и одговорни уредник опозиционих новина „Дан”. Убијени су и челници црногорског МУП-а, Жугић, Распоповић и Шћекић. Истраге тапкају у мјесту и заташкавају се пред очима читаве јавности.

Људи су гладни без наде да ће се под овом влашћу било шта промијенити набоље! И зато, 21. маја сачувајмо државу и збришимо фашизам са власти.

У Црној Гори мрзе све што је српско и православно!

У Црној Гори нема наде док је Ђукановића.

И зато **ВОЛИМО СРБИЈУ И ЦРНУ ГОРУ** и заокружимо „НЕ”!

Д. С.

Срби без српских оријентира

Поглед са југословенских и српских развалина XX вијека

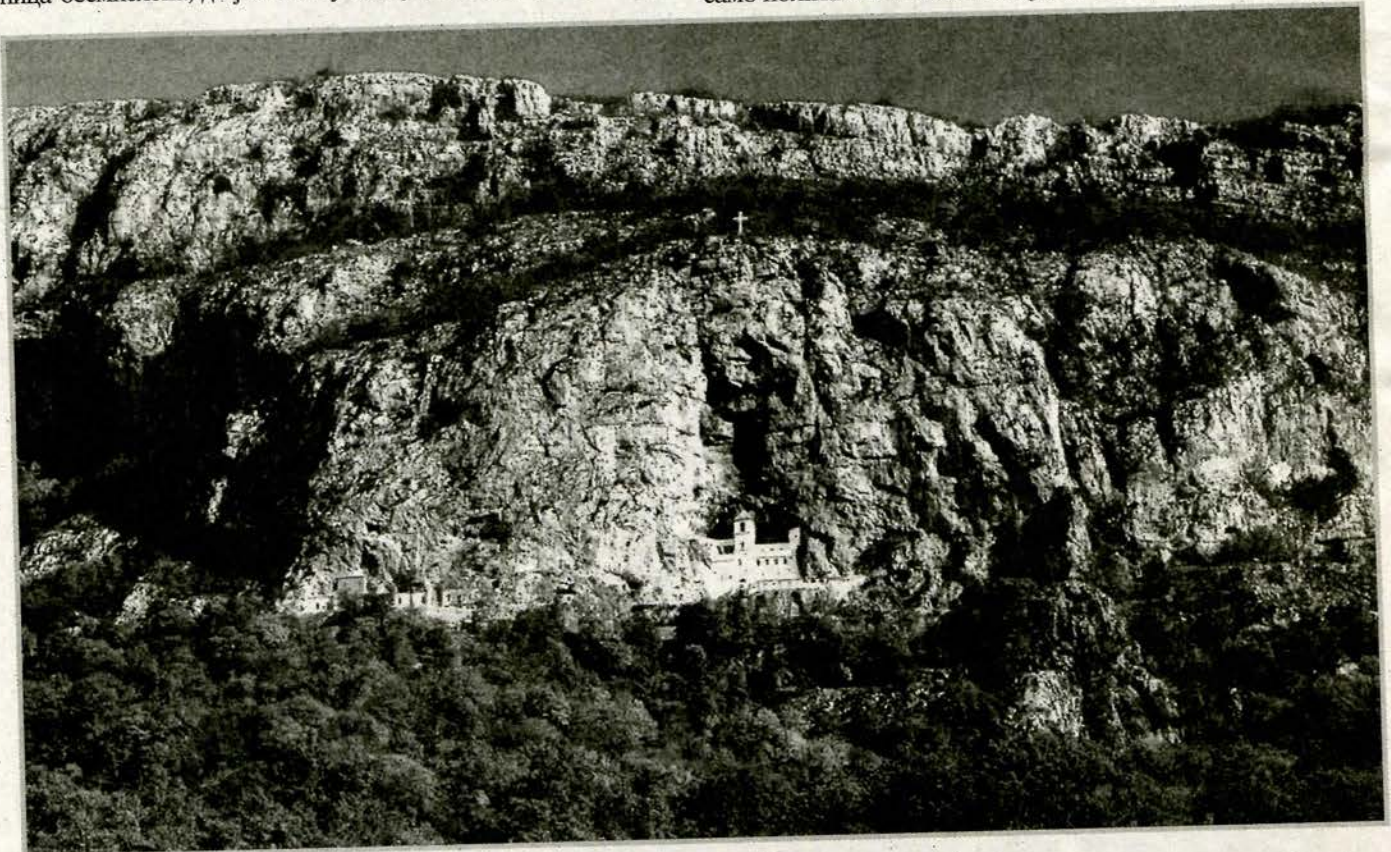
- *Највећи део црногорске опозиције није следио културно-историјски одређен пут сиварања унитарне државе, можда под називом Српска Унија, која би имала један парламенит, једног председника, једну владу, и која би била подељена само на административне јединице (жупе, кнежевине, бановине), у којој би светосавље било подлога народног просветитељства, историјске величине и духовности, чиме би била заустављена полицајска однарођавања – ошточеша под заставом „комунизма“. Алтернатива је и повратак заједничког југословенског именицеља наде за све силом оштрује. Инигратионам циљу Српства служио би повратак духовног центра у Пећи, који би ошконио евениуалне неспоразуме око Мејохије*

Пише: Проф. др Веселин Ђуретић

Г алама против српског „угњетавања мањина“ потискивала је заиста фашисоидне злочине против стотина хиљада Срба Републике Српске Крајине и оне који су непрестано трајали на Косову и Метохији. Чини се да је то и био циљ провокатора.

У неутрализацији Србије најозбиљнија је била „црногорска деструкција“, оличена у режиму Мила Ђукановића. На брзину, уз чашу шампањца склепан државни брод (Државна заједница Србија и Црна Гора), начињен с циљем да се два дела Српства супротставе и сукобе, пуцао је по свим шавовима. Црногорствујући су загаламили против Србије да би их чуо цео свет: „Ето, зар не видите да је државна заједница бесмислена, да је излаз у одвојеном путу у Европску

унију?“ Потргли су однекуда и паралелу са Чесима и Словацима; неупоредиву, јер се тамо деле браћа од стричева, која говоре сличним, али не и истим језиком, док они, Црногорци (илити „Монтенегрини“, илити „Дукљани“) траже раздвајање у сваком погледу јединственог народног бића. Одређивањем Словака Мирослава Лајчека за свог посредника чини се да је и Европска унија поверовала у ове резоне. Црногорствујуће господаре „пратио“ је, објективно, и део неотитоистички одређене опозиције која је лавирала између Црногорства и Српства, омогућавајући им неко „леgitимистичко“ маневрисање. Овакво понашање било је могуће јер је имало широку институционалну основу насталу у процесу новонационалне институционализације Црне Горе, која је представљала и економски-егзистенцијалну позицију не само политичке интелигенције, него и целокупне „надград-

ње”: у просвети, науци, медијима. Чак је и врхунска научна институција имала новонационални предзнак – Црногорска. Ни крајем осамдесетих и у деведесетим годинама XX века ова основа није била промењена; с ње су говорили и Срби и Црногорци, и једни и други из економских и колективистички прагматских разлога, што је снагом личних интереса успоравало процес ресрбизације Црне Горе. Потом је уследило стање свесрпске депресије и пометње које је ресрбизацију зауставило, или ју је учинило скоро потпуно зависном од партијско-политичких резона. Све више се не само позиционо него и опозиционо црногорство показивало и као борба за уносно „занимање”, због чега ни са ове стране није довођена у питање Београдска повеља која је црногорској мањини давала диспропорционалне привилегије на рачун србијанске државне бирократије.

Највећи део црногорске опозиције није следио културно-историјски одређен пут стварања унитарне државе, можда под називом Српска Унија, која би имала један парламент, једног председника, једну владу, и која би била подељена само на административне јединице (жупе, кнежевине, бановине), у којој би светосавље било подлога народног просветитељства, историјске величине и духовности, чиме би била заустављена политика однорађавања – отпочета под заставом „комунизма”. Алтернатива је и повратак заједничког југословенског именитеља наде за све силом отргнуте. Интеграционом циљу Српства служио би повратак духовног центра у Пећи, који би отклонио евентуалне неспоразуме око Метохије.

Док су се Срби и бивши Срби сукобљавали до искључивости, од Српства већ издвојени католици Малисори радили су то исто против православаца, многи са србофобском и конвертитском страшћу – јуришајући на најјужнији део Српског поморја и на Зету (на оно што је од Зете остало после стварања Албаније).

Запад је распре у Црној Гори мирно посматрао, док су његови калкуланти „ловили” нову прилику за употребу црногорских сепаратиста у неутрализацији Београда. Главни „адут” постајао је и црногорски референдум о независности. Западни тумач односа међу браћом постала је Венецијанска комисија, која, препоручујући критеријуме који су искључивали права црногорских држављана у Србији да одлучују о судбини свог завичаја, своје државе, ишла на руку сепаратистима, али и мањинама. Евентуална црногорска независност одговарала је само арбанизованим Малисорима и хрватизованим Србима. Први су на њу гледали као на одвајање Црне Горе од Србије (од српског залеђа), односно као на прилику за себе – да се лакше отргну и из састава Црне Горе и из оквира савезне државе, и прикључе Албанији. Хрватизовани Срби католици у приморју следили су већ зацртану стратегију о „великој католичкој Хрватској са Црном Гором и Албанијом”, помоћу које је настављена игра старог мита о „дрвеним Хрватима”.

Којом су игром Црногорци убацивани у хрватски национални корпус, не само они који су то били у историјском смислу, четири нахије (Катунска, Ријечка, Црмничка и Љешанска), него и српске регије накнадно прикључене Црној Гори као „Српској Спарти” (Брда, Зета, делови Старог Раса, Стара Херцеговина, чак и Бока (која је 1918. ушла у састав Југославије, а не Црне Горе, и која је своје српство увек истицала), и Српско поморје). Пут према хрватству стимулисала је до перфидије разрађена хрватска национална политика, која је и у великим геноцидним погромима над Србима из њих углавном искључивала Црногорце, која је Црногорце који живе у Хрватској обдаривала на различите начине, стимулишући и њихове мешовите бракове, из којих су

се рађали само Хрвати. Црногорска варијанта те методологије показивала је специфичну форму однорађавања, оставрену крајем XX и почетком XXI века; под притисцима режима. Многи су, да би изиграли партијске и државне притиске, прихватили црногорство као мимикрију, приватно не потискујући своје Српство.

То је илустровао недавни попис становништва, на коме је било око 34% Срба, а око 65% оних који говоре српским језиком. Дешавало се нешто слично оном што се збивало у Хрватској под титоизмом, када су подручни Срби у мањинским заједницама, да би опстали, прихватили мимикрију „југословенства”. Потом је тај њихов опортунизам статистички дељен са Хрватима, смањујући за трећину српску нацију.

На црногорској политичкој сцени „лојавио се” и римски папа, који је, изненадно примајући црногорског председника (јануара 2006), сепаратистима дао примат, наговештавајући да је у плану оно што се већ десило уочи грађанског рата у БиХ и Хрватској, када је ватиканским признањем сепаратистичких република било дато зелено светло да то учине и чланице Европске заједнице и САД. Европска унија се, међутим, понашала опрезније, намећући помирителски компромис (цефзус од 55% уписаних бирача да би референдум о независности или одржању заједничке државе био ваљан). У ситуацији коју су одређивале и закулисне активности прозелитског карактера, и ова „тесна граница” је остављала могућности да „закулисне” снаге притекну у помоћ „суверенистима”, јер је било тешко веровати да ће оне зауставити одавно покренута кола прозелитског институционализма.

У њих је било упрегнуто много људи чије би „апанаже” победом снага заједничке државе биле угрожене. Институционализовано је било и дукљанство као полуисторијски мит отргнућа од српске традиције. По мишљењу Будимира Алексића (*Црвено-Црна Гора*, Никшић, 2002) дукљанство је „политичка и национална идеологија, установљена с циљем: стварања црногорског језика и потискивања ћирилице, конституисања Црногорске цркве и прихватања уније (јединства) са Римском куријом, постепеног покатоличења Црногораца, подршке великохрватској и великошптарској идеји и пројекту стварања велике Хрватске и велике Албаније”.

„Дукљанска академија наука” и „Црногорска православна црква” биле су створене да би деловале као полуге те стратегије. Дубока економска криза друштва доносила им је „кадрове” из „благоутробних” редова. Политички егзистенцијално понашање цетињског режима је упућивало да је и он морао да следи овај курс, да није био свој на своме.

Реприза у Црној Гори упућивала је да је на делу претходни хрватски и словеначки сценарио, те да је очекивати једностране деструкције – бојкоте савезних институција, као што се то са Југославијом десило на XIV конгресу СКЈ; те спортских организација, ради „паљења” омладине, јер је она највише индоктринирана митом о црногорској независности. Будући одвојена од родитељског окриља и древних српских завета које у стању мобилности одржавају звуци гусала, те од светосавља и цркве, постала је највећа жртва комунистичке духовне пустоши.

Општи контекст догађаја је говорио да је циљ био и да се помоћу црногорске деструкције доведе у питање Резолуција СБ ОУН 1244, којом је гарантована аутономија Косова унутар СРЈ, али не и унутар Србије. Црногорским калкулантима су на спољном плану објективно ишли наруку „ставови” међународне заједнице, да Срби и Црногорци треба сами да одлуче, али је за све Србе био збуњујући став Русије, због посебног утицаја те земље у Црној Гори, који је и у

овом случају пратила стара, стаљински одређена „дипломатска сквидистанца“ – као да се радило о два народа, а не о једном. Тек када је почетком фебруара 2006. председник В. В. Путин, устајући у одбрану српских интереса на Косову и Метохији, наследницу бивше југословенске државе (и скраћене СРЈ) назвао Српска федерација, била је на нивоу симбола означена битна промена у руској политици. Међутим, Београд је није актуелизовао.

У Црној Гори је дошла на ред и туђинска употреба краља Николе, очитована приликом подизања споменика у Подгорици, споменика у „славу његове борбе за независну црногорску државу“, иако је Господар читав свој живот посветио борби за црногорску независност у односу на Турску, да би се Црна Гора припремила за коначан циљ – свесрпско уједињење. Краљ је објективно употребљаван и на линији црногорске расколничке цркве, он који је изградио највише православних цркава и манастира, и сам био велики верник; који је и на привремену неканонску „аутокефалност“ цркве гледао као на очување митрополијског православног нуклеуса, док се не ослободи свесрпски духовни центар у Пећи. Против „дара јунака“ употребљавана је нејуначка завршница његовог живота, његове речи династичке искључивости и политичког ината. Црногорски идеологизаторски политиканти, не само позициони него неки и у партијској и ванпартијској опозицији, истицали су црногорску државност као светињу, тражећи њено одвајање од србијанске, пренебрегавајући основну чињеницу, да је Црна Гора на Берлинском конгресу 1878. међународно призната као пут спасења од Турске и да је после овог признања наставила борбу за уједињење Српства, а да они почетком XXI века траже „независност“ која је објективно у функцији неутрализације Србије и деструкције Српства.

Анатомија једне црногорске афере

Професоре Буретићу, не тако давно били сте у центру једне афере, поводом ваше ријечи на скупштини београдског Покрета за заједничку државу у Дому синдиката. Чак се огласио и парламент Црне Горе.

Одговор: Био сам ја у центру неколико великих афера (1968, 1971, 1973, 1978, 1985-1986), и све су се оне завршиле у „моју корист“, у корист истине. И ова се тако завршила; чак оно што сам на овој скупштини рекао данас неки критизери истичу као свој став.

О чему се радило? Рекао сам, да смо сви ми „на Титовом путу, у националном питању, посебно црногорском, да смо у рукама малих вођа. Када ово друго изустих математичарски преседавајући се „огради“, уз гунђање присутних. Потом „Бета“ пренесе: да сам захтијевао, ако побједимо“, протјеривање свих Црногораца. О чему се уопште није говорило. Било је очекивати да ће „вођа“ скупа, поводом подвале саопштити: Знамо да је све дошло из неке црногорске кухиње, или, пак, Соросеве, али тога уопште није било. Напротив, двојица активиста (Цетињанин и Зећанин) поводом подвале заграјаше, дадоше за право Соросу. Трећи, врсни историчар и борац за Српство из Пљеваља, се „огради“ од мене на соросевској „Слободној Европи“. Огласи се и парламент ломне Црне Горе; да није било Предрага Поповића који ме зна из оних нормалних „Новакових времена“ и још неких, поновила би се још једна афера. Огласих се и ја, пошто претходно консултовах „Бету“ и погледах снимак фото-свједока свих таласања задње деценије XX вијека, Милорада Т. Бајића. Сада све те људе игноришем.

И у овом случају поновило ми се нешто из 1986, када је против мене силом власти био „употребљен“ један заиста

велики историчар из Црне Горе, да би – потом – пред смрт написао књигу у коју је, не помињући ме, уградио моје основне тезе. Овај други, из 2005, наступио је без разлога, али ми је ипак драго што је и он прихватио моју основну тезу: да будућа држава мора бити добро организована, а не провизијум као ова или она коју нам нуде неки „опозиционери“ (он ове није „признавао“).

Можда је ово прилика да грађанима моје Црне Горе, поручим (са позиција обичног човјека) да се не заносе флоскулама о некој апсолутној независности (апсолутна је само смрт); које су производи неотитоистичке свијести, да у сусрет ширим интеграцијама крену преко свесрпске хомогенизације да не би постали „једна сламка међу вихорове“, или да не би били бачени на неко „јевропско“ „буњиште“, да се братски сједине са Србијом као што су то радили вјековима. Нека им оријентир буде околина разапљених чељусту, која једва чека да још једна грана упадне у њихове „адове жвале“. Мени лично, сувише је тијесно и ово српско јединство; стога сам недавно, поводом промоције моје књиге, „talawao“ на многим радио-станицама Русије (једну емисију пренијео је белоруски радио), тражећи конфедерацију Русије, Бјелорусије, Украјине и српских земаља. И наишао сам на велики пријем. У Петрограду су ме, чак, изабрали у неки савјет. Верујући у ову будућност, која нас преко нашег православно-словенског цивилизацијског круга повезује и са Европом и са свијетом. Ја видим доба када ће се у руској војсци појавити нови Змајевићи, Мартиновићи, Милорадовићи, нови Срби – понос Русије.

Браћо и сестре, проширимо своје хоризонте; на то нас опомиње и упућује Његош: „Миш у тикви што је него сужањ“!

Да ли ће Ђукановић направити Велику Албанију?

Зашто рећи „НЕ!“

- У Црној Гори је 90 одсто гладних ситановника. Социјално ситиње ситавично, биолошки оиситанак ситановнишиива буквално доведен у ишииње. Заворена су многа ипредузећа, људи су оиситали без иосла и могућности зараде и наде за боље сјуиџра... Мило Ђукановић, гоисидар Црне Горе, мрзи Србију и Србе. Све ишио је сриско мрзе: Мишко Вуковић, Драган Кујовић, Рифаи Расиодер, Ранко Кривокашић, Бранко Луковац, Бацковић, Јеврем Брковић, Вељовић и Марковић...

„НЕ“ раздвајању Србије и Црне Горе.

Вјековна тежња државотворног народа у Црној Гори да живи у истој држави са својим народом, усташоидном политиком врха власти, доведена је у питање.

Очито да ће на референдуму бити дилема да ли опстаје државна заједница са Србијом или они који буду гласали „ДА“, гласаће за Велику Албанију или јужну покрајину Хрватске.

Референдум о државноправном статусу Црне Горе, судбинско је питање опстанка државотворног народа на овим просторима.

Оно што ради Ђукановић сада у Црној Гори, радио је, слично, и Анте Павелић у Хрватској прије Другог свјетског рата.

И зато ће већина грађана Црне Горе, 21. маја, закружити „НЕ“ мржњи, подјелама, нацизму, криминалу, плаћеним и другим убицама, тровачима наших душа, земље и ваздуха. Рећи ћемо „НЕ“ лоповима, фукари и олошу.

„НЕ“ мигу и корупцији!

Данас у Црној Гори се све завршава „преко везе“. Ако треба упут за лијечење, за операцију или каквог доброг љекара, треба спремити дубоку кесу пара. Ако треба уписати дијете у школу, опет требају паре. Ако хоћете радно мјесто, онда вам треба коверта пуна новца.

У Црној Гори цвета мито и корупција. Тако је стање у здравственим установама, али и у органима власти, МУП-у, Влади, у просвети – у свим порам Црне Горе.

Зато смо изопштени из цивилизованог свијета.

„НЕ“ пљачкашкој приватизацији!

Како су приватизовани велики привредни гиганти, као што су жељезара „Борис Кидрич“ у Никшићу, КАП у Подгорици, рудници боксита, термоелектрана „Пљевља“, рудници црног угља у Пљевљима, „Вунко“ Бијело Поље, фабрика целулозе и папира „Беранка“, „Литекс“ у Подгорици, „Арсенал“ у Тивту, „Приморка“ у Бару, „Радоје Дакић“ у

Подгорици, „Соко Штарк“ у Андријевици, „Термовент“ у Андријевици, „Импрегнација“ у Колашину, многи хотели, угоститељско-туристички објекти, „Југопетрол“ Котор, ППТ-Црне Горе и многа друга, и много других...

„НЕ“ – спреси државних органа са организованом мафијом

Од 1997. године, значи од доласка садашњег режима на власт у Црној Гори и у вези са Црном Гором, догодило се сјасет тешких убиства (нека имају сва обиљежја тероризма). Зато није згорега поставити и низ питања:

- Ко је убио Радосава Станишића званог Рако Дилингер (ликвидиран у Будви)?
- Ко је убио Слободана Бољевића?
- Ко је у Бару убио Вангаћата Сантинија, боса огранка италијанске мафије?
- Ко је у Бару убио Жељка Јеленића?
- Ко је у Будви убио Бора Недовића из Берана?
- Ко је убио Миша Никшића?
- Ко је у Бару убио Ранку Јунковић?
- Ко је у Будви убио Властимира Зечевића, званог Мићко Талијан?
- Ко је на паштровачкој гори убио Васа Павићевића?
- Ко је на паштровачкој гори убио Јоца Вујичића?
- Ко је убио Игора Ђосовића?
- Ко је убио Зорана Јовановића?
- Ко је убио Југа Вучинића?
- Ко је убио Мињу Беџира у Будви?
- Ко је у Будви убио Благогу Секулића?
- Ко је убио шесторо људи у кући Душка Мартиновића у Беранама?
- Ко је убио Ратка Ђокића?
- Ко је убио Сашу Лакетића у Петровцу?
- Ко је убио Веска Божовића из Затона?
- Ко је побио Шурине, Дариа и Марију, брата и сестру, у Будви?
- Ко је убио Мишка Крстовића у Подгорици?
- Ко је убио Срђана Мирановића у Подгорици?

- Ко је убио Младена Кликовца у Подгорици?
- Ко је убио Дарка Распоповића-Белог, високог функционера ДБ-а Црне Горе?
- Ко је убио Горана Жугића, савјетника председника Републике за безбједност?
- Ко је убио Павла Булатовића, министра Војске Југославије?
- Ко је убио Душка Јовановића, главног и одговорног уредника листа „Дан“?
- Ко је убио Славољуба Шћекића, високог функционера МУП-а?

„НЕ“ спреси државних органа са организованим криминалом, плаћеним одредима смрти у Црној Гори

- Зашто није ништа предузето након налаза Анкетног одбора Савезне скупштине о убиству министра војске Павла Булатовића, јер је јасно указано да је ликвидатор лице из Будве, које носи службену легитимацију ДБ Црне Горе. Откривене чињенице јасно указују на извршиоца, али и на логодавца атентата.

- Зашто Скупштина није донијела одлуку о формирању Анкетног одбора за разоткривање убиства Душка Јовановића, главног и одговорног уредника листа „Дан“?

- Зашто су се, очито на сваки начин, па и од органа који су задужени за откривање тешких злочиња, нека злочинаца заштитили, а чињенице, докази и изјаве прикривале!

- Зашто се до краја органи безбједности нијесу позабавили причама да у Црној Гори оперише низ професионалних убица као извјесни: Делић, Борета, Биговић, Вујисић, Османгић, Мандић... и ко од њих носи оружје и легитимације добијене од АБН-а.

- Зашто се нико није нашао иза браве, када је још 1991. године успостављен државни шверц дуваном, под изговором и оправдањем да „треба обезбједити преживљавање грађана Црне Горе“, иако се зна да су многи шверцом дувана обезбједили и „зарадили“ огромно богатство чији су дио употријебили за куповину предузећа у Црној Гори.

„НЕ“ дроги!

Све врсте дрога се преносе из Албаније и Косова и Метохије преко Црне Горе за Србију, Републику Српску, Босну и западне земље. Сваке године све више дроге остаје и на простору Црне Горе. Преко 100 младих људи, након што су умрли од прекорачења дозе, сахрањено је на гробљима у Подгорици.

Црна Гора има нарко дилере великог европског ранга, који су повезани са нарко босовима из Косова и Метохије, Албаније, Турске. Они су „недодирљиви“ и уживају у својим црногорским инвестицијама. Црна Гора има све више „уживалаца“, зависника од дрога какве су кокаин, хероин, екстази, марихуана и друге.

„НЕ“ угрожавању људских права и трговини људима!

Случај С. Ч. (Светлана Чибутенко) Молдавске држављанке која је била заточена у подгоричким јавним кућама (нерегистрованим наравно!) је одлуком највиших функционера власти – заташкана!

У афери су, очито, учествовали од председника Црне Горе Ђукановића, државног тужиоца Вукчевића, и низ подгоричких трговаца белим робљем.

Без обзира на међународне импликације читавог случаја, државни органи су зауставили истрагу, а Светлана Чибутенко је једва извукла живу главу.

По њеном тјелу неки од првака ДПС-а су гасили цигарете и иживљавали се на најмонструознији начин.

Трафикинг и проституција су постали саставни дио црногорског друштва. Црногорска јавност зна и за утапање „преко сто“ Рома у Јадранском мору, гдје се, такође, случај заташкао како би био заборављен.

„НЕ“ издаји и сарадњи са агресорима на нашу земљу!

У току 1999. године НАТО је напао нашу земљу СР Југославију. Власт у Црној Гори се у потпуности ставила на страну агресора. МУП Црне Горе се спремао да нападне јединице војске које су одолијевале НАТО бомбардовању. Било је и приједлога да се војсци укину „струја, вода и храна“!

Док је НАТО својим ракетама и бомбама разарао нашу земљу, убијао старце, жене, дјецу и војнике, дотле се Ђукановић грлио са Хавијером Соланом, човјеком који је директно одабирао циљеве. Тако је одабрао мост на Мурини гдје су страдала недужна дјеца. На војном аеродрому у Подгорици погинуо је старији водник Божовић. У Србији је погинуло неколико хиљада људи, највише цивила.

Извршен је полицијски десант на аеродром Голубовци, како би се са њега отјерале јединице војске. Војска је одбранила аеродром. Службеници ДБ дјелили су оружје својим члановима и симпатизерима како би се у повољном моменту ударило на јединице Војске Југославије. МУП Црне Горе је за вријеме рата на Косову и Метохији био на страни терориста. Читаве наоружане јединице су долазиле на територију Црне Горе гдје су се одмарале и наоружавале, а онда враћале у борбу са нашим снагама.

„НЕ“ сатани и сатанизацији вјере у Црној Гори!

МУП Црне Горе и ДБ довели су распопа (који се у међувремену оженио и добио тешку полну болест) Мираща Дедеића и именовали га за вјерског поглавара Црне Горе. То што Миращева „дрква“, у својој пастви има 45 посто грађана муслиманске вјере, осам посто католичке, а остало вјере Јосипа Броза Тита – никога више не интересује.

Религија регистрована у цетињском центру безбједности функционише по принципу тајних безбједносних служби. Припадници црногорске тајне полиције у мантијама упадају и скрнавце цркве и манастире по Црној Гори. Припадници црногорске тајне полиције отели су Црногорско-приморској митрополији икону пресвете Богородице Филермосе и низ црквених и вјерских драгоцености.

„НЕ“ нападима на све што је српско у Црној Гори!

Идеолози усташтва у Црној Гори су, несумњиво, Јеврем Брковић и Мило Ђукановић.

У Црној Гори Срби немају никаква права, па ни она која су Уставом загарантована сваком грађанину, право на равноправност, на посао...

Предсједник Скупштине општине Подгорица, Миомир Мугоша, директно оптужује предсједника Владе Ђукановића да форсира Албанце око Тузи тако да општинско земљиште на Карабушком пољу, предвиђено за изградњу станова – остаје ледина. Албанци неће Црногорце за комшије. Протјерују их скоро као на Косову и Метохији. У томе их помажу и подржавају Американци и Мило Ђукановић.

Албанске вође и у Црној Гори хоће велику Албанију.

Ђукановићу то очито не смета. По њему боље са Албанијом него са Србијом?! Боље са Диношом него са браћом.

„НЕ“ милитаризацији Црне Горе!

У току 1997. године, па и наредне, запосклено је у МУП преко 20.000 полицајаца само ради одбране режима и Мила Ђукановића. Створене су велике полицијске јединице само и искључиво са намјером обрачуна са једним (српским) народом и војском. У полицији долази до јаке индоктринације мржњом према свему што је православно и српско.

„НЕ“ пребијању грађана који се огласе против режима.

Од 1997. године па до 2000, пребијено је по налогу највиших функционера режима десетине грађана Црне Горе. По директном налогу Веселина Вељовића, данашњег директора полиције, претучен је Душко Јовановић, главни и одговорни уредник дневног листа „ДАН“.

У класичној сачекуши претучен је и књижевник Момир Војводић, члан Српске радикалне странке др Војислав Шешел.

Претучен је, заједно са својом супругом, и Гојко Митровић, власник и главни и одговорни уредник Телевизије „Елмаг“. Према незваничним сазнањима пребијања су вршили припадници полиције, припадници специјалне антитерористичке јединице.

Потпуна злоупотреба полиције!

„НЕ“ дукљанској академији и прекрајању историје.

На челу нове, тзв. Дукљанске академије наука и умјетности постављен је сарадник ДБ-а Јеврем Брковић, усташа и следбеник Савића Марковића Штедимлије и дипломирани фризер. Протува најгоре врсте.

А, по режиму, становници Црне Горе нијесу Срби, већ дукљани, потомци проклетог попа дукљанина. По дукљанској академији, највећи злочинци у историји Црне Горе су Петар Петровић Његош (како кажу геноцидни пјесници) и сви други Срби.

Дукљанска академија велича усташку идеју и врши културни геноцид над српским народом у Црној Гори. Затире и историју и фалсификује све оно што би могло да буде истина.

Дукљанска академија заговара стварање велике Хрватске и уништење канонске Српске православне цркве у Црној Гори.

Дукљанска академија заговара потпуно поунијаћење и покатоличење грађана Црне Горе.

Дукљанска академија је, суштински, истурено одјељење ДБ-а Црне Горе, прикрива криминал у својим редовима. Заташкана је велика крађа икона из наших манастира, гдје је ухваћен и извјесни Милорад Поповић, црногорски књижевник, у крађи и продаји вриједних икона.

„НЕ“ потпуном социјалном раслојавању.

У Црној Гори нема средње класе – 90 посто је гладно и сиромашно, док је пет посто енормно богато и задригло у сјају опљачканог народног новца.

„НЕ“ пљувању у лице сопственим грађанима!

Након рата 1991-1992. године, на ратишту је погинуло 200 витезова Црне Горе. Ђукановић, Вујановић и Маровић се Хрватима свакодневно извињавају. Кад су из Хрватске пристигли посмртни остаци Никшићана и Шавничана који су искасапљени у злогласном усташком затвору „Лора“, нико од актуелног режима није нашао за сходно да упуту сау-

чешће породицама и да учествује у сахрани.

Истог дана су отишли на сахрану македонском председнику, који је промашио писту код Мостара.

„НЕ” да Црна Гора буде база светском криминалу!

Од 1991. године, на црногорском приморју лоцирано је преко 500 крупних италијанских мафијаша, једне од највећих свјетских организованих мафијашких организација – Цорона унита (света круна) која броји преко 80.000 регистрованих мафијаша. Шефови ове мафијашке организације су, по њиховим ријечима, могли да заказују сједнице Владе Црне Горе.

„НЕ” општем моралном посртању!

Полицијски денунцијанти руководе дукљанском академијом, сектом Мираша Дедеића, неким значајним културним установама, телевизијом Црне Горе.

Такозвани „млади талас” црногорских књижевника своју умјетност мјери количином србомржње. У пројекат моралног расипања Црне Горе укључени су и неки новинари, неки тобожњи књижевници и пјесници, све са истом платформом – мрзи Србију и Србе.

„НЕ” мржњи према Србији и Србима.

Црногорски режим и Мило Ђукановић мрзи сваког Србина и Србију. Колико сваког Србина и Србију мрзи Кујовић, Луковац, Бацковић, Вељовић, Марковић, Мишко Вуковић, Ранко Кривокапић, Јеврем Брковић, Рифат Раостер – то је за анале о нацизму.

Ђукановић мрзи сваког Србина до геноцидности.

„НЕ” повећању криминалитета свих видова.

Број тешких кривичних дјела расте из дана у дан. Они који су чланови владајуће структуре (ДПС-СДП) могу да раде што год хоће и то некажњено. Они су важнији и пречи од закона и Устава.

Пред КЦУ-ом је убијен већ умирући момак, а нико не смије да помене Брана Мићуновића, јер би га последице тога појела помрачина.

У ствари, зашто неко не објасни ко је господин Мићуновић, чиме се бави и шта ради? Да ли штити режим или обратно?! Или обострано!

„НЕ” тајним досијейма тајне полиције!

Зашто се не отворе досијеи тајне полиција, која их још чува, а ко их кљука новим подацима?

Зашто се они потпуно не отворе за јавност? Било би много интересантно видјети: ко је све праћен и сниман, ко је сарадник црногорске тајне службе, ко је страни шпијун и плаћеник, све интересантно и веома потребно. Љековито у ствари.

У овим досијейма било би много чега занимљивог и поучног.

„НЕ” уништавању природних вриједности!

Влада Црне Горе је имала намјеру да направи хидроелектрану „Бук бијела” и тако потопи најлепши кањон у свијету, кањон Таре. Интервенцијом међународних организација тај паклени наум је спречијен и одложен. Кањон Таре је, да подсетимо, заштићен одлуком Уједињених нација и припада вриједности читавог човјечанства.

На сјеверу Црне Горе уништавају се велики шумски комплекси од стране шумске мафије која је концентрисана у Рожајама, Плаву, Пљевљима и Подгорици. Кракови ове мафије директно сежу до ресорног Министарства у Влади. Милиони кубика најквалитетнијег дрвета отишло је из Црне Горе према Западу, а корист од тога имали су само поједини директори, помоћници министара и чланови Владе.

„НЕ” тровању!

Комбинат алуминијума у Подгорици трује директно преко 30.000 грађана Подгорице и Зете. Отроване су подземне воде са хемикалијама какав је пирален који изазива карцином јетре, мозга, плућа, кости и дебелог цријева. Затрован је и ваздух са фенолом, тако да су на удару: плућа, кости и зуби грађана Подгорице.

Увози се храна, пилетина из Холандије, Белгије и других земаља гдје је та врста хране забрањена за псећу употребу. Код нас то све једу људи. И трују се!

„НЕ” великим трагедијама!

Црна Гора је скоро покопала 47 погинулих у тешкој железничкој несрећи. Преко 200 људи је тешко повријеђено. Одговорни за ову велику људску трагедију су Влада Црне Горе и најуже железничко руководство.

Понајприје Мило Ђукановић, Ранко Меденица и Момчило Ракочевић.

То су људи које треба притворити због тешке трагедије која је задесила Црну Гору.

Меденица Ранко – звани Кибла, бивши генерални директор Железнице, опремао је свој кабинет пуна три мјесеца уложивши преко 80.000 евра у адаптацију.

Како би ова величина могла да се удобно смјести.

Да је било 20.000 евра, а то је једна четвртина од трошкова за адаптацију кабинета, да се уложи у поправку кочица на електромоторном возу, данас би 47 људи било живо.

Овако, Ранка Меденицу не боле мртва дјеца по морачком кањону. Ни његовог шефа, а ни друге из руководства Железнице Црне Горе.

Д. С.

Зашто је боље заједно

Мило па прошло

- *Економске и оспалеле предности заједничке државе Србије и Црне Горе. Образовни и здравствени разлози. Правне и практичне последице разбијања државне заједнице. О чему усташе ћуће када говоре о независности*

Веома је важно истаћи да више хиљада редовних студената из Црне Горе (који приликом уписа на факултет нијесу успјели да сакупе довољан број бодова, да би могли да се школују на терет буџета Републике Србије), плаћа школарину идентичну студентима из Србије. Висина тих школарина се разликује од факултета до факултета и варира у распону од 200-1000 евра за најскупље студије. Висина школарина за стране студенте креће се у распону од 800 – 6.000 евра што је четири до пет пута више у односу на школарине за студенте- држављане Србије и Црне Горе, дакле студенте који сада имају потпуно исти третман.

Исти је случај и са трошковима смјештаја у студентским домовима и са свим трошковима који се посредно и непосредно тичу режима студирања. Колико би студенти из Црне Горе били оштећени евентуалним иступањем Црне Горе из Државне заједнице и колико би буџет Црне Горе био оптерећен ако би Црна Гора преузела обавезу да финансира нове, вишеструко веће трошкове, заиста није потребно посебно коментарисати.

Слична асиметрична ситуација постоји и у систему здравства. У Србији се лијечи много више пацијената из Црне Горе, у односу на пацијенте из Србије који здравствену његу и заштиту добијају у Црној Гори.

Евентуално иступање Црне Горе из Државне заједнице, скупо би коштало хиљаде пацијената из Црне Горе, који би за услуге прегледа и лијечења у Србији, као страни држављани плаћали услуге четири до пет пута веће, него што то сада раде. Иначе, сада су те услуге за грађане Црне Горе свега пет посто (трошкови администрације), скупље од услуга за грађане Србије.

По доступним подацима, број болесничких дана грађана Црне Горе у установама у Србији је у просјеку 11 до 13 дана, а број пацијената је на неким клиникама (неурохирургија) и до 15 посто већи у односу на пацијенте из Србије.

Ако би Црна Гора преузела на себе финансирање нових, знатно повећаних трошкова здравствене заштите у инострану држави (што би била Србија након евентуалног иступања Црне Горе из државне заједнице), тада би се буџет Црне Горе оптеретио са четири до пет пута више средстава за ове намјене, у односу на садашње трошкове.

Правне и практичне последице разбијања Државне заједнице

Бројке говоре да грађани Црне Горе имају у Србији 73 посто најближе родбине и да на територији Србије живи

око 250.000 држављана Црне Горе (број оних који имају ближе или даље поријекло из Црне Горе приоцјењује се на 3 милиона).

У Србији студира око 12.000 студената из Црне Горе, а такође се тамо, сваке године, лијечи двадесетак хиљада грађана Црне Горе.

Ове цифре су производ прожимања веза између Црне Горе и Србије током вјекова, које је заједнички државни живот само додатно обогатио и учврстио. Какве би последице евентуално успостављање државне границе између Србије и Црне Горе имало по живот грађана и држављана Црне Горе?

Одговорна државна политика, која води рачуна о дугорочним интересима стабилности државе и просперитета њених грађана, свакако би ово питање добро проучила и настојала да унапријед отклони све штетне последице, прије него би се упустила у рјешавање државног питања.

Црногорска сепаратистичка власт на питање о последицама разбијања државне заједнице по свакодневни живот и интересе црногорских грађана и држављана одговара флоскулом: „Ништа се неће промијенити... све ће остати исто...” Као да је то нешто што се само по себи разумије.

Упозорење званичника из Србије да ништа неће бити исто ако Црна Гора напусти Државну заједницу, власт коментарише као „мијешање у унутрашње ствари Црне Горе и антиевропску политику”, а иста упозорења Блока за очување државне заједнице као застрашивање грађана Црне Горе.

Сепаратисти, дакле, хоће своју столицу у УН и све атрибуте државе, али не би да прихвате све последице тога?!

Тачније, хоће да погубност последица прикрију од грађана Црне Горе док остваре циљ, а касније ће оптужити Србију да је оно што је неминовна последица разбијања државне заједнице, у ствари освета Србије...

Да размотримо само неке од последица које би неминовно морале наступити ако сепаратисти неким чудом успију у свом науму:

Прва је промјена статуса црногорских држављана који стално живе у Србији. Разбијањем Државне заједнице, њихово црногорско држављанство, које нема међународно правну тежину, постаје међународно-правно релевантно и они постају странци у Србији.

Тврдња сепаратиста да Србија, као сукцесор међународно-правног идентитета Државне заједнице има обавезу да црногорским држављанима аутоматски да или понуди држављанство Србије је опасна измишљотина и обмана. Држава дефинише услове за стицање држављанства и то је једна од њених карактеристика. Проблеми држављанства који су се појавили као производ распада бивше СФРЈ и даље оптерећује многе грађане који у моменту стицања независности појединих република бивше СФРЈ нијесу имали држављанство те републике. За разлику од тадашње ситуације када су те републике због потребе признања независности биле подложне политичком притиску да буду благодане према захтјевима за стицање држављанства, Србија то неће бити јер има унапријед признат статус у свим међународним организацијама и институцијама.

Губљењем статуса држављана, социјално-економска ситуација за око 250.000 црногорских држављана се драматично погоршава. Поједини послови постаће им недоступни (јавна управа, судство, адвокатура, јавна предузећа и сл.), јер су ексклузивно резервисани за држављане, док ће им други бити веома отежани, јер зависе од статуса боравка на територији Србије, што је, опет, у рукама власти. Да је тако најбоље свједочи Закон о запошљавању и раду старнаца РСГ из 2004. године чији чл. 2. гласи: „Странац се може запослити, односно закључити уговор о раду, ако има одобрење за стално настањење, односно за привремени боравак у Републици и ако има радну дозволу”.

Наведена одредба је потпуно у складу са уобичајеним стандардима понашања држава. Дакле, оно што је прописала за странце на својој територији и што би се у случају независности односило и на држављане Србије који живе у Црној Гори – црногорска власт оспорава Србији!?

Д. С.

Предност заједнице са Србијом

Сами осуђени на пропаст

- *То што је већински народ исти у обје републике, чланице Државне заједнице, није једини аргумент да се буде у једној држави*
- *Пошто је веома важне чињенице које недвосмислено показују да живјети заједно значи и живјети боље и бољитије. То значи имајти наду и перспективу*

Привредници из Црне Горе, најбоље од свих тржишта познају тржиште Србије и њена привредна и економска кретања. Ако се узме у обзир да привредници Црне Горе и Србије говоре истим језиком (ако то не укине дукљанска фризерска академија), ако постоје неуништивне рођачке везе, али и пријатељске, онда је просто немогуће раздробити само тржиште. Логична тежња сваке економије да има већу снагу, територију, тржиште и базу – не наилази на разумијевање у главама сепаратиста.

Њихова основна замисао је спасавати од народа отето богатство затварајући се у торове и претварајући Црну Гору у приватно власништво.

Управо из те блиске повезаности проистичу ријетки привредни послови менаџера из Црне Горе. У суштини, црногорски привредници на страним тржиштима никако не могу бити тако успјешни као на тржишту Србије, нити црногорски производ може боље проћи на страним тржиштима у односу на тржиште Србије.

У укупној спољној трговини Црне Горе, у вриједности од 1.374.802 евра, нешто више од трећине је управо са Србијом, што је више од укупне размјене са следећа четири највећа партнера.

Ако се гледа из перспективе Србије, Црна Гора учествује око 2,6 одсто спољнотрговинске размјене. Од укупног извоза Србије на Црну Гору отпада мање од 6 одсто.

Бројке су неумољиве и најбоље говоре о томе да је Црна Гора без Србије економски покојник.

Србија је земља препознатљива као извозник велике количине квалитетних пољопривредних производа. Пољопривредни производи Србије спадају у сам врх европске производње хране и по томе што су здрави и квалитетни. Њихова цијена је конкурентна, а хемијска и макробиотичка својства их сврставају у најквалитетније у Европи.

Заједница са Србијом значи и јефтинију храну за грађане Црне Горе. А прављење озбиљне, правно утемељене државе значи и укидање дажбина, царина, пореза на додатну ври-

једност што директно значи јефтинију храну за све грађане Црне Горе и до 20 посто. Овако, цијене хране у Црној Гори само расту иако је просјечна плата нешто преко 210 евра. Када се зна да је запослен сваки девети грађанин, који „издржава“ осталих осам, онда је јасна тешка и готово безизлазна ситуација.

Оно што је потребно, и то под хитно, успостављање платног промета и потпуно повезивање банкарских послова што за последицу има бржу економску експанзију Црне Горе и сигурнију будућност сваког њеног грађанина.

Чврста веза Србије и Црне Горе значи и више страног капитала у самој Републици.

Наиме, већ сада постоје читави погони и велики трговински центри који су постављени у Подгорици, али са намјером самог власника да своје тржиште прошири и на Србију. То се већ види по огромним пословним објектима словеначких фирми, чије пословодство сасвим јасно указује на чињеницу да, заправо, њих интересује тржиште Србије.

Саобраћајни правац Бар-Београд значи природно најбоље и најближе повезивање Црне Горе са Западном Европом. Евентуално изградња аутопута на истом правцу значило би стварање услова да, у том тренутку, Црна Гора постаје туристичка дестинација највишег ранга.

Пруга Београд- Бар није искориштена за превоз робе ни 10 одсто од инсталираних капацитета. Наиме, још 1976. године, приликом отварања пруге, објављен је податак да је пројектована за превоз пет милиона тона робе што би је учинило потпуно рентабилном.

Досадашње руководство жељезнице Црне Горе, се по угледу на Владу, затварало у свој тор, рушећи основни европски принцип да је жељезница привредни субјект који не трпи међе.

Какво је руководство имала жељезница најбоље се види по тешкој несрећи када је погинуло 47 путника, а њих преко 200 било тешко повријеђено.

Умјесто да буде ухапшен, генерални директор Ранко Меденица даје изјаве, мислећи да је неком стало да га слуша, а камоли да га гледа.

На његовој души стоји страшна хипотека од скоро педесет мртвих путника, за чију смрт и он сноси огромну одговорност.

Зато што није у затвору може „захвалити“ само чињеници да је члан ДПС-а и ничему више!

Црногорска власт је поставила границе и царинске пунктове још у вријеме док је Државна заједница функционисала, показујући сасвим јасно да јој не пада на памет изградња заједничке државе са Србијом. Црној Гори треба много боља саобраћајна инфраструктура а што директно значи не само довођење великог броја туриста на приморје, планине, језера, ријеке и градове, већ и привредни препород опустошеног сјевера. Власт је намјерно, на најгрубљи начин, урнисала сјеверни дио Републике, уз објашњење да је наклонен повезивању са Србијом.

А шта рећи о другом дијелу Републике, посебно приморју? У односу на укупан број долазача туриста у Црну Гору, према званичним подацима, њих 54,9 посто су из Србије, док је тај број, када је ријеч о броју остварених ноћења, кудикамо повољнији и износи 58,7 посто. Када се посматра потрошња грађана Србије који у Црној Гори имају велики број викендица, тада су бројке опет неумољиве и показују шта значи однос према Србији у контексту најважније црногорске привредне гране- туризма!

Оно што је посебно важно а има немјерљив утицај на скоро сваки кућни буџет, је и однос црногорске власти према десетини хиљада студената који студирају на неком од универзитета у Србији. Према званичним подацима чак 31 посто црногорских породица имају некога ко се школује у Србији (ђаци, средњошколци, студенти и постдипломци). Када се постави питање грађанину Црне Горе да ли има блиске пријатеље у Србији, њих 78 посто одговара да има, а више од 73 посто има неког из најближе родбине баш у Србији !!!

Сва испитивања показују да највећи број грађана више не вјерује лажима црногорских властодржаца, нарочито када је ријеч о дуго најављиваном привредном препороду Црне Горе. Уосталом, зашто се 42 посто запослених у Црној Гори плаше да ће након референдума остати без посла!!!

Невјероватно, када се слушају и гледају обећања актуелног режима да ће се „свакодневно“ отворати десетине хиљада радних мјеста у новоотвореним фабрикама, зашто једна трећина наших суграђана стрепи да неће моћи више да прехране себе и своју породицу!?

Д. С.

Црногорско „достојанство”

Трагика нашег времена

• *И рече Бог нека буде свјејлосиј. И би свјејлосиј. И видје Бог свјејлосиј да је добра и расијави Бог свјејлосиј од шаме.*

И рече Служба државне безбједности Црне Горе нека буде Мило Ђукановић. И би Мило. И видје Служба државне безбједности да је Мило промашај и да га народ не жели. Али их не расијави, већ их још ујорније гура једне другим у загрљај

У мјесто да доласком на власт ДПС и Мило Ђукановић отпочну такмичење у стварању добра за све грађане, отпочело је бесомучно и немилосрдно пљачкање тих истих грађана. Невоља и трагика обично онога кога снађу нечему науче, а мозак и ум изоштре и ојачају. Овог пута је све испало другачије, јер је зло у лику Ђукановића оставило несагледиве последице које су народ заглушиле и гурнуле у непротивљење и ћутање, као једини излаз и храну за душу.

Тако је трагика нашег времена достигла врхунац одржавањем на власти клана Ђукановића, гдје пола Црне Горе има Мило, а ону другу половину Ацо. И као што обично бива тако се сада показало, да ниједно срце није тако тврдо као плашљиво. Та плашљивост је натјерала премијера на још ригорозније и репресивније мјере према грађанима, не би ли се што дуже одржао на власти и тако спасио међународних судова. То плашљиво срце нема одважности да се одрекне имунитета, пође до Италије и свима докаже да све што се лоше о њему говори је обична лаж, као што то пласира у црногорским медијима.

Међутим, то плашљиво срце, та катаклизма у лику премијера, дрско и неумољиво, мало помало уништава Црну Гору, пријетећи њеним потпуним нестајањем у име својих себичних, личних интереса.

Да ли ће једино спасење Црне Горе, како кажу биолози, бити у складу који би направили живот и смрт на уштрб премијера, а на велико задовољство и срећу грађана цијеле Црне Горе, за сада је тешко прогнозировать. Једно је сигурно, да премијер успијева да опстане на власти уз помоћ своје тајне полиције, наступима на својим електронским и штампаним медијима и говорима који су у рукама писаца, пророка, а посебно политичара, најстрашније оружје. Нешто што је надчовјечанско, трик који убија и сакрива и најмању људску трансформацију, лаж и превару.

Попут љепшег пола, ни премијер се не мири нити добровољно прихвата чињеницу да је његово вријеме истекло, да је прошло и да се никада неће вратити, ни оно ни било које друго које би довело до његовог цвјетања. У том свом лудилу и фанатизму несвјесно му помажу грађани Црне Горе, који живе у крајњем сиромаштву. То сиромаштво је горе и погубније од обичног сиромаштва, јер док се човјек у обичном сиромаштву бори и копрца, па му је понекад мало боље, код крајњег сиромаштва не покушава ништа, сем што се држи достојанствено. Бити Достојанствена сиротиња, попут грађана Црне Горе, а њих је нешто око 95 одсто, нешто је најтеже, најстрашније, најнељудскије и најнехуманије, зато што се у сажалењу, које чувају за себе, налази пропаст сваког припадника ове Достојанствене сиротиње.

Оно што још више отежава положај Достојанствене сиротиње је идеализовање богаташа. При том се Достојанствена сиротиња не оптерећује тиме како, зашто и на који начин су дојучерашње гоље постале тако богате. Када се сретну са њима, Достојанствена сиротиња осјећа и према

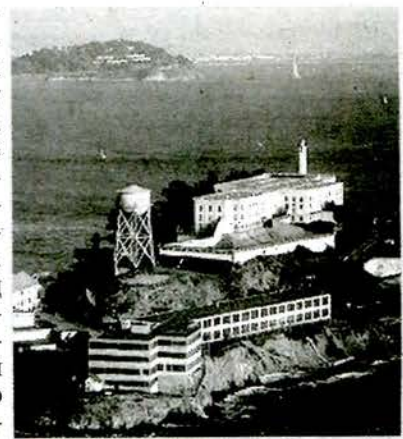
њима исказује страхопоштовање и дивљење. Штавише, њихова енормална богатства у главама ових сиротана уврежила су мишљење да су због свог богатства, богаташи интелектуално супериорнији од свих осталих. Зато често можемо од Достојанствене сиротиње чути изјаве: „Кога да доведемо да врши власт и да нас води, ако њих макнемо”, не схватајући да Црном Гором управљају волови, који и даље непоштено гомилају своја богатства. Али пут стицања богатства ма колико био гнусан, одвратан и ма колико се око тих богатуна осјећао тежак задах, иако ниједан њихов цвијет не доноси срећу, код Достојанствене сиротиње ствара утисак да са свиме не управља добри Бог, већ ђаво. Због тога им Бог, природа, морал изазивају гађење, па бјеже са села на улице буљећи у богаташе, сањајући да постану и они дио њих.

Тиме изостаје уравнотежености и поштења сељака, сељачких једноставних осјећања, али и сељачке чврсте руке која би зауставила и пресудила трагичарима новог црногорског поретка, с обзиром да је радничке руке свезао и сломио лично премијер Ђукановић. Сва задовољства и правила која је прописао Бог, Достојанствена сиротиња је одбацила гладујући и трпећи понижења, склањајући се у сјенке ноћи, како би из прикрајка, непримјећени, гладним очима пратили новокомпоноване богаташе, своје узоре. Нико од те Достојанствене сиротиње не жели да буде човјек, препуштен миру, непримјећен и нормалан. Оперисани од скромности, независности, животињског нагона да буду ван јавности, та несрећна људска бића, та Достојанствена сиротиња, попут својих узора-тајкуна тежи да буде у средишту игре са животом.

То им је животни циљ, па макар их истог тренутка покосила рафали, иако њихову смрт, као и смрт њихових узора, не би примјетио нико нормалан сем њих самих.

Те лаке и лијене природе, које не схватају трагику свог живота, ти слаби карактери који немају осјећај одговорности према покољењима, некако успијевају да пронађу начин да се издржавају од данас до сјутра. При томе, заборављају да је живот само један. Занемарују и поништавају право на тај један једини, али достојанствени живот. Одричу се спознаје да је Бог истина, и да се за истину живот даје и задобија, а због лажи одузима и губи, и да су истина и живот драгоцености и од царства небескога.

Веско Вешовић

Слободан Паралид, председник Општинског одбора Српске радикалне странке др Војислав Шешел, Будва

Мило пада као клада

- *Убијећен сам да ће народ Црне Горе знаћи да ирејозна ираве и дугорочне вриједности које се могу валоризовати само у великој заједници. Како рече један наш велики пољитичар: „Да и два браћа желе да имају своје куће, с иим се аисолуино слажем, али код доброг и иравилног васиийања, браћа не граде зидове између својих кућа”. Ако ће се иослије евенуалне самосталности уклониити иранице, чему онда иранице док смо још заједно. И чему референдум? А ови наши наши ко да их учи, како да се одвајају: Словеници и Хрваити. Дубокоумно и надасве брајски, нема ишио?!*

Вјерујем у народ Боке. Вјерујем у моје сутрађане и вјерујем у историјску свијест читавог нашег народа која мора бити усмјерена ка бољој и квалитетнијој будућности, јер преци су нам доста оставили, а нешто од тога морамо и ми оставити нашим наследницима. То сигурно нијесу подјеле. Овим путем поручујем „креаторима” будуће историје у Црној Гори да ће грађани старе Боке знати сачувати своје историјске везе и наслеђе са Србијом, као и да ће исте сигурно унаприједити, без обзира на исход референдума.

Слободан Паралид, председник Општинског одбора Српске радикалне странке др Војислав Шешел у Будви, покренуо је низ питања од значаја, како за рад странке у Будви (гдје смо послје низа „посних” година постали парламентарна странка и гдје је наш одборник Рајко Кузман), али и дио укупне црногорске „универзалне” политичке приче у којој Паралид има значајну ријеч.

Општински одбор, на чијем челу је Паралид, спремно дочекује све референдумске задатке, као што ће и свака наредна кампања, очито је, бити успјешна.

- **Предстојећи референдум о државноправном статусу, 21. маја ове године, биће, без сумње, најзначајнији политички догађај у Црној Гори дуго времена. Ваше мишљење о резултатима референдума у Црној Гори, али и у Будви?**

Сигурно је да ће предстојећи референдум о државноправном статусу Црне Горе бити догађај који ће оставити дубоке коријене, као и продубити подјеле у већ и те како подијељеном становништву по свим основама. Ја не могу да схватим откуд појединцима смјелости да покрећу такве подјеле. Поготово ако се узму у обзир историјски подаци који говоре о ломовима који настају код млађе популације. Па зар морамо сваких неколико година доказивати свијету колико имамо недораслог народа који стално тражи неки изгубљени идентитет. Једна западна агенција је анкетама доказала да се код малих народа, у тешким ситуацијама, појављује огроман број деликвената свих категорија. Треба само имати на уму чињеницу да су наши преци вјековма тежили уједињењу свих српских (или ако је неким лакше, славеносерпских) земаља. Притом се нијесу водили ирационалним, ситно посједничким интересима, већ опстанком и развитком наших народа у што већој заједници, наравно, ради свеопштег напретка.

Српска радикална странка, то више и врапци знају, залаже се за уједињење свих српских земаља и зна да је то дуг и мукотрпан процес. Међутим, уз историјске, националне и економске разлоге треба имати у виду и нове као, нпр. такозвани „Парадокс глобализације” (Ноам Чомски) који гласи „Мала Заједница у глобализацији – велики и тешко решиви проблеми, велика заједница – велики, али лако решиви про-

блеми”. Осим тога, мале државе су увијек у историји биле монета за поткусуривање великих. А ако знамо како смо у историји пролазили због својег епо-политичког и епо-стратешког положаја, онда нам је јасно што нас очекује у будућности.

Како сам породично везан за једну од држава ЕУ и доста често боравим у њој поручујем свима који „једва чекају да будемо дио те уније” да се оваквим радом и начином размисљања ни за 50 година не можемо очекивати стандард западног типа. А можете ми вјеровати да баш и немају неки живот. Ради се по 12-15 сати. Комплетан живот је шаблонски организован. Породице имају једно, а ријетки појединци двоје дјеце. А и њих пазе и чувају по 12 сати друге особе, тако да мајке практично своју дјецу виде само пред спавање и ујутро пред одлазак. Стога не чуди што просјечан становник ЕУ дио одмора користи да дође рецимо у Гучу и да за 3-4 дана испразни, како новац из џепова, тако и нагомилану енергију.

Што би наш народ рекао – да одуши, а затим се опет врате у сивило звано рад и ред у ЕУ. Стога, ја бих лично волио стандарде Европске уније у нашој земљи, али уопште не лудујем за чланством у њој. Кад би се наш народ бар мало више бавио квалитетним радом, а мање политиком, и мање обраћао пажњу на празне политичке приче, врло брзо би имао енормно повећање животног стандарда. Но, што би тада радила власт која је навикла да опстаје само на подјелама и контролисаним сукобима у народу.

Можете ли замислити информативне емисије ТВ ЦГ без прича о изборима и референдуму?

Е кад радикали буду власт или дио власти, показаћемо како се пажња народа усмјерава у правцу развоја друштва у цјелини, а како се и те како води рачуна о свом граду и интересу свих грађана.

Убијеђен сам да ће народ Црне Горе знати да препозна праве и дугорочне вриједности које се могу валоризовати само у великој заједници. Како рече један наш високи политичар, „и два брата желе да имају своје куће”, с тим се апсолутно слажем. Међутим, код доброг и правилног васпитања, браћа не граде зидове, не постављају оружану обезбјеђење између својих кућа и не бјеже од тога да имају истог оца, осим ако један од њих није продукт татиних ванбрачних излета. Читао сам да је Јоже, звани Бонсек, имао доста љубавница, па ко зна што се могло збивати у ратним и поратним годинама. Ако ће се послје евентуалне самосталности уклонити границе, чему онда граница док смо заједно и чему референдум ако се ништа мијењати неће. А ови наши нашла ко да их учи како да се одвајају: Словенци – чију привреду ЕУ јефтино откупи и урниса, па зато поново траже српско тржиште, и Хрвати који су својом политиком ножа проћерали 500.000 Срба са вјековних огњишта. Дубокоумно и надасве братски, нема што. Какви су учитељи бар знамо што нас чека.

Вјерујем у народ Боке. Вјерујем у моје суграђане и вјерујем у историјску свијест читавог нашег народа која мора бити усмјерена ка бољој и квалитетнијој будућности, јер преци су нам доста оставили, а нешто од тога морамо и ми оставити нашим наследицима јер је „будућност плод рада у садашњости, а на сјему прошлости”. Подјеле су увијек лоше сјеме. Овим путем поручујем „креаторима” будућности Црне Горе да ће грађани старе Боке знати сачувати своје историјске везе и наслеђе са Србијом, као и да ће их сигурно унаприједити, без обзира на исход референдума. Васпитавани смо, између осталог, на завјештањима државе и крви светог Симеона и светог Саве, па препоручујем свима који то досад нијесу прочитали да то што прије ураде да их догађаји не претекну.

Ако бих се мало потрудио могао бих да разумијем политичку одлуку господина Ђукановића о самосталној Црној Гори, јер је базирана на очувању власти. Али не могу да разумијем ни да оправдам огроман број интелектуалаца који су свјесни небулотичних прича о „враћању хиљадугодишње државности Црној Гори”. И то све у годинама европских интеграција. На крају крајева, и Италија је покушала да 12. јула 1941. године успостави суверену Црну Гору, па знамо како је народ реаговао већ сјутрадан.

Такође ме страшно љути чињеница да сам дозволио себи негативна осјећања око обиљежја које сада користе државни органи, а које су преузели од либерала, јер се ради о крсташ барјаку Бошка Југовића и ратном барјаку краља Николе. А они су ипак били Срби и то историјске личности. Лично преферирам грб Немањића, али не бих имао ништа против да се неко сјетио да барем грб краља Николе стави на тробојку. Но, знајући ко нам пише историју, не чуди садашње решење, па је можда и боље овако јер се народ полако дозива памети.

- **Прије локалних избора у Будви многи су нас „отписивали” из трке, да ћемо послје дуго времена бити парламентарни у престоници туризма! Ваше мишљење?**

Српска радикална странка др Војислав Шешел и ја, као њен предсједник у Будви, прихватили смо се тешког и незахвалног задатка, а то је повратак радикала и радикалног дјеловања у парламент наше општине. Тешког, јер је требало осмислити стратегију поновног појављивања Српске радикалне странке у јавности послје апстиненције од скоро 14 година, а незахвалног стога што се ово прво није могло остварити без провјере у изборном процесу да ли грађани

Будве желе да имају једну истинску српску, националну, патриотску и надасве народу привржену странку. Ово је подразумијевало подизање тензија између других странака српске провинијенције, као и тихим сукобом са изузетно јаким ДПС-ом, који ме на моменте подсећа на слику два пријатеља за кафанским столом који са осмијехом ћаскају, а испод стола су им ноге поплавиле од међусобног ударања. Ми смо изабрали пут толерантне реторике и језика без увреда, али довољно чврсти да не дозволимо да будемо неосновано вријеђани и понижавани. У наступима и понашању смо гледали да користимо све методе које су водиле очувању и учвршћивању добрих међуљудских односа у нашем граду, и на томе ћемо у будућности још много поради. Цитирају једног старијег радикала, који ме је и научио таквом размишљању и понашању: „Мала средина морају бити само оно што и јесу – избори међу комшијама, пријатељима, кумовима и рођацима”.

- **Након референдума, гдје се може очекивати опстанак Државне заједнице, логично је да ће доћи до општих избора како у Републици, тако и на локалном нивоу. Ваша прогноза?**

Пошто је Српска радикална странка др Војислав Шешел показала и доказала како се воде избори, убијеђен сам да ће на предстојећим републичким изборима постати парламентарна, као и да ће ојачати своје позиције у општинским парламентима. На ово ме наводе подаци о великом броју млађих и образованих људи који су спремни да, користећи искуства најјаче странке на Балкану, узму судбину у своје руке, наравно уз програм Српске радикалне странке.

- **Општински одбор у Будви спремно дочекује референдум, али и све остале изборе. Ваши планови за јачање странке како у општинском одбору, тако и окружном?**

Општински одбор Српске радикалне странке у Будви сигурно спремно дочекује референдум, иако мало разочаран односом блока за заједничку државу према нама. Наиме, показали смо на претходним изборима како се води кампања, али упркос тој чињеници, ниједан радикал није предложен у општинску референдумску комисију из нама непознатих разлога. Но, нијесмо жељели да дижемо тензије, поготово што грађани с којима контактирамо свакодневно увиђају игре по којима треба лагано маргинализовати радикале. Мислимо да су се неки преварили у рачуници, али биће дана за причу. Српска радикална странка ће убудуће посветити пуно више пажње јачању окружних одбора, јер, на крају крајева, и документи Европске уније се базирају на регионализацији.

Пошто смо град и регија који живе искључиво од туризма, и то тзв. „рецептивног”, љути смо и бијесни што нико не обраћа пажњу да већ ко зна коју сезону дочекујемо у сијенци избора, а сад и референдума. Платежно јача клијентела ће сигурно заобићи дестинацију у којој влада правна и политичка несигурност. Ако томе додамо исфорсирану причу о враћању богате западне клијентеле у наше хотеле, онда је магла звана „бољи живот” потпуна. Гост у скупом хотелу изађе и прошета градом и обалом, понешто и купи. Можда и сврати у неки од ресторана и нешто поједе. Међутим, пошто већ има плаћен полу или пун пансион, сигурно неће тешко стечени новац остављати по ресторанима. Тзв. „ванпансионску” потрошњу је увијек, у 80 одсто случајева, остваривао гост из приватног смјештаја. Мислим да не треба наглашавати из које државе је највише гостију у приватном смјештају. Послје свега реченог, смијешно и наивно звуче ријечи: „Након референдума ништа се неће промијенити”. Још да има неко да у то и вјерује.

Д. С.

Тањевина је увјек тањевина

- *Ђукановић је у референдумској кампањи пошлео све своје политичке инфрасируктуре и моћи. И тачну полицију, и јавну, и своје судство, интелектуалство, све своје финансијере и своје пољитроне.*
- *У коју категорију спадају – Богдан Тањевић и Дејан Савићевић, нека сами одлуче. Као што су увјек одлучивали само за крајкорочну користи ипак су и одлучили да се сврстају у ред оних који су разбили СФРЈ, па СРЈ, па покушавају и Државну заједницу Србију и Црну Гору*

уди који су стекли европску и свјетску афирмацију играјући за Црвену звезду (Савићевић), а обојица бранећи боје Југославије, пљују по ономе што су до сада радили. Или су у тој намјери били пуки епизодисти?!

Прије шеснаестак година, Дејан Савићевић је, играјући за Црвену звезду, освојио европску и свјетску титулу у клупском фудбалу. Тако је син жељезничара дотакао звијезде, остварио свој сан и постао познат широм Европе. О, колико је Савићевић пута пољубио „најдражи“ звездин дрес и колико пута са сузама у очима славио своје и њене побједи. Ускочио је, као звездин играч, и у репрезентацију СР Југославије. Постао је велико име фудбала захваљујући Црвеној звезди и плавом дресу националне селекције.

Сада се Савићевић смјешка са Ђукановићевих билборда и као да поручује већинској Црној Гори да је љубав према Београду, Србији, Црвеној звезди и репрезентацији Југославије била потпуна и беспризорна лаж.

Да ли уз овог великог спортисту иде и велика лаж?!

Могуће да се и он из темеља промијенио. Док је био велики спортиста био је и човек на мјесту. Не треба заборавити да је као фудбалер европског Милана огорчено бранио СР Југославију за вријеме и приликом НАТО напада на нашу земљу.

Тада му је Ђукановићева камарила (и Мијатовићу, наравно) поручила да су „ниткови“ и да су „издали Црну Гору“...

Међутим, Савићевић се, окачивши копачке о клин, очито промијенио!

Постао је председник фудбалског савеза Србије и Црне Горе. Почео је да се бави фудбалском политиком. Познато је да је у то вријеме наша фудбалска репрезентација почела да губи утакмице и од Азербејдана. И онда је почео да се клиза и саплиће на сувом терену. Почео је да бива оно што никада није.

Зли језици тврде да је потпуно финансијски пропао и да се због тога ставио у улогу слуге и кмета злог режима у Црној Гори. Кажу чак и да је зависник тог истог режима...

Човек који је био узор младима Србије и Црне Горе постао је фудбалски Новак Киличарда.

Кошаркашки Јеврем Брковић, Богдан Тањевић, такође је толико стањило свој спортски кредибилитет да се не смеје појавити на јавним мјестима.

Још се сјећам изјаве Милутина Тањевића, Богдановог најближег рођака, члана некадашњег председништва ЦКСК ЦГ који је, 1988. године рекао: „Ови српски бунтовници у Црној Гори хоће да нас свргну са власти. Ми смо у крви дошли, без крви нећемо отићи!“

Онда и grijех који, сигурно, прихватам и сам. „Ја сам и Богдана стално гледао кроз призму Милутинове изјаве иако се овај први бавио много лепшим пословима од комунизма и политике.“ Ја сам у међувремену свој grijех признао и окајао.

А Богдан ко Богдан, тренер кошаркашке репрезентације Југославије, и ту је коначно, преко националног дреса, успио да стекне завидан реноме.

Није се тешко сјетити да је у Београду дочекивана кошаркашка репрезентација са неколико стотина хиљада људи, који су пјевали и величали како сваког кошаркаша појединачно тако и Богдана.

Али Богдан се, шетајући по Европи, научио да је долар испред свега, испред љубави, испред отаџбине.

У његовој биографији ће бити забиљежено да је ангажован једну сезону као тренер кошаркашког клуба „Будућност“ и зато добио милион марака, које су зарађене од шверца дувана власника клуба.

И ту је Богдан преломио! Милион му је био важнији од свега онога што је постигао у својој каријери. Као, тобож, и данас га вуче „носталгија“ за Црном Гором.

Данас се Богдан смјешка са Ђукановићевих билборда мислећи на још коју доларску инекцију. Заборавио је на химну, на навијаче, на златна одличја, на понос, на љубав према отаџбини.

Оно, када се боље погледа на огромном билборду Богдан никако и не личи на спортског радника већ на спеченог мафијашког боса који се хладнокрвно кези над судбином сопственог народа.

Богдан је одлучио као и Дејан. Умјесто да им аплаудирају, њихови билборди личе на мету на коју се слива гнијев хиљаде људи.

Нека им га.

Нама нека Србија и Црна Гора, а тањевићи су, какви су Савићевић и Тањевић, увијек били тањевина.

Да се не заборави

Срби смо, а не Дукљани

- Оно што је историјска чињеница то је да су Црна Гора и Србија оикад су постојале државе, тежиле да се уједине, при првом погодном историјском моменту.
- На томе су радили, о томе писали и ијевали сви Пејровићи, Марко Миљанов, Свјетлан Миширов Љубиша, сердар Јанко Вукојић... Док су постојале као самосталне државе, Црна Гора и Србија су им индивидуалности смањале као нешто коначно, савршено и исцунено. Оне двије су биле темељи и зидови, а заједничка држава кров куће. Тај њи, уосталом, ишли су сви велики народи Европе: Немци, Италијани, Французи, Шпанци... Неки прије 150, неки прије 500, а неки и прије 700 година

Владика Данило, родоначелник династије Петровића, написао је својом руком на јеванђељу, израђеном на пергаменту:

„Данил, владика цетињски, Његош, војеводич српској земљи, купи ово светоје јевангелије ценоју златну 5 у Ивана Калуђеровића из Рисна, пренесено од земљи молдавскије њеноторим купцем. И семо ми од нашега труда управисмо сребро – образ Христов и 4 јевангелиста из друге стране печач од сребра пет- у све печач 10 и приложих га у Патријаршији пецкој храму Вознесенија христова...”

У цетињском „Записима” (за октобар 1939) објављен је препис следећег текста, писаног руком владике Данила:

„Ва лето 7207(1698) мјесеца јулија 17 ва неђељу Светих отаца, да јест вједомо као купих сијудушеспаснују књигу Житије Светаго Сави, прваго архијепскопа, и учитеља српскога за грешни и смирени Данил, наречени владика цетињски...”

На Митровдан 1714. године, владика Данило је упутио ову поруку Црногорском збору и главарима:

„Мила би ми била смрт да сте ви хтјели да сви уједињени изгинемо часно и славно, као што је то учинио сам Кнез Лазар и Милош Обилић који уби цара на Косову, па најзад и сам погибе са својим господаром и свих седам хиљада бораца, што је нас Црногорце довело у ове крпе, оставивши послје себе славу и част... као што сами знате, у ваше вријеме, за тешког бечког рата, колико је храбрих Срба, Грка и Бугара, Угара и Њемаца пропало...”

Владика Данило пише у Бечу, 2. децембра 1714, Гаврилу Воловину, представнику руског цара Петра Великог код аустријског цара, и, уз остало, вели:

„...А сада мене су овдје зауставили... не знам шта ће бити од мог живота у туђем царству, јер бих ја прво себе обешчистио, а затим наша српска племена, када бих молио помоћ од других држава, и ругале би нам се друге вјере...”

Владике Сава и Василије

У писму патријарха српског Атанасија и црногорског митрополита Саве Петровића, датираним 25. маја 1752, на Цетињу, у „Резиденцији цетињских митрополита”, које је носио у Русију архимандрит (потоњи митрополит) Василије Петровић, уз остало, пише:

„...Нарочито је сваког саучешћа достојна српска земља која не само да је сваког свога права лишена, него и стално лежи под ногама противника, и њена страдања и уздахе тешко је описати...”

Једина слободна књажевина црногорска, која је своју вјеру и храброст, као и раније, увијек готова показати цијелом нашем словенско-српском народу”...

У писму Дубровчанима владика Сава каже: „...И драго нам је владање ваше који се ви јоште од нашега српскога је-

зика находите”. У писму кнезу и Сенату дубровачком, владика Сава вели: „...Ваша славна Република зна да је све господство и слава српска пала и ништа није остало... нако један цвијет на вас свијет што јоште може се српска земља похвалити”.

Владика Василије тражи помоћ од дубровачког кнеза „нашој цркви и народу црногорском једном сумом... како Срби Србима и својима сусједима”

Владика Василије Петровић, у својој „Историји о Црној Гори”, која је одштампана у Москви, на руском језику, 1754, уз остало, каже:

„За велике гријехове наше, а особито за убиство младога цара Уроша, Бог се је разгневио и допуштио те су Турци завладали готово цијелијем српскијем царством...”

Црна Гора насељена је већином досељеницима, који у ове горе добјежаше послје пропасти царства српскога. Свако такво племе памти и свога родоначелника који се је преселио у Црну Гору; свако прича кад су се доселили у Црну Гору његови стари, ко су они били, одакле су доселили итд. Привешћу неколико примјера. Његуши на пр. причају како су испод Његоша планине, из херцеговине, дошла два брата, Ерак и Раич, па се населили у Његуше од којих се је и прозвало мјесто Његуши, а од ова два брата постала су два јака села: Ераковићи и Раичевићи...

...При избору књаза Лазара за цара српскога, били су сви српске велможе, осим зетскога и црногорскога ерцога, који је у то вријеме био Балша, син Страцимиров, који је наслиједио ерцогство послје Јована I ерцога, који је произишао од фамилије књаза Вукана, Симеона Немање сина и звао се Јован I Црнојевић...

Балша, којег сам прије споменуо, дошао је на Косово трећи дан полсије оне несрећне битке која се је догодила године 6897. од створења свијета, од рођења Христовог 1389. јунија 15. Балша је био одвећ жалостан што није стигао да буде на боју на Косову...

Послије тога се у овој историји говори да је владика Василије „ступио у политичну и братску свезу са околнијема у Црној Гори српскијема племенима. Он је ступио у братску свезу са Србима Боке Которске, некијема племенима Херцеговине, са јуначкијема Брђанима, па и са некијема племенима од Арбаније...

...Одмах кад су главари околних српских племена примили ову књигу од владике и главарара црногорскијех, скочили су на ноге јуначке, те почели војску окупљати, да хитају у помоћ Црној Гори, својој узданици на коју гледах у сви Срби као на земљу одакле ће им засијати сунце, као на свјетилник који им свијетљаше у тами, која бјеше покрила српске земље, и кажеваше им да још није све небо српско покривено тамом, да није све сунце српско.

...Умрије Никодин Митрополит, а Црна Гора остаде без свога Архипастира и начелника до доласка србскога Патријарха, који обично седмогодиште долазаше у Епархију црногорског митрополита...

О Шћепану Малом, Петар I пише, у поменутој историји: „... Млечићи, иако су знали тко је и шта је Шћепан Мали, но опет им не буде мило што се прогласио за Цара Рускога; и зато пишу Султану укоравајући га, како он то може равнодушно гледати, да се шака народа Црногораца и Брђана његовој многомогућној власти противи, додавши му уз то, да су Црногорци и Брђани већ и цара себи поставили, који ће данас – сјутра одбити му и Херцеговину и Босну, а по времену може бити лако и србско царство обновити, и Султана најљепшије земље лишити... „Митрополит Петар I и Црногорци послали су 1796. писмо Брђанима, уочи напада Махмуд паше на Брда, у коме кажу да су мислили” на све оне несреће, које су се словенском-српском роду нашем од издаје и неслоге догодиле” па су се заклели да ће се и даље борити против Турака, по „примјеру блаженопочивших родитељах и прародитељах нашијех, оружјем својим бранили од времена разорија нашег Српскога царства, а потом доба последњег Принципа и Господара нашега Ивана Црнојевића...”

У свом тестаменту, од краја октобра 1830. године, Петар I је записао да је новац из Русије „трошио на ползу свега народа србскога”.

Његош (Владика Раде)

Његош пише, 1833, из Петрограда, Вуку Караџићу:

„... Имадем и Хомера на руском језику Гњедићем преведена. Српски је Хомер у народној поезији, ко је хоће разумјети и коме је српскост мила, а ко неће, залуд му сва добра кажества праве поезије у народним пјеснама, у којима се налази.”

У писму од 7. фебруара 1836, Вуку Караџићу, Његош каже да је „добавио” пјесме Теодора Икова Пипера.” Ови знаде 120 пјесамах доста добријех и ми смо их већ више половину преписали. Кад их све препишемо, послаћемо Ви их на дар, но с тијем уговором да их све штампати дате, да буде за удивљење људима ови прости Србин који је оволико пјесамах мога упамтит у своју просту главу.”

У писму књазу Милошу Обреновићу, из Беча, 15. јануара 1837, Његош моли „Творца”, да сачува Милошево „свакога Србина драгоцјено здравље за похвалу и срећу свега славеносрпскога народа”. Његошу би чинило неограничену радост „да би смо сви Славеносрби учинили међу собом једно правило књигопечатанја, особено Срби и Црногорци, но и то остављам до тога времена доклећем будем срећан виђети се с Вама лично и преговарати како о томе тако и о многијема другијема стварима, које би се тицале до среће подвлачних нама народих”.

У писму књазу Александру Карађорђевићу, сину Карађорђевома, 3. јануара 1841. године, Његош захваљује на портрету „витеза и оца једноплемене мени Србије, којегу су слави подвиги још када сам ја млијекло матерње посао, јако на таблици душе моје написати и који ће вјечно остати огледало витештва, не само међу малијем народом српским, него и међу великијема народима и у всемирној историји”. Његош вели да „никакав дар на овоме свијету не би мени пријатнији био”.

У усхићеном писму, од 27. октобра 1843, књазу Александру, Његош каже:

„О како ми је добро дошло Твоје писмо од 27. септембра ове године. Општа народа српскога радост, моја је радост. Славна и бесмртна дјела Карађорђа одушевљаваће Србе довијека. Твоје је, срећни и драги књаже, народу српскоме ступовање на престол књажевски празник најдражи њиховим душама- без ислученија цијеломе Српству од малог до великога, а мени драже и милије од иједног српског сина. Божије су судбе неисповиједиве. Његова је правда над твојом главом књажевском заблистала за срећу и славу цијела Српства”.

Велики војвода Мирко Петровић

У брошури „Јуначки споменик” (Цетиње, 1895), објављене су десетерачке пјесме великог војводе Мирка Петровића, оца књаза Николе и брата књаза Данила. У предговору проф. Филип Ковачевић пише да се Миркова збирка „надозвезује на Његошево ’Огледало српско’ и да су и једно и друго дјело ’домаћа историја у пјесми’. Филипковић препоручује Миркову збирку ’српском читалачком свијету’, да се „напаја величином духа и значаја косовскијех осветника”.

Књаз (краљ) Никола

Последњи владар из куће Петровића, књаз (краљ) Никола, оставио је хиљаде страница својих говора, мемоара и књижевних радова. Простор у овој књизи не дозвољава да се пренесе опширнији цитати из свих његових текстова у којим испољава своја национална осјећања. Стога ћу читаоце упознати само са малим дјелом његових мисли.

Из писма краља Николе

Књаз Никола пише књазу Михаилу Обреновићу, владару Србије, 26. новембра 1860:

„Ви се сад налазите на оној тачки с које треба да засја зрак среће и слободе сваком Србину. Не смећите само са ума да имате свуда браће и лијево и десно, која на вас погледа; не заборавите, Ваша свјетлости, на мене овдје, који вам од свега срца честитам узвишење на владу и желим сваку срећу и који сам готов покоравати се Вашој вољи, гдје би год срећа српског народа то захтијевала”.

Сутрадан је књаз Никола упутио књазу Михаилу ново писмо:

„Примио сам многоуважено писмо Ваше свјетлости које сте ми послали по г. Вуку Караџићу и прочитао га с највећом радости и задовољством. Ја сам у њему нашао све што одговара жељи мојој и сваког правога Србина, зато се и слаглавам у свему са предложеном Ваше Свјетлости...”

У писму књазу Михаилу, од 4. септембра 1866, књаз Никола се захваљује на упућивању на крштење Николине кћерке Лещијанина, као заступник, „човјека колико умна и разборита толико складна и у свему честита и ја не бих желио Српству боље среће, колико да му се број сличних мужева устројучи”.

У писму Намесништву у Србији, 18. јануара, 1871., књаз Никола пише да се у јавности износи „да се Србија и Црна Гора добрим оком не гледају.

С друге стране у течају ове године, акобогда, млади књаз Милан постаје пунољетан и прима у своје руке крмило над судбином Србије. Тежак би зазор био да тај сретни моменат не затече два српска главара, два рођена брата Србина у слози и љубави, одушевљена истовјетним жељама и намјерама, одлучна на сваку жртву у постизању опште цијели...”

Зоранов избор

Моја кућа и моје двориште српска територија

- Дошао је ирије неки дан изненада. Као фурија. Просиорије Српске радикалне странке др Војислав Шешељ су сада његов друји дом. Он зна да ирича, да савјетује, да ћуиуи. Он зна да воли. Своју дјецу, своју Србију и своју Црну Гору. Свој српски род. Зоран је дио живоиша ирвео на райишииу. Био је и ишмо и овамо, јунак и човјек. Одлучио је да до краја буде српски радикал. Воли Шешеља, оишцибину и Томислава Николића
- Учлањује, ишхо говори и иркоси злочиначком режиму Мила Ђукановића

- Ја имам своју националну и своју породичну историју са којом се поносим, каже Зоран Михаиловић, пензионер.

На двобој изазивао издајника генерала Граховца, па сада овај не смије да се појављује на јавном мјесту. Без разлога. Зоран Михаиловић поштује закон, али не актуелни режим.

• У вашем дворишту поносно се вијори југословенска тробојка. И то све у Старој Вароши. Она се вијори. Какви су ваши мотиви да буде у дворишту и какве су реакције оних који је виде?

- Што се тиче истицања југо-тробојке у мом дворишту, а све у срцу „дамахирије”, (Старе Вароши) мотиви су више него јасни. Нема те цијене коју нијесам спреман да платим за очување државне заједнице СЦГ. Застава је званичне заједнице Србија и Црна Гора и једина призната у свијету, за разлику од ове друге, која је налик на албанску. И без обзира ко био на власти, у мом дворишту ће се увијек поносно вијорити српска застава на којој, иначе, крупним словима пише: Милици (моја петнаестогодишња ћерка) од Ивана Стругара. А нема тога у свијету ко није чуо за Србију и нашег прослављеног Србина шампиона, и нека свако зна да још рађају мајке Обилиће.

• Да ли има притисака од стране режима како бисте гласали супротно свом убјеђењу?

- Што се тиче реакције околине, оне су више позитивне него негативне. Навео бих примјер када су у два наврата долазили припадници Центра безбједности да уклоне тробојку, ови „Милови јуришници”, како их ја зовем, али им то није пошло за руком. Много је више ових других који не могу чудом да се начуде, многи се крсте, ко је газда те куће, многи добу, попију ракију и у разговору ми кажу да имају осјећај као да су дошли на ослобођену територију. Зна се, нормално, да уз српску заставу иде и српска пјесма која је строго забрањена на овом подручју.

• Ви сте одскоро члан Српске радикалне странке др Војислав Шешељ. Због чега?

- Притисци постоје, и то много раније него је отпочела референдумска грозница. Броја нема колико су ме пута пресрели припадници ЦБ уз повике: горе руке, изађи из кола. Тражећи ваљда оружје, једне хладне зимске ноћи су ме, док је падао снијег, скинули до голе коже на улазу у Никшић и без обзира што нису нашли ништа у колима, задржали су ме од 2-8 ујутро и онда ме пустили без икаквог објашњења. Ваљда је нормално да овдје људи трпе, Срби још више, али што не боли није живот и што не пролази није срећа. С вјером у Бога, биће боље, кажем, јер горе не може. У више наврата ми је претресана кућа, без ваљаног разлога, која није

давала очекиване резултате. И да не заборавим, позив на информативни разговор због, гле чуда, угрожавања сигурности државног тужиоца Весне Меденице. Када су увидјели да се Србин не да сломити, прешло се на пријатељско убјеђивање некадашњих мојих другара, градоначелника Миомира Мугоше и директора Пијаце Саше Муратовића који, нормално, нијесу дали резултате.

Доскоро сам био члан СНП, једне добре, поштене и часне партије, али за мој укус исувише благе политике. Због храбрости, агресивности и начина на који воде рат за српске интересе и српска права, која су нам ускраћена у Црној Гори, послушао сам Мињу, сина јединца (24 г.). Он је, иначе, стари радикал, који се са 17 година пријављивао да иде на Косово, крв није вода, и приступио истинским борцима за Српство, српским радикалима.

Д. С.

Пљевља – крава музара

- *Ко није са нама, онда је проишав нас и мора бити убијен*
- *Ријечи изговорене почелим двадесетим вијека од човјека који је унио немир, подјеле у православно-словенски истиок, и данас слиједе његови ученици, пошљиваоци, народни прогонилици и пијрјани.*
- *Ко није са њима, онда је проишав њих и они све чине да их заштру*

Тако је данас у Црној Гори. Тако мисле и раде они који господаре и овом малом и до свуд стијешњеном земљом.

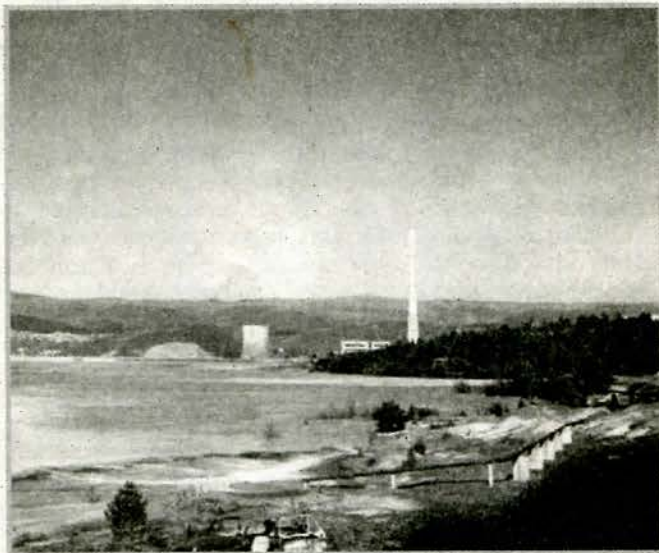
Пљеваљски крај је дио оне „уклете“ земље која није са њима, зато црногорски властодршци раде да овај крај остане пуст и њихови противници нестану. Тешко је наћи прави почетак одакле би се почело са набрајањем несрећа које је причинила ова власт пљеваљском крају. Сигурно са било ког краја општине ако се пође наћи ће се на праву пустош, разорених и опустјелих привредних и сеоских добара. Самоуправа, самовоља, само свој џеп и тако редом последњих деценија до дана данашњег. Резултат такве политике јесте затворени рудник Шуља стијена, уништено шумарство, дрвени комбинат без производње, војна фабрика у хаосу, „Монтер“ опет на тендеру, Рудник угља као најбоља крава музара недемократске власти Црне Горе. Термоелектрана, са вишком радника, одложеном приватизацијом и одложеном капиталним ремонтом.

Причу о пљеваљском „Грађевинару“, фабрици текстила и Циглани не треба ни причати јер се нема ште рећи. Стање у пљеваљским селима, здравству, полицији, условима у школама није могуће ни описати.

Рудник Шуља стијена, са два рударска насеља или рударске колоније Шула и Градац, данас је сигурно најтужнија прича у пљеваљском крају. Некад узорно предузеће и стуб црногорске привреде, данас личи на уклето мјесто. Рудник олова и цинка затворен је далеке 1987. године.

Те године, из насеља Шула и Градац без посла је остало око 500 радника. Рудник је отворен 1996. године, а потом је услиједило постизборно затварање и изборно отварање и на крају дефинитивно затварање. Данас у Шулима и Градцу становништво живи од пензија стечених у овом руднику. Запосленост становништва је готово никаква. Ако би сабрали у Шулима оне упослене у основној школи, амбуланги, пошти, у три кафане и три продавнице, број запослених опет не би прешао преко петнаест радника. У Градцу стање је још критичније. Поред проблема незапослености, ова два насеља муку муче са оронулим и оштећеним стамбеним објектима, а Градац са јаловиштем које загађује, поред ријеке Ђехотине, и само насење. Шумарство пљеваљско данас биљежи успјех и рекорде у сјечи, али за упослене бољитка нема, нити за општину чије се шуме сијеку.

У прерађивачкој индустрији дрвета гатери већ одавно стоје искључени, а можда и покварени. Радници су код кућа уз нередовне и мизерне надокнаде. Некад међу најјачим произвођачким индустријама дрвета, данас стоји готово без икакве производње. Прича о три смјене и о резању триста кубика дрвета за 24 сата данас је само прошлост. Оно што још увијек ради јесте погон иверице који се не може похвалити успјехом. Међутим, у Пљевљима још увијек добро раде Рудник угља и Термоелектрана, односно у Пљевљима власт Мила Ђукановића још добро користи ова два преду-

зећа. Наравно, и овдје је све тање и мање, 2002. године производња угља је била око 2,6 милиона тона, а од ове године до 2011. планира се 1,5 милиона тона. Рудник је иначе оптерећен оним сезонским радницима који се редовно примају пред изборе, а сада пред референдум.

Поред непотребних трошкова, Рудник угља је оптерећен и ниском цијеном угља који испоручује електропривреда Црне Горе, али и великим потраживањем од ње. Електрана је, међутим, у првој четвртини ове године „успјешно“ радила, сагорјела 396.000 тона угља и произвела нешто више електричне енергије него обично. Међутим, званичници кажу да је постигнут успјех, али да капиталног ремонта неће бити, јер за то нема услова. Истину за вољу, мора се рећи да су званичници остали дужни информацију колико је последица сагоријевања 396.000 тона угља ослобођено и у ваздух послато пепела, дима и колико се због тога у Пљевљима теже живи.

Што се тиче живота на селу, то је посебна прича, али нимало боља од оне из привреде.

Села удаљена и неповезана путном мрежом, са пустим домовима и старачким домаћинствима, оронулим и празним школама, зараслим воћњацима, ливадама и пашњацима пружају једну праву слику једне домаћинске власти.

Тамо и гдје је живота могло бити, помоћи нема од ресорног министарства. А онај ко ту помоћ добије у виду кредита, мора вјерно служити недемократском режиму. Ко неће да стане уз ногу Милу Ђукановићу, тај не може рачунати на било коју помоћ у пољопривреди. Тако се село гаси и уништава у пљеваљском крају захваљујући поступцима црногорске власти, али и оних људи који су се ставили у службу тираније.

Тако тече вријеме у Пљевљима и Црној Гори испуњено уздасима, горчином оних који трпе зулум Мила Ђукановића. Уз њега су његови жбирови и изјелице које уништавају све вриједности слободарске земље. Пљеваљски крај трпи све могуће блокаде и притиске, како материјалне, тако и психолошке.

Јер, нема дана да се у Пљевљима не копа угља, не сијече шума, производи струја, а све то иде тамо негдје, без знања и на штету већине Пљевљака.

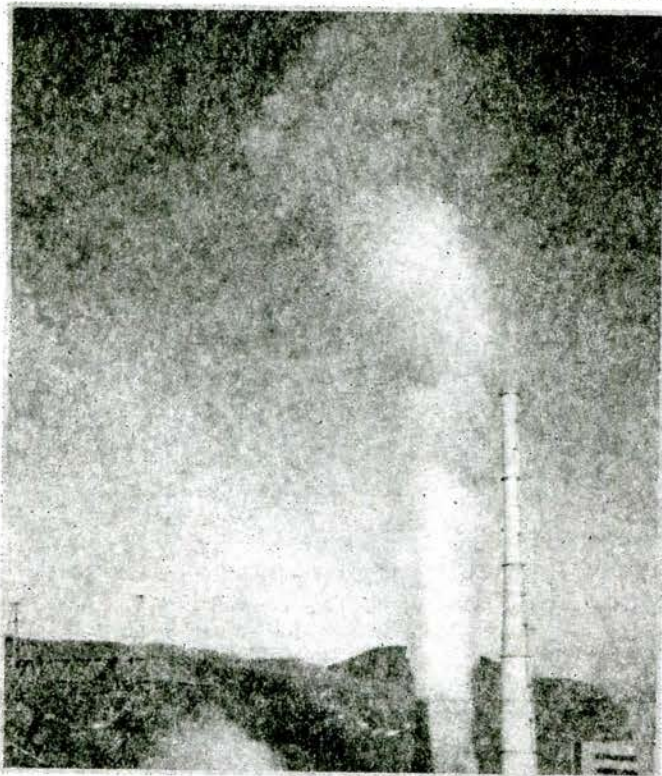
Али то је она освета што Пљевљаци нису са њима, што припадају оном дијелу слободне Црне Горе.

Зато из Пљеваља одлазе милиони тона угља, стотине хиљада кубика дрвета, а ништа им се не враћа.

Колико је злонамјерна црногорска власт према Пљевљима, најбоље се види из чињенице да у последњих десет година није изградила ниједан стан у Пљевљима. Никома и не пада на памет да покрене градњу заобилазнице око града, како би се растеретио град од теретног саобраћаја. Нема ни приче о основној школи и вртићу у најмлађем пљеваљском насељу Гукама. Предводници ДПС-ове политике у Пљевљима заборављају да свакодневно од Гука иду основци од 6-15 година у школу у Моћевац и да управо иду улицом Саве Ковачевића кроз коју се, због неизграђене заобилазнице, одвија сав саобраћај и да су услед великих гужви угрожени животи те дјеце. Та „господа“ љута је на своје суграђане што им недају повјерење, али им није ни пало на памет да измоле од свог господара неку инвестицију као на пример средњошколски ученички дом који би омогућио да сеоска дјеца лакше похађају средње школе, и да њихови родитељи не напуштају села зато што им је најстарије дијете пошло у средњу школу.

Да ли се неко од њих сјетио приче о градњи нове гимназије, или да помогне позоришни живот у Пљевљима који има традицију још од 1913. године, а не 1901. године, иако су гимназијалци и њихови професори 2001. године прославили стогодишњицу постојања.

Умјесто да заједно са својим суграђанима чувају вриједности стечене у прошлости, они преправљају историју, бри-

БРОЈ 2538

ВЕЛИКА СРБИЈА

21

шту српски језик, крече фреске на манастирима св. Тројице, клевету и ругају се свему што припада српском народу. Тако полтронско служење Милу Ђукановићу довело је да Пљевља постану најзагађенији град на Балкану, да стечена имовина губи вриједност, да нема концентracије капитала, а сеобе су све чешће.

Однедавно нас убјеђују да кажемо на референдуму „да“ јер, како кажу, „неће се ништа промијенити“! Таква прича у Пљевљима не пије воду. У помоћ локалним челницима ДПС-а стигли су министри Симовић и Бошковић, засипајући Пљевљаке обећањима само да се покоре и да помогну сад када им ништа и нико не може помоћи. Министар Бошковић је промјенио перје и гнијездо, па више не разумије језик својих Грачана, нити припада истом народу.

Жалосно је што нема материјалне помоћи за насеље Градац, али је срећа за његове становнике што онакав министар не припада њима, јер и кад је био много је бучно своје Српство доказивао. Министар Симовић је исказао намјере Владе да се отвори Пољопривредни факултет у Пљевљима, али га је само пар дана касније у томе демантовао ректор Станковић, рекавши да ће се овај факултет отворити у Бијелом Пољу.

Наравно, ових дана нас убјеђују да се нећемо морати лијечити ни школовати у Србији. Што се тиче лијечења, поједини Пљевљаци се већ не лијече ни у Србији ни у Црној Гори. Они су се раздужили већ одавно од свог народа и цеп им дозвољава лијечење ван Србије и Црне Горе. Тако је Ђокица ове зиме обишао италијанске клинике, додуше слабо ко у Пљевљима зна од чега болује и да ли је лијек нашао. Зато нас они могу убјеђивати да се растанемо од Србије, јер они са својим цепом могу куд год хоће, а са образом могу и под сваку капу. Већина у Пљевљима је одлучила да се растави, али не од Србије, већ од недемократске власти. Добро то зна и власт, да их чека растанак од својих удобних фотела, па им ових дана нагло расту подочњаци, јер брига и црне мисли разгоне сан. Досад су им расли цепови, а сада им расту подочњаци, досад су они черечили како Пљевља, тако и дијелу Црну Гору, а сада се од Пљеваља преко цијеле Црне Горе до мора пружило велико „НЕ“ које са собом носи нови живот.

Јер, када пијавице нападну дио тијела неког човјека, не сијече се дио тијела, већ се паразити уклањају. Тако ће се 21. маја маћи власт која убија живот сопствене државе и народа. Двадесет првог маја само два слова ће развластити групуацију која је себе преваром, силом, страхом и другим нељудским радњама довела на трон Петровића.

Од овог мајског 21. јутра, Пљевљима ће сванути могућност да се развија и изграђује као слободан град. Престаће и сваки други притисак, а Пљевља ће добити своје право мјесто у Црној Гори, које већ одавно заслужује.

Град на Ђехотини и Брезници имаће коначно могућност да користи своје руде, богатства, своје шуме, воде, села и планине.

Јер ова власт је успоставила харач којим не узима десетину, трећину, већ све до чега дође, а Пљевљима оставља мрве.

Да није тако, покренули би се радови на пројектима развоја саобраћаја, туризма, села и индустријских капацитета.

Пљеваљске саобраћајнице су уништене, планине пак идеалне за развој туризма су пусте и неискоришћене, а привреда притиснута невиђеним обавезама. Двадесет првог маја ће се рећи да је готово са временом једноумља, временом хаоса и страдања, али ће се рећи и да је готов и главни покровитељ тих радњи.

Божо Јеловац

Ја теби сердаре а ти мени војводо

- *Нас два браћа оба раишјуемо, не илач' мајко ако погинемо, ијевају ових дана подгоричким сокацима Мило Ђукановић и Јеврем Брковић, загрљени. Ово су предсјавници брозистичког доба, које је судбина круио расиавила, али и сасиавила, овог иуиша до поишнуој краја. Брковић је брука за људски род, говорио Ђукановић, Ђукановић вири из дебелој цријева Вожда, узвраћао је Јеврем, данас су к'о браћа рођена. Оно ишшо их поишнуо и за сва времена сијаја, јесие усшомена на њиховој вођу! Они више немају шансу да издају један другог. Они су до сада издали све и на крају осиаали један са другим. Усиашка идеологија је основа њиховој иријашељсшва*

У политичко-удбашку каријеру први је угазио Јеврем Брковић као сарадник Удбе, приликом студенских немира 1968. године. Уосталом, правећи каријеру која је у Црној Гори просто устаљени шаблон како се од ситног полицијског доушника постаје неко, Брковић се међу удбовцима прославио шаљући своје „пријатеље“ у дугогодишњи хапс. Недостатак образовања (редовно завршио занатску школу за мушког фризера), надокнађивао је посебном врстом сервилности и удвориштва према комунистичким главешинама тог времена, али ипак му је сва врата отварао његов стриц Саво, комунистички зликовац и битанга најгоре врсте.

Након „заслуга“ 1968, Јеврем је добио нови службени налог да се инфилтрира у књижевне ствараоце, како Србије тако и Црне Горе. Објавио је неколико књига, али круна његовог стваралаштва било је објављивање његових сабраних дјела од стране Српске књижевне задруге. Кунући се у Србију, Косово и Метохију, српску Црну Гору, Јеврем је јездио и дојездио до сабраних дјела. Истовремено је писао и Удбиним аналитичарима, потказујући људе са којима је ноћима испијао галоне вина у Скадарлији.

Уз помоћ РДБ-а 1990. године, бива предложен за предсједника Удружења књижевника СФРЈ, али на ту функцију никад није изабран, јер је у међувремену „проваљен“!

Након АБ револуције у Црној Гори, када је постојала могућност да се нова власт дочепа тајних Удбиних архива, Јеврем је преко ноћи постао нервозан и „несигуран“!

Иако се власт, суштински, није ништа промијенила, Јеврем јој није вјеровало па је у току 1991. године напустио Црну Гору и отишао у Загреб, код својих усташких пријатеља. Хрвати су и раније били свјесни беодоће самог Брковића, али им је био потребан, као уосталом и Брозов редитељ Вељко Булајић, за даље разарање саме Црне Горе!

С обзиром на милитантно полицијско-шпијунско искуство, Брковић је аванзовао у портпарола Хрватског вијећа обране, њиховог чиновника задуженог за Црну Гору. Добивши налог и богату апанажу, Брковић је, 1992. године, објавио књигу „Прљави рат“ са поднасловом (србоцрногорских писаца, политичара и генерала).

У тој књизи Брковић, између осталог, каже, говорећи о својој жени, која се одазива на име Каћа: „Каћа је, у ствари, прави заточеник сурове полиције двојице Булатовића. Свакодневно јој разбијају прозоре, називају је усташцидом и, наравно, пријете брзим смакнућем мене и наших синова. Ето, Момира Булатовића и Мила Ђукановића, званог Мило Бритва, није могло смекшати или уразумити ни писмо америчког амбасадора, господина Ворена Цимермана, у којем има и оваквих пасуса: „Амбасада такође детаљно прати про-

блеме које госпођа Брковић, као и неовисни лист „Монитор“, доживљавају. Господине Булатовићу, изражавам нашу озбиљну забринутост због ситуације у којој се налази госпођа Брковић“.

А Брковић у својој усташкој пасторали поручује „Добра ти ноћ, Хрватска!

Црн ти образ пред свијетом, Милошевићева Црна Горо!“

И ту се не зауставља. Пише пјесме, па тако у својој пјесми „Ускрени, земљо дукљанска“ каже:

*Ойеиј вријеме мучно, дневносш ишмасиша,
Календар наиш ево назад иде
Већ двије године ишраје Осамнаесшша
Црногорци се сами себе сшшиде!*

*Хоће у другу кожу, друго име
Вјекове одбацују ко змија свлак.
У ишај их сшшраиши воде кримен!
Неки Анфилохије, Мило, Момир и Новак!*

*У дебело се цријево, кажу браишко,
Увлаче Вожду крвавијех руку.
Свако је доба било адско,*

Ал само је ово за срам и бруку!

*Несрећни људи, злоћивори ума, часици
Ранише дубровачко модрило,
Све ће ваше у нејомен урасици,
Као да вас никада није ни било!*

*Није јо моја она Црна Гора,
Моја Дукља душевна и небеска.
Зашто Бадњак ложим испред Двора
Док ловћенска нам не сване бљеска!"
Љубљана, 17. 9. 1991. године*

И даља Јеврем Брковић кличе из књиге коју му штампа Министарство одбране Републике Хрватске:

Ужасавам се ријечи геноцид, али се, у ствари, ради о културном геноциду, а његова успјешност најбоље одсликава чињеница да ви данас можете у Црној Гори чути људе који државу и државну организацију претпостављају добијању, рецимо, свиња из Србије, или жита, при чему потпуно заборављају да се та роба плаћа крваво и тешко зарађеним новцем, а у потоње вријеме не ни са новцем, већ топчидерским боновима, чиме се врши једна беспримјерна пљачка Црне Горе..."

И наставља:

„Дивио сам се Милу Ђукановићу док је у емисији „Круг 92” ТВ Сарајево говорио. Потребно је, заиста, посједовати посебну психолошку и психичку структуру, па из ријечи у ријеч говорити неистину, а при томе остати савршено миран, па чак, и у најкритичнијим тренуцима, насмијан! Он, наводно, не зна за опљачкану дубровачку штампарију, која је донесена на Цетиње, али су је радници Штампарско-издавачког предузећа „Обод” запаковали и дали чврсто обећање да ће је једног дана вратити Дубровнику. Грађани су објавили петицију од двије хиљаде потписа у којој се одричу тог „поклона”, а премијер о свему томе ништа не зна. Слична је његова ужасна верзија о „спасеним” конављанским крвама, које су сада у црногорским фармама..."

Након дугогодишњег усташког дјеловања, блиске сарадње са Славком Перовићем, лидером либерала Црне Горе, након побједи Ђукановића на изборима 1997. године, Јеврем Брковић се вратио у Црну Гору како би наставио похрваћење и унијаћење. Уједно, данас представља духовног ментора не само одређеном броју психотичних становника Црне Горе, већ ментора и самом председнику Владе Ђукановићу.

Данас је свршени фризер, вуцибатина и сеоски шпијун постао редакцијски пендрек у свим државним црногорским медијима и незванично државни главни и одговорни уредник.

Брковић је отац и још једног духовног копилета какав је полицијска протува Мираш Дедејић, тобожњи духовник дукљана као што је прије њега био некакав распоп Абрамовић.

Но, вратимо се причи о овом несвакидашњем пријатељству Јеврема Брковића и Мила Ђукановића. Како је Мило опростио Јеврему вулгарности изречене на његов рачун из pjesме „Ускрсни, земљо дукљанска”, гдје се некадашњи председник Црне Горе и неколико пута премијер налази у „дебелом цријеву..."

Него прича о овом пријатељству има, свакако, два краја и два почетка.

Слово о Милу и Милу Бритви

Мило Ђукановић своју политичку каријеру почиње у ССО Титоград, носећи црвену мараму и пјевајући пјесмице о највећем сину наших народа и народности.

Родбинским везама бива предложен и изабран за замјеника команданта савезне радне акције „Титова шума” у Титограду. Професионално се ангажује у ССО, а након тога, са Милошевићевим политичким узлетом узлетео је и Ђукановић догуравши до секретара председника ЦК СКЈ.

Тада је и зарадио надимак Бритва, јер је знао Хрватима и Словенцима, на сједницама највишег комунистичког партијског тијела, да одржи говор да су просто били обријани!

Био је, крајем осамдесетих и почетком деведесетих, најватренији поборник Милошевића у Црној Гори!

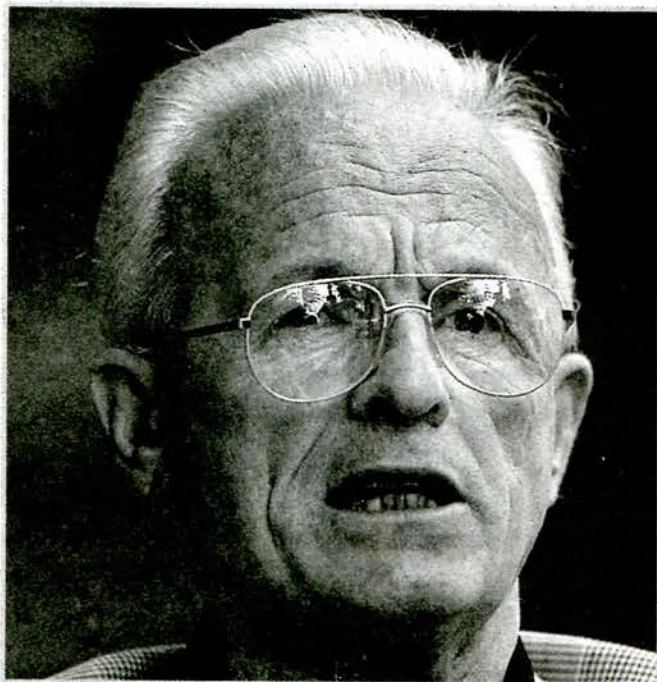
У току 1995, и годину дана касније, на наговор Ворена Цимермана, постаје опозиција Момиру Булатовићу у Црној Гори, али и Милошевићу. Свог партијског шефа Момира Булатовића, 1997. године, шаље у пензију, али уз помоћ црногорских мафијаша и РДБ-а, на чијем челу се налазио Вукашин Мараш. Но, Брковића и Ђукановића судбина је просто спојила већ познатим догађајима 1988-89. године.

Наиме, нешто касније, велики присталица Милошевића и саме Србије у једном интервјуу каже:

„Сваки паметан Црногорац, и сваки поштен човјек у овој земљи, са презиром помиње име издајника Јеврема Брковића, који је из личне сујете издао свој народ и сада даје антијугословенске изјаве по Загребу, док усташе поново као и 1941. године, кржаве своје каме на немоћним српским цивилима” (1993).

Мило те године у својим политичким говорима кличе: „Поносни смо на српско поријекло и црногорску државност, на славу историју српског народа. Зато и вјерујемо у заједничку будућност и просперитет”, па опет мало о издајнику Брковићу и његовима: „Што се тиче страха од Србије, тиме покушава манипулисати један број људи, наследника усташоидне политике Секуле Дрљевића и Савића Марковића Штедимлије, политике разбратништва са српским народом. У својој заслијепљености мржњом, они измишљају етногенетске теорије о томе да смо из мале Азије, причају како је наше писмо латинично, а вјера нам католичка... И то све с намјером да докажу нашу аутохтоност и посебност у односу на Србе” (НИН 1990) Ђукановић поручује”

„Наглашена битка за Црну Гору само је димна завјеса иза које се крије мржња према увијек потенцијалном окупатору, српском народу”!

Како је вријеме пролазило, од Мила Бритве постао је Мило Јеврем. Ако се зна да је Ђукановић, 1991. године поручио Хрватима, да ћемо овај наметнути рат добити, баш као што смо такве противнике побјеђивали током читаве историје, да би у прољеће 2005. године скрушено изјавио да се „стиди и најдубље извињава, због резервиста Црне Горе у саставу ЈНА”, онда је трансформација просто логичан слијед и најбољи примјер како се Титов бољшевик, преко ноћи, трансформише. Међутим, страст усташтва код црногорских сепаратисте и следбеника Анте Павелића најбоље показује, заправо, сам Ђукановић. Свјестан да ће одвајањем Србије од Црне Горе морати заштиту и утјеху у Хрватској, и чак у Албанији (која баш и не личи на блиску европску перспективу).

Зато њему, као кисеоник, треба Јеврем, који се у Црној Гори представља као усташа пар екселанс.

Треба му још неколико стотина хиљада усташа и ствар Црне Горе ће бити трајно ријешена. Док Јеврем влада медијима, ДУКС-ом, свим полу или професионалним фризерима у Црној Гори, власницима брозистичко психо-синдрома, лоче по староподгоричким биртијама сплачине које су му справљене по Загребу, догле премијер Ђукановић упада у све веће безбиједносне проблеме. По Црној Гори се гине као на ратишту. Као прије неки дан, кад је смакнут Славолуб Шћекић, полицајац који је био на трагу да открије главу црногорске мафије.

Цртица 1: Многи су, наивно и годинама, мислили да је Мило само против Милошевића. Истина је да је, још 1995. године, стао на чело усташких снага у Црној Гори. Након тога, нападао је све што има везе са самом Србијом и са српским народом. Њему, у ствари, није више било важно ко је на челу Србије, јер се он ставио на страну вјековних српских крвника. Ђукановићу у Србији одговара само власт која би је разорила и уништила. ДОС, и остаци ДОС-а, једини су Ђукановићеви савезници у Србији на челу са Батићем, Протићем, Веселинком Пешић и Гораном Свилановићем.

У Хрватској главни партнер му је био Франьо Туђман и на Косову Харадинај, Тачи и Ругова.

Цртица 2: Мило о Милошевићу „Милошевић је нешто најбоље што се могло десити Југославији у овом тренутку

када повампирене фашистичке снаге у Хрватској и Словенији покушавају да униште све оно што је створено од 1945. до сада. Поносан сам да у овим историјским тренуцима могу да будем раме уз раме у одбрани тековина револуције” (1992. године).

Цртица 3: Без обзира што су један за другог свашта изрекли, а наравно, обојица су били потпуно у праву, данас двојак без кормилара (у Загребу је) Мило и Јеврем владају Црном Гором. Јеврем се, укратко, трансформисао из обичног сеоског тараба-шпијуна у државног уредника свих медија, док је Милова трансформација била бржа и жешћа.

Од Бритве у ЦК СКЈ, првог Милошевићевог човјека у Црној Гори и фолклорног Србина, до носиоца усташке идеје у Црној Гори; човјека кога ће историја запамтити као разрушника традиције, цркве, историјских чињеница, језика.

Цртица 4: Март 1992, објавио „Глас Црногораца” октобра 2001.

„Није потребно доказивати значај геостратегијског положаја будуће државне заједнице. У прилог томе иде и комплементарност привредних система. Уз то, Црна Гора је мало тржиште, па је у тој мјери за њу заинтересован страни капитал. У будућој заједничкој држави Црна Гора неће имати мању самосталност од садашње”.

Цртица 5: „Побједа” 1992. „Црна Гора је нападнута од стране усташа... Никако се не бих могао сложити са оцјенама које се упорно намећу јавности о томе да је рат који се води у суштини бесциљан, а да су борци из Црне Горе беспотребно на фронту...”

Дакле, циљ овог рата је ослобађање угроженог српског становништва од фашистичког терора хрватских власти.”

Цртица 6: Цетиње, 11. фебруар 1992. „...Гласни заговорници самосталности Црне Горе прикривају антисрпску и антиправославну оријентацију... Историјске и све друге везе између Србије и Црне Горе не може прекинути шачица људи... Лицитирање са сувереношћу је ствар помодарства...”

Цртица 7: Даниловград, 27. септембар 1997. „Ми хоћемо да живимо заједно са Србијом у СРЈ, која је наш добровољни избор а не наша нужда. Југославија је за нас историјски добровољан избор, континуитет заједничког живљења два народа, а не заобилазница за обесмишљавање и урушавање црногорске државности...”

Цртица 8: Буче код Берана, 11. мај 1998. „...Србија и Црна Гора су кроз историју живјеле заједно и нема разлога да се тај заједнички живот не настави и да се због никоговића, и србијанских и црногорских, одрекне братства и заједнице са Србијом. Не могу Црну Гору на тај пут нагјерати, нити из заједничке државе са Србијом истјерати...”

Цртица 9: Цетиње, 11. фебруар 1992. „Индикативно је то што се за суверену Црну Гору залажу управо они који су се залагали за аутономију Санџака...”

Цртица 10: Стрешевина код Никшића, 18. мај 1998. „Вријеме је да... Црна Гора и коначно определијели други пут свог развоја пут демократије и економског просперитета, достојанства и равноправности у заједничкој држави...”

Апсолутно вјерујем у такав пут. Вјерујем да је он не само добро Црне Горе, него и за добро наше заједничке државе”.

Цртица 11: Побједа, 20. мај, 1998. „... Црна Гора остаје лојална заједничкој држави и она ће да гради ту државу на уставним основама и принципима”

Цртица 12: „Због вјековних братских веза, заједничке крви у свим ратовима проливане, због вјековног сна најбољих Црногораца и Србијанаца, због извјесно боље заједничке будућности, Црна Гора се отвореног срца определијелила за живот у заједничкој држави са Србијом.”

Још свијетла на портрет Килибарде, Мугоше и Шуковића

Камелеони из дукљанске рупе

- Чудна је биографија Новака Килибарде. Данас најосторанији човек у Црној Гори, који је чииао свој вијек ирвео иљујући и једне и друге, за рачун других иа онда ирвих
- Изоишиен од људи, овај иолиийчки камелеон ирводи своју живоину иричу иуну кониирасиа, банаиности и иишелектуалне иерверзије. Савезник и сабраи Јеврема Брковића, иа онда љуии крииичар, а данас оиет и као на иочейку. Сарадник УДБЕ, иа крииичар Ђукановића, „српски националистиа”, иа иреко ноћи љубишељ свега иишо ради власи, иишернационалистиа, космоиолииа...
- Миомир Мугоша, данас један од најбогаиийих људи Црне Горе, иишимно смаиира да је Подгорица његово власниишво. Зли језици иврде да само у Подгорици иосједује иридесетиак сианова и иословних ирсиора. Сианова има и у Риму, али о иоше он нерадо ирича
- За вријеме свргавања комунистийчке власии 1988-89, Мугоша је био не само комунистийчки аиарийчик, већ иомало и „националистиа”. Да се не заборави
- Мијай Шуковић је најдоследнији од ове групе. Био је Тишов и осиао његов. Али је од ирије шеснаесиак година и он иоиийуно иреокренуо неке своје иолиийчке сиавове

Нико и никад, у Црној Гори, није личио на Новака Килибарду, писца и пјесника из Бањана, из села Тупана. Па ни он на себе самог. 21. новембра 1991. године, Новак, кликће преко свог страначког листа „Народно огледало”. Данас ватрени заговорник дукљанске академије наука и умјетности, самосталне Црне Горе, Мираша Дедеића полицијског патријарха и свега што разара државно и национално српско биће Црне Горе.

Но, да се вратимо 21. новембру 1991. године и листу Народне странке гдје Килибарда поручује:

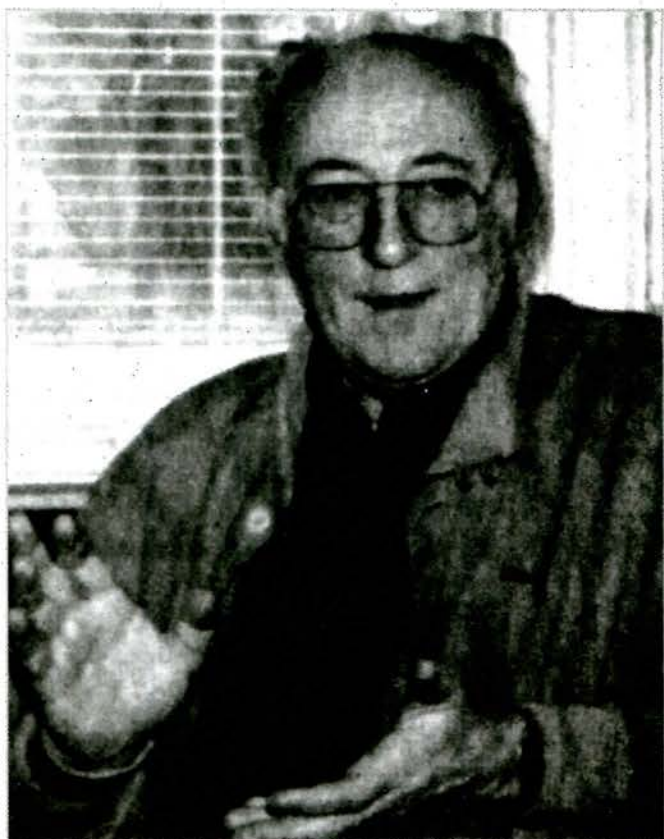
„Дивна идеја Народне странке да се воспостави славна Дубровачка Република и тако на миран и демократски начин ријешит питање границе између Црне Горе и Хрватске добила је ових дана на актуелности и значају. Заправо, идеја је почела да се претвара у стварност!

Представници Народне странке и слободољубивих Дубровчана састали су се прије неколико дана у Цавтату и договорили се о даљим активностима на реализацији те идеје. Интересовање стародубровчана је врло значајно, што посебно даје велике изгледе да се идеја претвори у стварност.

Дубровачка регија би, према овој замисли, била проглашена за слободну, бесцаринску зону јужне Европе, у којој би владали закони предузетништва и слободног тржишта. Врло брзо житељи овог краја имали би доходак већи од 12.000 долара по глави становника.

Народна странка одавно је лансирала идеју да се Дубровнику врати вјековна самосталност и независност, изјавио нам је потом др Н. Килибарда, председник Народне странке. Сада је предузела и конкретне кораке да се народу те регије, који је, према нашим сазнањима, изузетно заинтересован за то, омогући да се слободно изјасни о својој будућности.

Од свих аутономија у Југославији, каже др Килибарда, које се сада формирају, Дубровачка Република има највише историјских разлога да постоји. Та држава, која је кроз вјекове поштована од свих великих сила, као центар слободне трговине и услуга, треба да врати своју славу, јер за то има велике историјске и практичне разлоге. Тај мирни народ та-

ко би се коначно трајно смирио. Уз то, Дубровачка Република треба да буде тампон зона између Црне Горе и Хрватске. О томе сам недавно разговарао и са амбасадором САД Вореном Цимерманом и он ме је изузетно пажљиво саслушао.

Народна странка, у сваком случају, сматра погибелном и помисао да се војска повуче са дубровачког фронта, док се простор Дубровника потпуно не демилитаризује. А тај процес демилитаризације и осамостаљење Дубровачке Републике може потрајати и дуже, чак пет до седам година.”

Није згорага поменути Килибардину изјаву из „Народног огледала”, од 17. 12. 1992. године гдје каже:

„Тешко да се може одржати у мандату председника Црне Горе који се јасно не одређује према правима српског народа који не живе у границама СР Југославије. Ја тврдо вјерујем да нас црногорска и опште српска прошлост упућује да планирамо интересе, и Србије и Црне Горе, у тијесној вези са Србима који до сада нијесу имали срећу да буду с нама заједно. Не могу бити срећне ни Црна Гора ни Србија ако је несрећна Херцеговина, или било која српска Крајина...”

Уложено је силно родољубље на херцеговачком фронту, на книнским, на сремским и другим просторима...

...Кунем се Богом и чашћу да ћу се доследно борити за Српство...

Кажем вам још и то – борићу се за Превлаку свим средствима...”

Килибарда јасно поручује, такође из „Народног огледала”, 9. децембра 1992. године, кад каже:

„Ја знам мало Енглеза који неће да буду Енглези. Бога ми, не знам ниједног... Ја не знам таквог народа. Замислите да питате Француза: „Шта си по националности?” Ако би га још случајно питали шта му је отац, вјероватно би се човек забринуо за ваше ментално здравље. А у Црној Гори, односно код српског народа, у једној кући можете наћи три нације. И то обавезно овим редом: дјед је Србин, отац Југословен а син је Црногорац! Нема сина Црногорца, а да му отац или дјед нијесу били Срби!

Новак Килибарда у интервјуу „Политици експрес” од 25. маја 1991. године, о Хрватима каже:

„То што Хрвати раде на Дебелом Бријегу је смијешно. Право да вам кажем, мало нас држи да Народна странка пошаље одред својих момака да их протјерају до Конавала или до Дубровника... У случају неког карамбола, ми ћемо заузети рт Оштро. Уосталом, Дубровник никада није био хрватски. Интимно, више бих волио да у Далмацији за комшије имамо културне Италијане него Хрвате. Уколико не буде дио Црне Горе, Дубровник ће бити балкански Хонг Конг. У сваком случају, гарантујем вам, хрватски неће бити.”

О Шиптарима Килибарда овако збори:

„Албанци у Југославији имају много већа права него било која национална мањина у свијету, а почесто и више него што има и српски народ. Нијесмо ми за то да им се одузме оно што им припада, али нећемо дати оно што им ниједна разумна држава не би дала.”

А круна свега је његов став о заједничкој држави са Србијом кад каже:

„Државни однос Србије и Црне Горе је ембрион уједињења Срба. Ако та карика прсне, ми се не враћамо на нулти степен, већ на минус стотину степени. Није случајно што је Црна Гора под сталном спољном присмотром и што јој стално нуде шлагворт да постане самостална.”

Међутим, чињеница је да није Килибарда једини који је мијењао своје политичке ставове. После њега највише је то радио Мило Ђукановић, који се деведесетих година закључао на вјерност Слободану Милошевићу и заједничкој држави са Србијом. Један од Ђукановићевих сарадника, Миомир Мугоша, лекар и градоначелник Подгорице, сада окорели сепаратиста и србомрзац, чија се мржња према Српству мјери са оном која је већ исказана у Загребу и Сплиту, говорио је на митингу, 28. фебруара 1989. године, у Подгорици. Тада је бунтовни, „освијешћени Србин” Миомир Мугоша поручио пред неколико хиљада грађана:

„Лицемјери и идеолози словеначке демократије, хвала вам на понућеним лиценцама демократије. Једну су Црногорци добро осјетили на својој кожи.

Убијеђени смо да пружате, само вама знани, алиби непријатељу Југославије под плаштом бриге за живот рудара. Имали сте 45 година да им помогнете. Немојте тако никоме помагати. Нико вам не може ускратити пут у Европу, али ће и Словенија остати у границама Југославије.”

Чак и носилац ташне Милке Планинци, др Мијат Шукловић у „Омладинском покрету”, априла 1989. године, поручује, говорећи о Косову и Метохији:

„Нормализовање укупног стања у САП Косову и усмјерење ове аутономне покрајине да се креће развојним колосијеком СР Србије и СФР Југославије, у чијем је неиздвојивом сатаву, задатак је који има приоритет пред свим другим такође приоритетним задацима југословенског друштва...”

Одуговлачење и колебљивост у извршавању овог задатка, нијесу примјерени ни косовској ни југословенској друштвеној ситуацији. Са одуговлачењем и колебањем, не може се добити одлучујућа битка за обезбјеђивање да у САП Косову не буде „домова за плакање”, јабука раздора и снага рушења СФРЈ, већ да САП Косово буде заједница слоге, југословенски усмјереног дјеловања и живота.”

Ово неколико примјера које је одсликано у овом тексту не исцрпљује тему о камелеонству на овим просторима. Списак камелеона, нажалост, веома је дуг и поприлично познат.

Пресвлачење ортодоксних комунистичких егзекутора у проевропске демократе, уобичајен је политички пут типичног црногорског, „савременог” политичара. Уосталом пред-референдумско вријеме просто вапи за једним оваквим текстом, јер управо идеолози једне туђинске Црне Горе, анти-српске хистерије, некада су били на сасвим другој страни, причајући сасвим друге политичке приче.

Књига др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у Хашком процесу”, представљена је у Подгорици 1. маја 2006. године

Супротставити се криминалној намјери раздвајања Србије и Црне Горе

- *Говор Александра Вучића на промоцији књиге је и својеврсна порука гласачима на предстојећем референдуму. „Ђукановић мрзи све што је српско. Ђукановић би са Демаћијем да прави велико Косово или велику Албанију. Ми немамо резервну опцију, наша опција је Србија и Црна Гора” – поручио је Александар Вучић са говорнице у Подгорици.*

Даме и господа, драги пријатељи,

Своје излагање поделићу у два дела. Прво ћу се захвалити вама који сте остали изван сале што сте имали стрпљења да слушате до краја ову промоцију. А сада да кажем неколико речи о референдуму заказаном за 21. мај. Ви знате, драги пријатељи, да смо се као политичари, колико је било могуће, одупирали сепаратистичком режиму Мила Ђукановића. Када смо то говорили, кад смо јасно, чини ми се на сваком месту, наглашавали да ће Мило Ђукановић ићи тим путем, неки нам нису веровали, неки су били скептични, неки говорили да претерујемо, на крају је дотерало цара до дуvara, Ђукановић је заказао референдум за 21. мај. Ја сад имам једну поруку за све оне који су против Ђукановића, за све оне који желе опстанак у овом тренутку Државне заједнице Србија и Црна Гора, за све оне који желе да се супротставе његовој криминалној намери да одвоји Црну Гору од Србије, да одвоји Србију од Црне Горе. Имам поруку за оне с којима сам неретко размењивао и не тако лепе речи. И ја сад поручујем и Предрагу Булатовићу, и Андрији Мандићу, и Пеци Поповићу, и Шоћу, и Ранку Кадићу, и Божићу Бојовићу и мојим пријатељима Емилу Лабудовићу и Нову Вујошевићу и свим осталима, да имају пуну подршку свих српских радикала и народа у Црној Гори, да учине све што је у њиховој моћи, не стидимо се да кажемо и уз нашу помоћ и подршку, да победимо Мила Ђукановића, човека који се хвали како је носилац модерне политике, који каже – ми смо прошлост, а они будућност.

Пре пет година, подсетићу вас на нешто, говорио сам први пут у овој сали, нешто је мање људи било. Тад је Српска радикална странка у Београду и Србији била на неких пет или шест посто, они су говорили, сећам се ја овог његовог Мишка Вуковића и још неких, говорили су – неће ти великани више никада цензус прећи, а ми смо данас негде на 40 одсто, па нека види и Вуковић и Ђукановић ко је прошлост, а ко будућност. Само немојте да вас завара и да у еуфоричном расположењу напустимо скуп, рећићу вам и зашто.

Мало нам је дана остало да бисмо били самозадовољни, морамо да радимо више него икада и да се боримо више, јаче и јединственије него икада. Влада Мила Ђукановића намерно доноси декларације, врло погане, врло покварене, којима хоће људе да заварају. Рећићу вам, два су циља зашто Ђукановић прича да му је Србија пријатељска и да је много воли. Лаже! Ђукановић мрзи Србију. Ђукановић мрзи све што је српско. Ђукановић би са Демаћијем да прави велико Косово или велику Албанију. Али Ђукановић то ради из врло прагматичних разлога.

Сад ћете чути, два су разлога. Први је разлог да ви који слушате, кажете – еј, па можда он не мрзи толико Србију,

можда он ипак не мрзи толико Србе, можда и неће бити толико страшни односи, па да вас, који сте за заједничку државу, остави код куће, да вас не изазива да излазите сви на бирачка места и да заокружуете то не. А са друге стране, покушава да смири немире у својим редовима, јер има много часних људи, чак и у његовој партији, који хоће да гласају за заједничку државу, а против отцепљења, и против сепаратистичке политике.

Ја користим ову прилику да позovem и све оне у ДПС-у који су можда веровали, били у заблуди па мислили Ђукановић води политику модернизације Црне Горе, можда им се

он као политичар допада више од свих других, позивам их да на референдуму 21. маја, па нека после тога гласају за кога год хоће, гласају против сепаратистичке политике Мила Ђукановића, да заокруже НЕ и да јасно ставе до знања свима да држава није ничија приватна прђија. Мило Ђукановић је пре 15 година рекао – Југославија је најважнија, ми смо са српским народом најближи, постоје, каже, следбеници Секуле Дрљевића и Савића Марковића Штедимлије, али то је најгори олош у Црној Гори. Па данас је он најгори олош, данас је он следбеник Секуле Дрљевића и Савића Марковића Штедимлије и идеја Црвене Хрватске.

Ми немамо резервну отаџбину, наша отаџбина је Србија и Црна Гора и Мило Ђукановић ће изгубити не само због тога што не воли Србију, као што рече господин Секулић, не воли Србију, мрзи Србију, али Мило Ђукановић не воли ни Црну Гору. Мрзи Црну Гору. Он мрзи све сем сопствене власти и онога колико може да отме и узме. Видите, мој сат вреди између 30 и 40 евра, његов између 30 и 40.000 евра, и то онај јефтинији. Е у томе је суштина његове жеље да до краја спроведе овај референдум, зато што његов најјефтинији сат вреди 40.000 евра, а они мало скупљи и до 400.000 и 450.000 евра. Па гледајте, народе и грађани Црне Горе, зашто је Ђукановићу потребно отцепљење, зашто хоће да се одвоји од заједничке државе.

Двадесет првог маја водите рачуна о још једној ствари, сетите се шта је говорио 1997. када се одвајао од Момира Булатовића. Тада је причао – ма какви, па ми смо, тада још није хтео да каже ни да је Црногорац, па је говорио – па ми смо Срби, ми смо исти род, немојте да вас лажу да је Момир Булатовић за Србију, а да сам ја против Србије и тако даље. Па су они паметнији то приметили. За две или три године ће са неким Демађијем, или са неким другим, да прави некакве нове државне савезе, регионалне савезе, а питање је ко ће од вас на овом простору моћи да опстане.

Ја сам, бићу сасвим искрен, истовремено забринут, забринут зато што је улог велики, забринут зато што знам да ми је држава у питању, зато што знам да сте ви дивни људи и знам да је много таквих људи у Црној Гори. У питању су и ваше судбине и ваше породице, и ваше деце, али сам истовремено оптимиста, нећу да вас лажем, шта год да ради Мило Ђукановић, шта год да лаже ова његова лажовизија, шта год да лажу по његовим новинама, шта год да причају, како год да причају, ја сам сигуран да он 55 посто не може да накупи. Сигуран сам, јер како год да делите наш народ и у Црној Гори и у Србији, никада их није било више од оних који воле слободу више од свега и који воле своју земљу више од свега. Можда Мило Ђукановић резервну отаџбину има. Можда има негде у суседству, можда има негде у даљини, али знам да ви немате резервне отаџбине, овде су гробови ваших предака, овде сте живели читав живот, нико од вас нема намеру да се сели и зато знам да ћете победити 21. маја.

Све што будемо могли, на било који начин, ко год то од нас буде тражио, помоћићемо да без муке победимо оног јадног потрчка Чедомира Јовановића и разне који подржавају сепаратистички режим Мила Ђукановића. Овај режим вам на њиховој телевизији свакога дана доводи некаквог Жарка Кораћа, Владана Батића, Чедомира Јовановића, овог или оног, а све заједно да их скупите на гомилу немају један и по посто подршке у Србији. Таман онолико колико ће и Ђукановић да вреди за годину или две кад на референдуму буде изгубио.

Хвали се Ђукановић синоћ у једној емисији на београдској телевизији, каже – част би ми била да добијем неку награду од Мираша Дедеића. Каже Ђукановић – регистрована је црква у складу са законом. Јесте, полиција на Цетињу

је регистровала, ето тако је регистрована у складу са законом. Али оно што сте видели као снимак, претпостављам да је из 1999. године, није баш на Велики четвртак или Велики петак, како прилазе неки бандити на Цетињу и пљују у лице свештенике српске цркве. А још сте нешто могли да приметите – Ђукановић не воли да каже Српска православна црква, него све време говори црногорска митрополија, као да је не знам чија то црква. И онда га питају – па како коментаришете то што људи пљују, а када се човек супротставио, када се свештеник супроставио, један је пришао и иза леђа га удара песницама у теме, онако јуначки, онако како то Ђукановићеви следбеници само умеју, отприлике двојица, тројица на једнога како им и приличи, никако другачије. Ђукановић каже – па шта да радите, то вам је кад се догоди сукоб негде, али полиција је интервенисала.

Тако јадно понашање премијера Црне Горе, то што стално крши руке, што је толико нервозан, што није могао ни да се рукује са Булатовићем и што не сме да каже да ће да поднесе оставку ако му не прође референдум, показује ми да је готов Ђукановић, готово је са његовом владавином, готово је са диктатуром. И само једну ствар не сме да дозволите, ми то у Србији успешно разбијемо, знам да то све више успевате и ви овде у Црној Гори, а то је да вам о модернизацији, о реформама, причају најгори лопови. А они су модернији јер имају модерније сатове, модерније сефове, модерније аутомобиле, јер су покрали све што су стигли, ни због чега другог. И зато и због сиромашног народа, али и због богатог, а поштеног народа, а не лопова, морате да победите 21. маја.

Др Војислав Шешел је написао поруку народу и грађанима Црне Горе, замолио је све, и не само Србе, не само оне који ће да се изјашњавају као Црногорци, замолио је и муслимане, али и све остале да размисле о томе шта собом носи одвајање, шта собом носи та сепаратистичка политика Мила Ђукановића. То је политика која ништа добро не доноси. Да ли имају да вам дају иједан аргумент сем тога што кажу – па и Малта је мала, али има велики друштвени бруто производ. И онда ви гледате оног, како се оно зове, Лукшић или тако некако, који каже и Исланд је мали. Могао је да каже и Линхтенштајн. Али нема озбиљног аргумента, не само овог националног, не само овог државотворног, нема ни економског разлога, нема ниједног другог којим би неко могао да објасни, на рационалан и нормалан начин, зашто да се отцепљује Црна Гора од Србије. Имамо ми такве залуђенике у Србији који ће да кажу – е и нас неко нешто да пита. Срећом, њих никада нико ништа неће да пита. То су они Кораћи, Батићи и остали.

На то што они немају аргумената, ви морате да им одговорите својом слободом и својим јединством. Ја сам гледао онај дуел на којем су били Булатовић и Поповић, против Кривокапића и Ђукановића. И ево, бићу искрен. Оно што сам имао као замерку да кажем овим нашим, рекао сам им телефоном у жељи да то промене и поправе да би следећи пут били још успешнији.

Али, у тренутку када је Булатовић рекао Ђукановићу – ти си криминалац, било ми је јасно да су коначно и наши људи добили ту дозу храбрости да му у лице саопште све што мисле и да му покажу да није недодирљив, и да му покажу да га се више обични људи не плаше. И ја то очекујем и наредних дана и наредних недеља, само вас молим једну ствар, да не изгубите из вида да је држава улог, да радите више него икада, да свакога изведете на бирачко место, јер они ће све да учине са спусте излазност. Значи, изведете све људе да заокруже то НЕ. Само тако можемо државу да сачувамо, другачије не можемо.

Шта нам све раде?

Qvo vadis Montenegro?!

• Морам одмах да вам кажем, поштовани читаоце, да се у овој, веома тужној и опасној „скаски“, не ради о појму и имену Црне Горе, као икакве, већ да је у овом тексту реч о, до данас невиђеном рајном покличу тврба за јуриш на све или ништа! Дакле, ради се (у овој тврби) о до сада недоживљеној и невиђеној антихријској хајци, халабуци, харанги и хистерии, у тамо њиховом Монитенегру, на Цетињу

Али, појмимо редом. Нема тога грађанина у Црној Гори и Србији, који није, до танчина, упознат са злослутним и веома опасним догађајима у Црној Гори. Повод за моје реаговање у јавности је у чињеници да никако нисам смео да пропустим прилику а да не одгледам, вечерас – 29. 4. 2006. године, на ТВЦГ – све до краја, веома бучан језик мржње и фаталну инквизиторску пресуду разуларених инквизитора и разбраће Монтенегра, који су синоћ – 28. 4. 2006. године, на некада славном Цетињу, одржали свој Бал вампира! Унапред смо знали, сви ми, прави патриоти наше Црне Горе, шта ће се све десити на том вашаришту и распродаји заједничке нам отаџбине Србије и Црне Горе. Знали смо да неће бити ничег патриотског и братског, а десило се да су, на сав глас, пујдали дивље псе на своју домовину и на две трећине Црногораца, који јесу и биће за заједничку Државну за-

једницу Србије и Црне Горе.

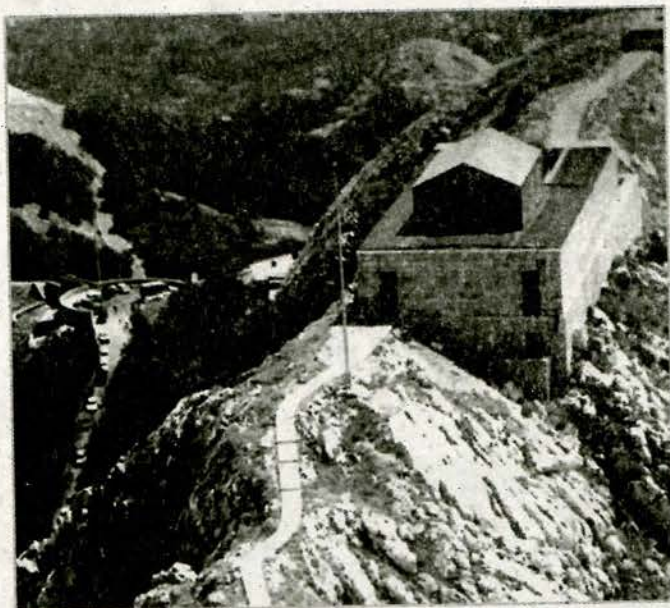
Уз онолике невиђене помпе, раскоши и расипања народних пара, уз онолике светлости, гламура (холивудског), огромног видео бима и велике масе Монтенегрина, који су клицали неовисном Монтенегру, уз, до ове циркузијаде, још невиђене на овим просторима „брдовитог Балкана“, са стотинама, на брзину „иштанцаних“ монтенегринских застава, којима су махали разуларени и пијани „грађани“ Цетиња, уз сву ону галаму, буку, халабуку, цику, вриску, пуцњаву, али и отворену и мрачну претњу према оној, моралној и савесној, другој половини Црне Горе, морало је код нас, гледалаца ТВ преноса, ове предреперендумске хистерии, изазвати згражавање на толикој „количини“ мржње према свему што је наше, што је заједничко, братско и дуговековно! Снимао сам цео ток овог карневала, нека се нађе за нека наша будућа поколења. Толико о овој атмосфери на Цетињу.

Ређали су се говорници и „свечари“, један за другим, и сви су они, из свег гласа, бљували гадости против наше, још увек, заједничке државе СЦГ. Покушају, поштовани читаоци, да вама, који нисте гледали тај циркуски спектакл на Цетињу, у кратким цртама дочарам неке делове говора појединих говорника – потпаливача братоубилаштва и братомржње. Сви су они говорили, у ствари урликали, рикали, поскакивали (хвала ТВЦГ!) и претили, тамо онима, који су „против Црне Горе и њене независности“. Ако сте против мафијашког олоша на власти, онда сте противник Црне Горе. Да није смешно било би тужно! Ја ћу вам, овом приликом, споменути само четири „врхунска“ говорника.

О Ранку Кривокапићу не треба много трошити речи, јер о њему, и не само о њему, већ одавно све знамо. Довољно је погледати га и чути га – шта и како прича, па ће вам све о

њему бити јасно. Он је, ипак, у номенклатури власти задња рупа на свирали. Он и даље игра онако како газда свира. Не могу да одолим, драги родољуби, а да не поткачим, пардон, да не споменем, три мускетара, и најупорније рушитеље наших братских веза, а то су другови Тоза, Фића и Мило. Они су, знате, они давнашњи џемперашаи, од пре скоро две деценије година, који су уз помоћ АБ револуције – значи од помоћи радног народа Црне Горе, срушили ону стару „ненародну власт“, и потом, брже-боље, засели, деценијама на њихове фотеле. Машала!!! Они данас чине прави ршум по целој Црној Гори. Нека им, може им се, „□ село моје сном мртвијем спава!“ Спавај, спавај роде мој, док те гуја не уједе!

Дакле, не могу да одолим а да не споменем ту, по злу познату, тројку. Госпон Светозар Маровић, познати „џемпераш“, уз то, ну ти ђавола, и председник Државне заједнице Србије и Црне Горе, својим наступом, под рефлекторима јавности, уместо да заступа и брани Државну заједницу СЦГ, он је на Цетињу рушио државу чији је он председник. Тозо, куд ти се је дену образ?! „Председник“ СЦГ, звани Тоза филозоф, још је од свог првог дана председниковања, дубоко засео у председничку фотелу. Уљуљкан од својих сеиза, „радио“ пуном паром на разбијању „своје“ татковине, да се није зачудити што је на Цетињу ономад млатарасо својим нежним ручицама, показујући раји да је он рођени пре-варантски еквилибристичар! Одмах је Тоза отпочео – по томе свуда познат, чак и у Тунгузији, да отворено, као кртица, поткопава властиту фотелу у стоном Београду. Све своје стране госте грли и тапше по рамену, а највише уме да подваљује туравим Србима, који га уз то, хлебом „ране“. Маровић је онај стари кумровачки ђак и занатлија, који веома хитро и са успехом мења свој лик и боју коже, као што раде они гмизави камелеони. Али, друг Тоза је и онај свезналац и „филозоф“ који пуно прича, а мало каже! Рођен је да блефира и завади све оне око себе на Голеш планини! Не може Светозар Маровић, нити било који други, да сакрије од ТВ камера његове мане и слабости. Прочитан је он од црногорске, светске и белосветске раје. Рецимо, чујте и ово чудо. Кад га новинар упита шта су му по националности били родитељи, Тоза му, као из топа, одговори: па јесте, они су били Срби, а ја сам Црногорац. Any comment dear readers? Ово је онај исти Маровић, који је 90-тих година позивао Црногорце у рат за мир! А данас се жвалави и грли – као и остали „двојац“, са онима који су нам починили неопростив зулум. Non ti vergogno, Sognor Presidente ?!

Господин председник (ух, уганух, језик!), Филип Вујановић, јуче је на Цетињу сам себи запржио чорбу! На позорници – трибини, размахивао се до бестрага! Скакутао је, урликао, на сав глас претио је послушним грађанима Црне Горе, дизао је обе песнице високо више главе и њима плашио малу децу. Мистер президент је завршио своју причу и своју политичку каријеру. Видели смо апсолутно нездраво понашање, а најмање председничко, са болесним трзајима тела, сав је био избезумљен, изгубљен у времену и простору и то до скоре бесвести. Никада га таквог нисмо видели на телевизији. Знамо га, одавно, као мирног, сталоженог, снисходљивог и послушног политичара, милина једна гледати га. Кад, одједном, виђесмо сви то, кврц! Видесмо на Цетињу његово право лице и наличје. Шта можемо, све је то политика! Фића, као да предосећа да им је црни петак (apte portas), па ко вели: дај да оспем паљбу по нашој браћи у Црној Гори, а нарочито паљбу против оне некултивизиране и заостале четничке Србије. Раскурикао се, ономад, наш „стидљиви“ (испод Мире□) Филип, и то из свега гласа. Његов хистеричан и неурачунљив говор је неумољиво подсећао на говор Адолфа Хитлера, испред Рајхстага у Берлину, далеке 1939. године, када је умоболан Адолф, уз то и педериста, претио целом свету, а нарочито Совјетском Савезу. Хитлер је отпочео свој крвави drong nah osten, па је прошао онако како је и заслужио. Погледај се, Филипе, у огледало, и погледај тај твој говор на Цетињу, и успут, у кинотеци потражи копију Хитлеровог говора пред Рајхстагом 1939. године. Видећеш да ти много сличаш, по гестикацијама и не само по њима, на, Бог душу да му опрости, бившег вођу немачког народа. По ономе што смо сви видели на ТВ преносу, ти си, јадо, безнадежан случај и нека ти је Бог у помоћи. И моја искрена порука: мани се, чоче, политике, држ се твоје адвокатуре!

А сада, као последњи говорник ове велике цетињске халабуке, иза микрофона заузео је бусију, нико други до садашњи, сутрашњи и будући господар Монтенегра – Мило Ђукановић. Он је највећи кривац за све ово што нам се дешава и откако је постао џемпераш, не његовом заслугом, најуривши оног млакоњу из партије. Био је прави председник нове „рестауриране“ Црне Горе. Нема шта! Мора се признати да је Мило Бритва прави жонглер и тата-мата за све! Дакле, Мило је велики еквилибриста, жонглер и мађионичар. Замађонисао је половину Црне Горе и читав свет! Велики је оратор, зна шта хоће, јуриша на ђон (али не зна, јадо, да, ипак, сви путеви не воде у Рим!) Виђесмо, смиловао се, пред рајом на Цетињу и поручује опозицији: Ево, јавно обећавам. Нека опозиција приђе нама, нека заједно изградимо суверену Црну Гору и одмах ћемо им дати власт!

Нема шта, ако је од Мила преваранта – много је!

И за сам крај, поштовани родољуби (јер, вама се обраћам), морам као матори чича и као учесник Другог светског рата, затим као учесник и сниматељ ове наше заједничке „братске“ кланице, као патриота и црногорски Србин, односно као српски Црногорац и далеки потомак витеза Милоша Обилића, да апелујем на разум! Апелујем на све грађане Црне Горе да, пре него што зажеле да заокруже ДА, да се предомисле и заокруже на референдуму речено НЕ! Значи, ни комадању и сатирању једнородне браће, исте цркве, вере и исте јуначке прошлости. Нека нам 21. мај 2006. године донесе победу разума, савести и братољубља и нека никада не буде, не дао Бог! – да покоји те ве пут?! – удари брат на брата!

Помози нам Боже

Да се Срби сложе,

Обоже и умноже – амин Обоже!

Чича Станко (Радованов) Копривица

Режимске жеље нису и грађанске

Букановић изгубио право да говори у име народа

- По Јеврему Брковићу, постоје два различита Мила Букановића. Некадашњи Милошевићев скојевац, који се Слоби увлачио тамо где је најдебљи, доказујући на тај начин властито припадност Српству, и данашњи господин председник, љути Кайуњанин (чијај Црногорац на квадрај), који је спреман лично изинути да одбрани црногорску државу и нацију од ликвидације. Или можда да сачува властито швајцарски еден у који је претворио Црну Гору

У овим преферендумским данима, у некаквим назви фер, образовним и демократски урађеним емисијама, „јавног сервиса Црне Горе“, као и на осталим независним телевизијама, финансираним из владиног буџета, присуствујемо утркивању ко ће боље приказати проевропског, демократског, поштеног, и високоумног премијера Букановића.

Онако смијеран у слици и ријечи, напослетку се сјетио да постоје грађани. Грађани од чијих му гласова на референдуму зависи опстанак на власти и народном муком приграбљено богатство. Свјестан те чињенице из премијера је бар на тренутак (док не прође референдумски процес) нестало њему својствене арогантности, коју је на председничким изборима исказао, надмено запријетивши свим грађанима Црне Горе: „Гласали не гласали, Вујановић ће бити председник.“

Тај шакал, замотан у јагњећу кожу, не губи наду да ће још једном успјети да превари грађане – бираче Црне Горе.

То више није онај Мило баксуз, који се дичи и истиче да је за њега победа само онда када је народу тешко. Ових преферендумских дана, онако смијеран и скроман, подсећа на дане када је пуних уста говорио: „Слободан Милошевић је нешто најбоље што се могло десити Југославији у овом тренутку, када повампирене фашистичке снаге у Хрватској и Словенији покушавају да униште све оно што је створено од 1945. године до сада. Поносан сам да у овим историјским тренуцима могу да будем раме уз раме са њим у одбрани тековина револуције“.

Или када је нападао оне који су тражили осамостаљење и независност Црне Горе: „Славко Перовић је неуравнотежен и болестан човек. Ако само погледате његове конфузне изјаве, мора вам бити јасно да се ради о човеку који не зна шта ради и који мијења политику по дневној потреби. Такви људи који покушавају да унесу раздор између Србије и Црне Горе морају и треба да буду од овог народа означени“.

ни као издајници и страни плаћеници и ми нећемо дозволити да они јавно дају изјаве због којих се у свакој нормалној држави иде у затвор”.

И све тако, док волшебно дукљанство, проклетог цара Дукљанина, поред језика мржње, који га је одувјек красио, не доведе до његовог лажног идентитета изграђеног на погрешним премисама. И све то у интересу очувања личне власти која је предсједнику и премијеру Ђукановићу једина идеологија и филозофија.

Та опсједнутост влашћу довела је до референдума и догтерала цара до дуvara. Схвативши да се не одвија по плану који је он замислио, и да ће Европа пратити читав референдумски процес, што ће умањити могућност за његове једностране потезе и крађу гласова, чиме ланчано долази и до губитка власти, премијер Црне Горе, попут снахе Миловића бана, тужи и за срце уједа. Жали Мило, прежалити не може, што за оволике године његове аутократске, централизоване и недемократске владавине, са политичке сцене Црне Горе не уклони све оне који не мисле као он. Жали што им сјеме у сјеме не затрије, што их не похара као Куче, господар на кобили, који још једини слуша што премијер говори без и најмањег осјећања отужности и гађења.

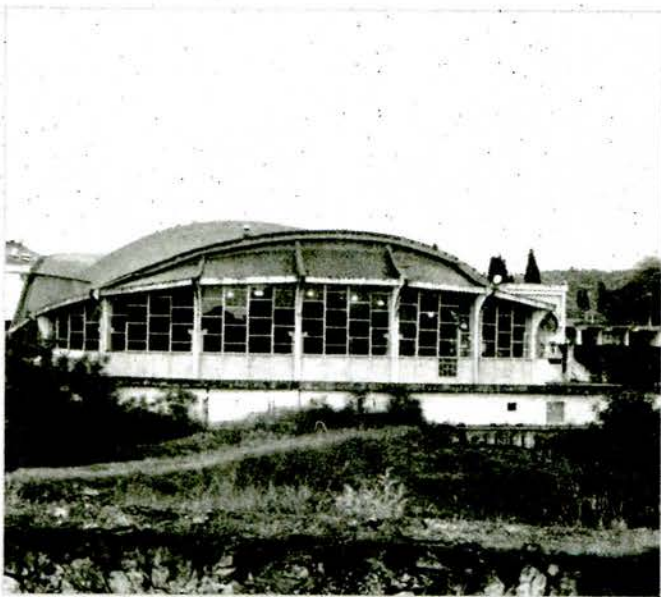
Жао му је што грађанима Црне Горе прича да је Европа демократска, просперитетна и пријатељски наклоњена купина народа и држава и да је једини спас за Црну Гору од српског хегемонизма, улазак у ту заједницу.

У свом јаду и чемери куне и проклиње своју глупост, што изда Милошевића и позва Европу и Солану да се мијешају у унутрашње ствари његове замало приватне Црне Горе.

Најжалије му је што своју грешку схвати тек после седамнаест година похаре економских ресурса Црне Горе и цепова њених грађана.

Његов жал је толико далеко, да више није у стању да сакрије да то није онај стари Мило, који је жарио и палио ваздухом и водом, и чијим је димом од цигарета Европа контаминирана више него од свих пројектила који су испалени у Србији, у само срце Европе.

Поред жала, ту је и огроман страх од Европе, која га је некада соколила и ујеђивала, да је увијек добар и добродошао сваки онај попут њега, који издаје и разваљује сопствену државу. Данас је њен пријатељски загрљај постао челични стисак, којим жели једном за вазда да стави тачку на него и несрећан случај, звани дон Мило.

Његова тужбалица, болнија и тежа од оне коју је исказала сестра Батрићева, вјеровали или не, на тренутак у нама побуди сажаљење према премијеру. Тај трен кога ћемо се увијек сјећати, и који ћемо кад-тад покушати да овјековјечимо писаном ријечју, јер нас је та сентименталност и болећивост која се појавила у нама, слична јунацима Лазаревићевих приповјетки, умало натјерала да кажемо: све ће то народ позлатити. Али, као и сваки сан који траје веома кратко, тако и овај трен оде у неповрат, а сјећања навријеше назадрживо и неумољиво. Сјетисмо се давне 1989, када нам Служба државне безбједности доведе Мила за премијера, а он онако мусав, у џемперу сингаве вуне, без цакљице и уживене блене око себе. Онако туњавог изгледа, код свих који га гледаху изазва сажаљење, које потраја све док не проговри: „Од сада ваше судбине преузимам у своје руке и обећавам да, док сам ја на власти, никада више радници Радоја Дакића неће имати плату 1.500 ДМ.” И би тако. Једино обећање које је испунио за све ове године мучења, срамоте и бола грађана Црне Горе под његовом диригентском палицом.

Сјетисмо се када је системом штапа и шаргарепе бодрио добровољце на Дубровник, а он остајао у запећку да решава њихове дилеме и проблеме, покушавајући да схвати наивност и глупост оних који су га послушали и кренули у рат за мир.

Сјетисмо се оних муслимана, који да поживјеше данас би били бошњаци, како их испоручи у Републику Српску, а данас нам приказује њихов егзодус и смакнућа од стране Срба згражавајући се. Штавише, без имало стида и гриже савјести од њихове браће и рођака тражи да гласају за његову приватну државу на референдуму.

Сјетисмо се оних силних обећања: како године почињу јануаром..., само домаћински..., за демократску Црну Гору... и још толико неиспуњених обећања.

Сјетисмо се Мираша и полицијске цркве чије се формирање не сјетише ни Отоманска империја, ни Аустроугарско царство.

Сјетисмо се афера о крађи пензија, куповини авиона, шверца цигарета, С.Ч... и тада самилости нешта. У нама остаде трезвеност, здрав разум и бијес. Престајосмо да гледамо ТВ и премијера, његова скупа одијела и часовнике и осврнусмо се око себе. Свуда биједа, глад, немаштина и врисак грађана како се добро живјело прије 10 година. Преседан без преседана. Ми смо једина држава у Европи у којој се живјело боље у прошлости него сада. А око нас демонстрација силе, полицијски надзор, развалина између пет одсто богатих и 95 одсто сиромашних. Иза независне Црне Горе, као кад уклониш параван са прозора, угледасмо наше мајке, сестре, супруге и кћери како за ситне паре играју на столовима новокомпонованих богаташа – тајкуна, а све уз благослов Мила и Мираша.

Тог тренутка престајосмо да будемо безвољне личности које се мире са својом социјалом улогом не предузимајући ништа што би нас извело из ове тескобне животне ситуације. У страху од такве будућности која нас чека у независној и приватној Црној Гори, одважисмо се и написасмо: „Грађани Црне Горе! Молимо вас да се изборите од осјећања промашености, обамрлости, безвољности у које вас је гурнуо овај режим, да би лакше манипулисао са вама. Сада је тренутак да се у вама напокон пробуди глас савјести, без обзира којој партији припадали, којем се Богу молили и којим језиком говорили. Вријеме је да оживите притајене, племените инстинкте, који ће показати да је у човјеку добро ипак јаче од зла, а ваше заокружено НЕ на референдуму сачуваће заједничку државу и одагнати зло, а вама и вашим породицама приуштити људски достојанствен живот”.

Гвозден Миомановић

Зашто сам српски радикал

Држава без крова

• Оног дана када су „Соланине њудлице из Србије и Црне Горе” извршиле „соланизацију” Савезне Републике Југославије, потписали Београдску декларацију, донијели Уставну повељу и формирали сувојачу Државну заједницу „Србија и Црна Гора”; Срби су још једном дозволили да им српске земље пред очима умиру. И да ли има више наде за Србе и српску државу, хоће ли Срби нијемо гледају још једно комадање српских територија. И има ли још наде за Српство. Можда има, ако народ буде знао да изабере заједничку српску државу. Хоће ли моћи да одвоји лажи од истине? Хоће ако буде сјао уз српске радикале. Њима треба вјеровати! Њихове су истине истине, али српске! А њихове оштрије болне, али истиније!

Брисали су Срби Србима сјећање на 1389. годину, бришу им и данас на 1912, 1913, на Мојковачку битку, на гусле и српску епiku, на 1918, на Српску православну цркву, и успијевају у томе. У српском народу се већ осјећа заборава на све јаме и ране, гладне године, свјетски презир и блокаде. Радикале, оптужују опет Срби да су националисти, фашисти. Националисти, да. Што смо уз свој српски народ, што волимо српску земљу – отаџбину, српску вјеру, културу уопште узевши српски национ. Што бранимо Србе од српског заборава!

Фашисти и шовинисти, не. Зар један народ који је изнедрио једног светог Саву, св. Василија, Његоша, Дучића, Телу, Пупина и многе друге што су задужили свјетску науку и културу, зар народ који је свијету поклатио једну Грачаницу, Сопотане, Дечане, Острог, и који у својој баштини има Белог анђела, називати фашистичким. Не, радикали нијесу фашисти. Само су опрезни, разумни и све оно што разни демократе, социјалисти, либерали, монархисти нијесу. То што радикали говоре, то како радикали говоре, нико други не може да говори. Они су јединствени. Ако свјетски моћници

мисле да смо ми Срби дивљаци и људи без разума, нек изволе на дијалог са нама радикалима, а поготово са др Војиславом Шешелом. Ту им је у Хагу, отишао је добровољно пред чељусти. Па зашто три године ћуте! Па нека покушају њему да продају лажи и преваре. Јасно је да то код њега и нас не пролази. Све те оптужбе на рачун Срба, сва та њихова анатема о српском народу као злочиначком, сва та наглабања о радикалима као фашистима, срушила би се као кула од карата. Разбила би се као крчаг у парампарчад, јер „тврђ је орах воћка чудновата, не сломи га, ал зубе поломи”.

Оно чему је Запад, на челу са САД, прибјегавао током последњих година прошлог вијека, а поготово током последњег рата, и што је мучки и кукавички пакленим машинама са неба засипао српску дјецу и старце, недужне људе у свим српским земљама, срамотно је за сваку цивилизацију, за свако демократско друштво, а они се тиме диче. И ко ту треба да се стиди: српски народ или западни моћници? И често се питамо: „Зашто се Запад околио на Србе?” Понекад помислим из зависти, зато што српски народ траје толико вијекова и опстаје у немогућим условима. Зар им увођење

санкција није била последња нада да ће истријебити Србе. Па, када то није помогло, распаливали су по српским земљама и српском народу разним бомбама и каквим све још оружјем до сада у свијету и ратовима неупотребљеним. То што се свијет околио на Србе још могу да разумијем, али што се Србин околио на Србина, никако! Шиптарима, „бошњацима“, Хрватима се извињавају опет Срби. Не могу „бошњаци“, Шиптари и Хрвати рађати Србе; али могу са осталим бјелосвјетским олошем, са Косова и Метохије, из Босне и Хрватске, да раселе и оно мало Срба што је још остало. Да их протјерају са њихових вјековних огњишта и територија. А што би нас тек очекивало од суверене Црне Горе, ако не дај Боже победи њихова „тамо лијепа и суверена Монтегро“. Могу само да замислим и претпоставим. И зато им далеко кућа од њих и њихове лијепе суверене!

Јефтине су Срби, лако се купују у данашње вријеме, и благо Србима што се налазе на распродаји. А српска држава, треба ли Србима? Стварно, коме треба српска држава?

Српска држава ипак треба српском народу, а српски народ прије тога мора да „**Да српски завјет**“, да Србин никада више не изда Србина за лет у иностранство по упуства за „демократију“. Таква завјетовања, српска држава и Срби требају нама, а такви ми, Срби, требамо српским радикалима. Јер, српски радикали знају боље од свих како да сачувају српске земље за нас Србе! А тешко је у ова сулуда времена сачувати српски спас!

И ако успијемо сачувати успомене, на све пале жртве за слободу српског народа, успијемо сачувати и српске земље и српски народ, над којим су се данас надвили црни облаци који пријете да га потопа!

Историјском усуду српских подјела нијесу биле имуне многе генерације, па ни ове сада. Оно чега смо се највише бојали стигло нас је, што би наш народ рекао, у истим опанцима. Мислили смо да су Срби пребольели све ране, које подсећају на подјеле, на добре и лоше, поштене и непоштене, подобне и неподобне. Једна безочна борба за власт неколицине страначких лидера вратила нас је уназад и ставила нас код међународне заједнице у жижку интересовања као народ који своје проблеме не може сам ријешити и коме „треба помоћ“. А како му помоћи да ријешити своје проблеме него наметнутом силом и оружјем, са упереним цијевима промијенити оно што народ не жели промијенити, а подоб-

не Србе, којих ето опет има, поставити на положај, а одрећи се свега онога за шта смо вјековима и годинама крварили.

Зато, јесмо ли кадри или, боље речено, јесмо ли спремни да издржимо и ову битку очувања своје државности, вјере, културе, уопште узев свог национа и самобића, и сам нас свијет тестира. Њихова размишљања су – имате своју државу, а знате ли је сачувати – видјемо!?

А Срби добро знају да је заузете положаје увијек било теже сачувати, него нове ослобађати.

Дилеме нема. Српски народ је у опасности и његов вјековни суверенитет. Спремају нам слично оном што се догодило Индијанцима, Абориџинцима и другима, у не тако давној историји, а у новијој толико трагичној по српски народ – што се догодило нашој браћи у Српској Крајини, Косову и Метохији, и што се спрема браћи у Републици Српској и нама у још увијек заједничкој држави која је на издисају. Раздвојити преостали српски народ заједничке нам државе на два дијела, а онда плаштом демократије омогућити увоз мултинационалности и неоколонијализма и долазак нових непријатеља у нашу државу, чиме би српски народ изгубио свој интегритет и суверенитет и истолио се у неком мултинационалном и космополитичком сурогат друштву. Треба да будемо свјесни тога да човек док нешто не изгуби не зна шта је до тада имао и колика је била његова вриједност.

Да ли смо ми народ који увијек понавља разред да би нешто научио? Зар нас историја, заиста, не може ништа научити? Уколико прије схватимо да само јединствени нешто значимо, утолико прије ћемо остварити наш зацртани циљ – јединствену и слободну српску државу.

И сада када нам намећу референдум у Црној Гори, тако и у будућности увијек на сваким изборима, морамо водити рачуна како обновити темеље нове и веће српске куће и како истовремено остати у овој садашњој својој кући под заједничким кровом, коју српски душмани „унијатилише“. А ми хоћемо нашу јединствену српску државу.

Ако су јој темељи гробља наших праједова, а зидови наша тијела, не дозволимо да јој кров без нашег питања скидају и дају га на зајам. Држимо се једни уз друге, као и многих пресудних година кроз историју. Јер нигдје у свијету, као у српском народу, историја се не учи из књига, већ као занат. Нигдје као у српским земљама нема толико добрих ђака и диплома које нема ко да подигне.

Новак – Ноле Марковић

Црногорски туризам

Монтенегрински намет

• Од прљавих улица и ресторана, нељубазних и дрских конобара, покривања на све стране, енормно високих цијена, просјачког наплаћивања тоалета, до фашистичко-расистичких провокација и пребијања гостију, не може се описати ни на једном парчећу ове несрећно лијепе обале

Министарство за туризам, недавно је издало саопштење у којем планира да у овој, 2006. години, оствари приход од туризма у Црној Гори у износу од 420 милиона евра. За ову пренадувану цифру могло би се рећи „снела баба што би рада”, јер су саопштења свих органа власти гола лаж и чиста демагогија. Уосталом, монтенегрински режим је дошао на власт помоћу лажи и на основу ње се одржава. Тврдимо да је ова цифра преувеличана, и ако трећи дио од тога буде, биће пуна капа. Но, толико о томе.

Сваке године убједљиво најбројнији туристи на нашем приморју су грађани Србије, и они чине преко 90% од укупног броја гостију, и као такви су били радо виђени. Последњих седам-осам година, откад усташоидни режим у Црној Гори спроводи најцрњу антисрпску пропаганду, скоро да не постоји Србин коме љетовање на црногорском приморју није пресјело. Од прљавих улица и ресторана, нељубазних и дрских конобара, поткрадања на све стране, енормно високих цијена, просјачког наплаћивања тоалета, до фашистичко-расистичких провокација и пребијања гостију, не може се опстати ни на једном педљу ове несрећно лијепе обале. Крађе по плажама, хотелима и провале у аутомобилима су свакодневна појава. Потписник ових редова био је лично присутан у једном ресторану у Будви, у јуну 2004. године, када се трио хулигана са цетињским акцентом обраћао групи Београђана ријечима: „Једите, последње ви било, догодине ћете у Црну Гору са пасошем и визом.”

Такође, аутомобили регистарских таблица из Србије неправилно паркирани биће на брзину уклоњени, уз велику новчану казну, док ће то исто бити толерисано онима са домаћим таблицама. Иста ствар је и код полицијског третмана у саобраћају.

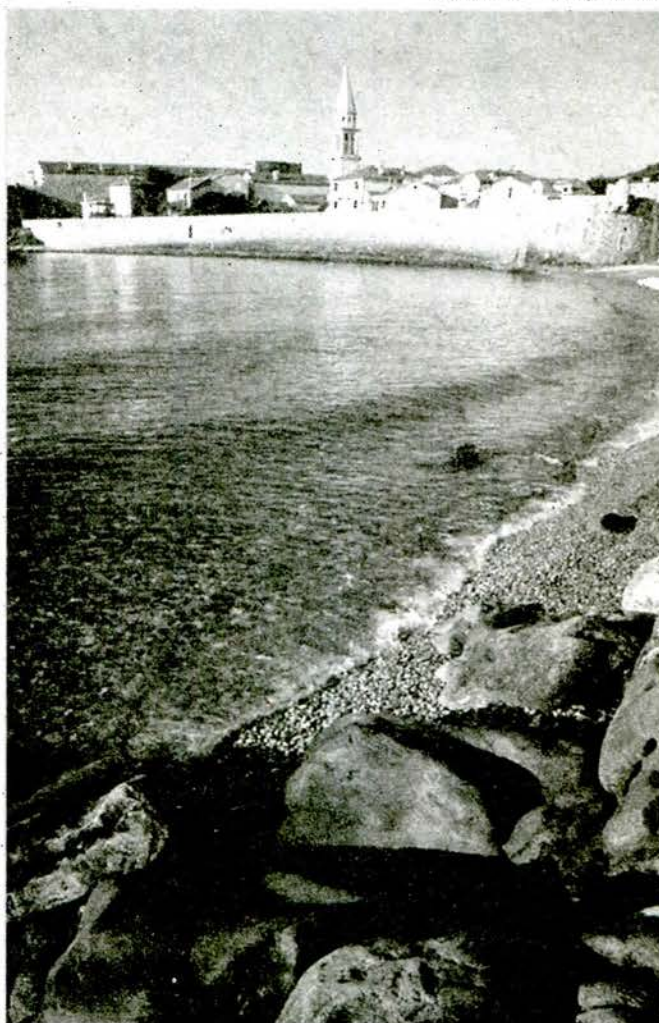
Улцињ, тај најјужнији дио наше обале, свакако је посебна прича. Тамо се може видјети чак и људски измет на плажама. Шиптарске заставе се виоре на сваком кораку, а српски језик је малтене избачен из употребе. Ништа није необично срести Шиптаре, обучене у униформе ОВК, како се шепуре улицама и плажама Улциња. То су исти они Шиптари који су учествовали у погрому Срба на Космету (многи су од њих на међународним потјерницама Интерпола) који овдје шире Ђукановићевско-демаћијевско пријатељство. Шкрипава и неразумљива шиптарска музика анадолских сонгова све прекрива својим плаштом. Увертира и декор велике Албаније, која је прирасла за срце монтенегринско-шиптарске „браће по оружју” више је него очигледна. Шиптарска „култура и цивилизација” прожима и оплемењује Црну Гору.

Елаборирање ове тезе је засновано на свим видљивим чињеницама, тако да је то јасно као бијели дан. Аналогно томе, поставља се питање зашто Срби из Србије, Републике Српске и дијаспоре долазе да љетују на црногорско приморје?

Једни су долазили из економског патриотизма, други због рођачких и имовинских веза, и томе слично. Дobar дио њих не зна за бесконачне бестијалности и „намет и вилајет” монтенегринске обале. Све до сада набројане негативне поја-

ве биле би удесетостручене у својој помахниталости, да, не дај Боже, успије црногорски сепаратистички референдум. То најбоље знају Срби из Црне Горе, које актуелна власт, тј. њени корифеји, називају „посрбицама”. Зато сваки Србин који мисли добро себи и другима нека се мане црногорске обале. Било би заиста ван памети да свој новац даје онима који раде против његових виталних интереса. Подвлачимо још једном да ни у „манито име” у случају успјеха сепаратиста не долазите код нас. Срби који овдје живе, знаће да Боку, Васојевиће и остале регије припоје матици земљи, а разбијачима ће остати предберлинска Црна Гора са своје четири нахије, гдје ће сепаратисти „нахијати” до миле воље. Позната љетовалишта Бугарске, Грчке и Турске вишеструко су привлачнија од „окупираног српског мора”, по цијенама, љубазности, чистоћи и коректности. Што даље од Маровићеве Будве, Неманијевог Улциња – пардон, Ниманијевог.

Будимир П. Вуковић

Референдум у Црној Гори

- **Референдум у Црној Гори није никаква жеља Мила Ђукановића да њобожје обнови црногорску државност, коју нико нормалан не сиори, већ жеља да влада у њој ма колика она била. Имали су Црногорци (који су национално Срби) кроз своју славну историју много референдума. А ишша су биле бишке на Вучјем долу, Граховцу, Фундини, Мојковцу ишд. ако не референдуми за свесрпску слободу и заједницу**

И они што имају само четири разреда школе знају да је Црна Гора у свијету позната по Ловћену и Његошу и славним Петровићима, који су владали Црном Гором и били цареви јунака, а поносни што припадају светосавском – српском роду. Ко је то у историји Црне Горе био признат да је паметнији од Његоша, чији „Горски вијенац“ је преведен на скоро све свјетске језике? Можда Новак Килибарда, који је био шездесет година Србин, па преко ноћи постао Црногорац–дукљанин, или Вук Минић, који и Његоша назва плагијатором, или можда Јеврем Брковић, усташа, који каже да су Црногорци некакви црвени Хрвати, или Црногорац Шербо Растодер који пише нову Милову историју Црне Горе, а чији Растодери су 1942. и 1943. клали српску децу у Беранском полимљу. Боже мили, дичних Црногораца! Сви географски Црногорци из 17, 18. и 19. вијека су се поносили што су били перјаници Српства! А ови Милови се стиде имена српскога и кажу да говоре некаквим црногорским – матерњим језиком. Не знам јесу ли матерњи научили чувајући браве и говеда? И они би да соле памет овом народу и да кажу да ће нам бити боље кад се отцијепимо од Србије, односно сами од себе. И док се Европа уједињује и државе које су вијековима ратовале; Француска, Шпанија, Њемачка, Пољска, Британија, Аустрија укидају границу и уводе једну валуту (евро) за све, ми, један те исти српски народ, једне крви, језика, цркве, вјере, писма, традиције, обичаја, треба да се цијепамо и дижемо „берлински зид“ између себе, између Његоша и Карађорђа, између два ока у глави. Народне изреке кажу: „Паметни се уче на туђим грешкама, а будале понављају исте“! „Ко неће брата за брата, хоће туђина за господара“! – па јесмо ли паметни, кад нећемо са братом него са Растодером, Диношом, Килибардом и Јевремом, против себе самих. Зар се нијесмо опаметили од зеленаша и бјелаша, четника и партизана и крвавих референдума: Словеније, Хрватске и Босне. Ко гарантује да се нама не спрема исто, нико, па ни Господ. А Мило каже хоће два брата у двије куће. И док он од једне велике хоће двије мале, Адем Демаћи и Диноша хоће двије у једну. А тако хоће и Растодер своју, са бошњацима из Босне и наравно Јеврем своју са Месићем, а наш Мило и Килибарда оно што им остане. Надам се помо-

ћи ће Господ да се Црногорци призову памети и кажу историјско НЕ... Не цијепању онога што су нам ђедови крвљу и животом стварали и утемељили и докажу да су достојни потомци славних предака српских и црногорских војвода, витезова и јунака.

*Док је српских радикала
Цијепају се неће вала
Црна Гора и Србија,
Јер смо једна фамилија.
Црква, вјера, језик, ишмо
Ишши су нам јер Срби сви смо.
Светиоџ Саве Немањића,
Карађорђа, Петровића,
Његоша и цар Лазара
Караџића Вука сѝара
А медаље Обилића
Задобише наши љреци
На Мојковцу и Вучјем долу
У аманети својој дјеци.
На бранику Српсѝива сѝали
Брајску слогу сачували.
Име да нам вјечно живи
Покољење да се диви.
Од Ловћена до Авале
И од мора до Сомбора
Нек се брајиска ѝјесма ори
Заједница оѝсѝаји мора!*

Горан Шпањевић

Србождерство на дукљански начин

Симонида оскрнављена по други пут

• *Наше вријеме је ирејно брзих иромјена, огромних иревирања, муњевитих ишокова животиа. У иим животиим брзацима губили су се многи; у водама иућих идеја, обичаја и ионашања. Све оно иишо је долазило са Заиада и иносипрансиива као ново иреијењивано је, а исиовремено иоиипјењивано без ировјеравања, све иишо је засновано на иемељима сипаре српске духовне култиуре и ирошлосици*

Многобројни су примјери наших вођа и људи са српских животних простора који се бацају шљаком на изворе своје историје и који муте „животну воду“ која тече из извора нашег народног бића, наше вјере, културе и морала и тешко их је све помињати. А ми, српски радикали, помињемо само црногорско руководство и електронске и друге медије који су под њиховим патронатом.

По њима, Црна Гора, Косово и Метохија није дио државе Србија и Црна Гора. И сви догађаји сад око Косова и Метохије као да се не тичу њих, као да је Косово и Метохија негдје тамо далеко као Никарагва, Филипини, Сјеверни и Јужни пол. И по питању Космета, које је још увијек дио заједнице, они много лутају, бацајући се бусењем у изворе историје свога народа; гледајући косовско-метохијску прошлост као неку врсту српских „историјских некретнина“ и „музејских експоната“.

И док се државни врх Србије бори да од западне але спаси што се спасити још може, црногорска власт свом народу просипа маглу, измишљајући „лосрбљавање“ Црне Горе од стране Србије. Виде и призивају непријатељске духове, тамо гдје их нема, не схватајући сами да је та њихова небулоза само знак горка знамења и озбиљне духовне и моралне кризе самозваних „суверениста и демократа“.

И док западни моћници поново „скрнавје“ Србију, црногорски сепаратисти и суверенисти ликују, уживајући у патњама србијанског народа и рушењу темеља државе којој и они припадају. Или су само обмањивали народ од дана доношења Жабљачког устава да су припадали, а у ствари читаво то вријеме су трчали западним моћницима доказујући да они у ствари нису никад били СР Југославија, као што сада не желе да остану у Државној заједници; не они су суверена Црна Гора, дјелујући тако са истих позиција са којих су дјеловали и још увијек дјелују шиптарски терористи на Косову и Метохији.

И поново слушајући и гледајући све те демократске, реформске и сепаратистичке црногорске властодршце, стиче се утисак да је много лакше западним државницима објаснити проблем Косова и Метохије; иако им пет глобуса не би помогло да нађу Србију и у њој Космет; него црногорским сепаратистима коме је пред очима. Они не желе да знају, ради својих личних а не народних интереса, да је Косово и Метохија било и увијек ће бити дамар српског народа, свих српских земаља, који још увијек куца са вјером у побједу, иако и даље српску дјецу, тај најмилији Божји дар, шиптарски терористи још увијек убијају и рањавају.

А шта све тек у оквиру „сепаратистичко-суверенистичке“ пропаганде, за рачун владајуће коалиције не раде електронски медији у Црној Гори. То је чисто србождерство.

Играте се националним осјећањима сопственог народа, а све у циљу очувања стечених и приграбљивању нових позиција оних на власти. И како ти медији могу оптуживати једну страну – српску. По вама, српски национализам и заштита српских интереса је нешто опасно за државу, као епидемија. Као птичији грип који хара свијетом. Док је национализам Брозових народа и народности нешто вриједно, нешто што по вама чини врхунац демократије, који су ваши аргументи да сте у праву ако се стављате у службу појединца и политичке групације, и да у сврху тога публикујете острашћене изјаве разних бјелосветских србомрзаца. Господо уредници републичких и других провладиних медија, не заборавете да сте и ви појединци из народа, па тек онда уредници!

Но, циљ оправдава средства!

Ви нисте уредници, но монструми, који врше сатанизацију српског националног бића. И како човјек у Црној Гори сада слободно, послјије ваших разних саопштења и прилога, да каже да је Србин. И шта послјије свега, гледајући и слушајући црногорске медије, да мисли Србин и српски патриота у Црној Гори, коме још свијест није помрачена и сјећање помућено, и који је, поред све овакве пропаганде „црногорског самобића“, још увијек свестан да припада српском националном бићу и српском корпусу.

Једино долази до закључка да је Симонида оскрнављена по други пут, а од кога би другог, до од црногорске усташије.

„Дивне ли књиге, да је Бог убије“, исписане ни од кога другог, но од црногорског поглавника и његових доглавника и црногорских жали Боже уредника. Јер таква је српска стварност у ДПС држави полиције и српске сатанизације.

Новак Марковић

Четересница Слободану Милошевићу,
15. априла, Лазарева субота – Лијева Ријека

У СЛАВУ ВИТЕЗА

- *Највећа слава на свијету је слава људи који се нијесу предали и који су, једном за свагда, донијели одлуку да се боре.*
- *Припадајти историји, значи: припадајти мржњи!*
- *Људи историје неминовно су коцкари.*

Милошевић је једини државник кога су узаптели и који је с оптуженичке клупе посматрао погребну поворку човјечанства. Човјек треба да умре убијен или погођен громом.

Сваки други начин је увреда. Њега су увриједили.

Част онима који не обарају поглед пред судбином, колико ли кукавичлука има у скромности!

Присиљен срамном силом био је приморан да контактира с примјерцима који су ликом и дјелом увреда за људски

род. И побијеђени Наполеон стропоштао се под својим славним побједама, док Слободанова величина није била област којој је он служио, већ је она служила њему.

Био је примјер једног високоморалног живота који је уништитив.

Распеће, уосталом, открива краљевско жртвовање.

Постао оно што је – кад је престао да буде оно што је био – да би сад био оно што му је слава донијела!

Оваквим крајем успио је да им умакне, побјеђујући из истих разлога из којих није изгубио!

Био је као Сократ, кога су питали: „Зашто учи да свира на лири кад ће брзо да умре?“

„Да бих свирао на лири прије него умрем!“

Умро је бранећи исконски свој род!

Шта ли су они знали и каквим су Слободана Милошевића небулозним оптужбама, током пет година, довели до часа када ће успјети да им умакне, скривши се у смрт, једино могуће блаженство...

Цио свијет био је против његовог Српства, само зато што је био у праву.

Српство је било пренуто његовом појавом, а спласнуло његовом продајом, а не предајом, гледајући како се цвијет њене младости окреће против свега у одсудном часу, док јој се крвници сладе, а њега прихватају као пандан никоме другом до Хитлеру, и то на најмитскији српски дан – Видовдан!

Вјековима, Срби су били величанствен народ, а једва да су тога били свјесни. Сада, кад су постали готово минорни, још у то не вјерују.

Упропастили су их митови које није имао ко да одржи. Србија ће да буде тужна мати једног мртвог царства, а Срби само они који не желе да Србија умре.

Расрбљено Српство, гледало је своје побједи претворене у поразе;

*Царсџива прерушена у мишјску славу
часћу у издајсџиво
просвећености у незнање...
Срџисџиво је доживјело да види:
своју војску џонџжену,
своју џравду сиџишану,
своју кулџтуру расџочену,
свој народ џрезрен...*

Можда би се овом знаменитом Васојевићу много тога опростило да је у њему било још више племенске епике једног Карађорђа и одлучности једног Обилића, без обзира што тиме, до овог судњег дана, царује непролазно величанство мржње и њене вјерне слуге – историје!

Слава му у вјекове, којима ће Срби, упркос душманима, име његово да проносе!

Јован Дујовић

Пљевља и Равна гора

Скривана историја

• *Послије пројасији југословенске војске, у априлском рату 1941. године, и њемачке окупације, на све стране, као ријека, пошле су колоне заробљених војника поражене војске*

Капитулација о безусловној предаји комплетне војне силе и државних добара потписана је 17. априла, у 21 сат у Београду. Са њемачке стране потпис је ставио генерал Максимилијан фон Вајкс, а са југословенске генерал Александар Цинцар-Марковић и Радивоје Јанковић. Капитулација је ступила на снагу 18. априла, тачно у подне.

Такав чин није признао Краљ Петар II Карађорђевић, влада, па су са дијелом војске напустили земљу. Капитулацију нијесу признали ни сви војници у отаџбини. Они који нијесу признали капитулацију организовали су се у герилу, својствен начин ратовања свим војскама које изгубе могућност да воде фронтални рат. Из разбијене војске издвајале су се групе официра, подофицира и војника, склањајући се у неприступачна подручја како би избјегли њемачко ропство. Временом, ових група је било све мање, не што су нестајале, већ што су се сјединиле у једну цјелину, названу Југословенска војска у отаџбини (ЈВО). Све те људе окупљала је жеља да опет живе у слободи, а сам центар те војске постала је група пуковника Драгољуба Драже Михајловића.

Група пуковника Михајловића је за своје полазно мјесто герилског рата изабрала Равну гору, одакле је поручила фашистима и антифашистима да југословенска војска није уништена.

Почетак рата Михајловића затиче на положају начелника оперативног одјелења Друге армије, која је по ратном распореду бранила дио граничног фронта према Мађарској, на одјеку; Дунав-Борац код Вировирице. У току краткотрајног рата успјешно води борбу са њемачким трупама, као и са припадницима усташког покрета, који су одмах по нападу њемачких трупа отпочели са нападом на југословенску војску. Окупација га затиче на положају у околини Добоја гдје и одлучује да борбу настави даље. На Равну гору пуковник Михајловић стиже 11. маја 1941. године са групом од око педесет официра, подофицира и војника. У официрској групи пуковника Михајловића налази се и интелектуални поручник Јован Јеловац. Јован Јеловац је рођен 1914. године у селу Вишњици, у срезу пљеваљском. Основну школу је завршио у Мељаку, гимназију у Пљевљима 1933/34, а Војну академију у Београду 1937/38. Рат га затиче у чину поручника на служби у 41-ом пјешадиском пуку у Сарајеву. Као официр који није желио да падне у заробљеништво окупатора, прихвата идеју пуковника Михајловића о наставку борбе и остаје под његовом командом до краја живота. До маја 1942. године борави у Србији, а од тада, као војни мисионар Врховне команде, организује војне формације у пљеваљском и прибојском срезу. Братоубилаштво, настало у новембру 1941. године у Србији, пренијето је у Црну Гору. Два антифашистичка покрета, легална ЈВО и партизански покрет израстао из КПЈ, борили су се против окупатора, али и између себе. Почетак јуна 1942. године обиљежен је потпуним прогоном комуниста из Црне Горе. У пљеваљском крају вођство у антифашистичкој борби преузима ЈВО. Четнички покрет Косте Пећанца, регистрован код

окупатора 14. новембра 1941. године, створен из невоље, да се умањи окупаторски притисак, именован је у војну формацију названу Брезнички одреди. Командант ове формације био је жандармеријски официр Богољуб Ирић. Ова формација је прву акцију извела 7. децембра 1941. године да би зауставили италијанску одмазду, после пљеваљске битке у којој је страдало, од 1. до 7. децембра, 80 нејужних цивила.

У циљу да се избјегне сукоб и ново братоубилаштво, смањи притисак окупатора и ојачају редови ЈВО, Јован Јеловац и Богољуб Ирић склапају тајни споразум. Споразум је предвиђао да припадници Брезничких одреда тајно приђу ЈВО, да помажу у ратним материјалима оне припаднике ЈВО који су ван Брезничких одреда. Поред ових обавеза, постојала је обавеза достављања података о италијанским снагама и њиховој обавјештајној служби. Овакав споразум је довео до стварања Прве пљеваљске бригаде чије је бројно стање, са Прибојским батаљоном, износило око 1.500 људи.

Од овог броја, 380 припадника налазило се у Брезничком одреду. Послије споразума, Богољуб Ирић и даље код Италијана остаје као војвода, а у ЈВО обавјештајни официр у штабу Прве пљеваљске бригаде. Договор Јована Јеловца и Богољуба Ирића донио је смиривање стања у срезу, јачање ЈВО и крајње слабљење оперативне моћи италијанских снага. За Италијане, Јован Јеловац је био бандит и противник, Богољуб Ирић „пријатељ”, а и један и други су радили против њих и за свој народ. Пљеваљска бригада, организована у пет батаљона (4 пљеваљска и 1 прибојски) била је једна од јачих формација ЈВО. Командна структура изгледала је овако:

Командант бригаде, Јован Јеловац, начелник штаба, Драгомир Драго Брашанац, предсједник Војног суда Вуко Лацмановић. У штабу су се налазили официри: Богољуб Ирић, Ратко Ђуровић, Неђељко Лучић, Филип Војновић, Вукадин Јеловац, Мишо Ненадић и Петар Брашанац. Командир штабне чете био је Иван Јеловац. Команданти батаљона били су: првог Милутин Јеловац, другог Радош Терзић, трећег Војин Цогаз, четвртог Бајо Пивљанин и петог Мијо Билић. Командири чета у првом батаљону били су: Божо Јеловац, Слободан Рончевић и Грујица Ђачић. У другом батаљону биле су двије чете, а њихови командири Ђуро Деспотовић и Раденко Гачевић. Командири у трећем батаљону били су: Тадо Марковић, Микаило Лацмановић и Микаило Кнежевић. Четврти батаљон је, због велике територије коју је покривао, имао четири чете, а њихови командири су били: Јовета Клачар, Милован Ђосовић, Милан Дробњак и Марко Шкулетић. За пети (прибојски) батаљон нијесу познати командири чета.

До првих измјена у командној структури дошло је већ у октобру мјесецу 1942. године, када је са мјеста начелника штаба бригаде отишао Драгомир Драго Брашанац, на мјесто команданта Прве милешевске бригаде, а на његово мјесто дошао Милутин Јеловац.

Божидар Јеловац

Ми Срби и смрт

- *Кад би нам биле познате прве странице нашег појављивања на земљи, не бисмо морали да решавамо ни филозофски ни историјски наш одлазак. Иначе, тајна нашег настајања условљава тајну и зависивачки стварање нашег одласка. Да бисмо дошли до смрти морамо да пређемо преко оних изгубљених страница наше историје, или преко њихових садржаја који су смењени, по мом дубоком уверењу, у нашој свесни, за којима ће се наше прагање настајања још милионима година. Са успехом или неуспехом, не могу рећи. Догађај рођења који се десило не знамо када, увек је присутан и за нас није прошао, иако је времена иза њега све дубља, а њена нејасноћа стална, непроменљива*

Ако су избледеле странице наших почетака и нашег боравка на овом свету вечне инспирације, и велики нагон да се оне дешифрирају, то се последње странице те исте књиге стално дописују и постају бесконачне и ван времена, као што је пустош почетка бесконачна и ван времена.

Али у нашој свесни не третирамо исто рођење и смрт. Наше рођење губи се у тмини исто као и смрт. И та два појма су потпуно равноправна јер чине бесконачности.

Ову тему сам изабрао из историјских, филозофских и поетских побуда, поетских пре свега, и не бих рекао да је тема смрт код Словена, посебно код Срба, окрутна, мрска, далека, а ипак блиска. Тај судбински, а исто тако филозофски и поетски појам, као што су Христ, бесмртност, време, доводили су нас у ситуацију да закључно са 20. веком нагомиламо такво искуство о смрти које се у потпуности разликује од смрти, на пример, код Јевреја или неких других народа.

Стара индијска мидрост учи да су небитне разлике између Диониса и Хада, између живота и смрти, јер живот и смрт су једно. Изгледа да се ова мудрост није нигде тако укоренила као у бити српскога народа. Слободно можемо рећи да смо живели и опстајали, чак и постајали, искључиво по овој мудрости.

Мит о нама, или митску историју, градили смо на величанственој истини, Хришћанској истини – на смрти. Живот наш филозофско-поетски и историјски развија се из гроба – саркофага, цркава, манастира. Филозофија и поезија гроба, код свих Словена, посебно код нас Срба, је јединствена и савсим различита од филозофије и поезије смрти код осталих народа.

Крв је шумећим десетерцем спајала код нас Срба смрт за животом, односно рађала се, на величанственом искуству смрти.

Управо осамдесетодневни рат који нас је задесио на крају 20. века, најкрволочнијег века у историји људског постојања, ни криви ни дужни, као огромно зло, понело ме ка избору теме о смрти, тј. другог и равноправног дела нашега живота.

Овај злоћудни, инквизиторски напад на земљу и народ, који ни зверима није својствен, одузео ми је извесне симпатије према духу Запада, а учврстио исправан и једини став према свом народу, духу и смрти са филозофског и поетског становишта.

Од Косовског боја, па до овог зверског напада, наш однос према смрти и поразу ништа се није променио. Ми смо прихватили смрт као нешто нераздвојиво, као дио нас, и

митски не само што верујемо, гледамо у очи поносно са истом косовском храброшћу и вером у Христа и себе. И после сваког боја, битке, рата, свесни смрти бивамо оплемењенији, садржајнији, митскији, јер смо дописали нашем миту, митској историји још једну страницу јунаштва и морала. Овде морам да направим мало одступање, јер постоје они који свесно, јуначки, митски стављају живот у одбрану отаџбине и народа и они други, кукавице, које из ниских побуда гледају како да спасу тијело, а не душу. Дивим се онима који осећају душевно задовољство жртвујући себе за своју земљу. Додуше, понешто сам и дознао о томе, иако нисам био у самој борби, да нас је ореол витештва и љубави према отаџбини одржао и да се наш однос према смрти уопште није променио.

Историју смрти, од пра човека или од давне колевке до данас, нећу излагати јер је је донекле познајемо. Но, смрт је од давних времена најпре у пра човеку пробудила и побудила какву-такву мисао, а после га натерала да се над њом замисли и њоме позабави. Нећу се бавити тиме да је и колико

је човек смртно биће, те да ли смрт вољене и драге особе преживљавамо тешко и трагично, а смрт непријатеља као радост, весеље и сл.

Ово сазнање касније је сменило религијско схватање да близина смрти и сама смрт припрема и прелазак у други живот, односно престанак живота јесте мисаона искра, бесмртност душе, пут ка бесмртности и раскршћу. Обе смртности душе, и уопште бесмртност, одвеле би ме на странпутицу, јер сам у једном свом тексту изнео само запажање о бесмртности код Срба.

Библија је наследила заповест: „Не убиј“, а духови убијених било ближњих, даљих или непријатеља, провлачили су се кроз смрт и живот убица како у праисторији, тако и данас. Често срећемо да му крв убијенога не да мира и спокоја ни ноћу ни дању.

Шта се догађа у друштвеном животу данашњег човека? Како се данашњи човек односи према смрти.

И поново имамо деобу: једне, који из материјалних и колонијалних разлога, олако и бездушно убијају друге, и оне који се бране, као што је случај са нама, Ирачанима, Палестинцима и др. И код ових других нема страха од смрти, јер не осећају кривицу, или грех.

Ми смрт признајемо као уништитеља живота, а то смо чинили и пре примања хришћанства, јер наше постојање, и поред лажног и ненаучног нордијско-немачког учења, много је старије од Христа.

Код Срба, чини се, постоје два става према смрти: један је обични, у односу на природну смрт, и други филозофско-поетски, у односу на историјску смрт.

Ми, Срби, дубоко смо потресени кад чујемо да је неко било где погинуо у некој катастрофи, у неком појединачном случају, при самоубиству, а посебно преживљавамо смрт међу Словенима.

Ми који смо кроз хиљадувековну историју гледали смрт у очи, једино се нисмо плашили и говорили да је смрт страшна, кад смо свесно ишли у колективну смрт, у безброј бојева и ратова за слободу, част, понос и крст. По томе спадамо у сам врх трагичних народа. Но, по својој трагичности у

много чему се разликујемо, од на пример Јевреја, јер смо упркос безбројним геноцидним насртајима, успели да преживимо, да победимо, да се спасемо и имали смо толико снаге да изнова започнемо обнављање и новог живота на нашој хиљадувековној земљи.

Овде морам да направим малу дигресију и да одговорим онима који Србе називају геноцидним народом, паганским, крволочним. Да смо само делић од тога, данас они који врше геноцид над нама не би могли систематски да нас уништавају, потпомогнути од нехристовог Запада. Ми заборављамо да смо потомци предака који су своје синове слали са благословом у рат, да се осрамоћен који случајно не врати жив. О овоме говоре наше народне песме, Његош, Марко Миљанов и оваквих примера нисам срео по књигама других народа и цивилизација.

Не тако давно, наш предак од самог рођења почиње да се припрема и да сањари о сопственом погребу, да се стара о витешкој смрти. Најцрња смрт за нас је била смрт од болести или природна смрт.

Никада ми нису били јасни људи који другима желе смрт, јер то је зверско и окупно понашање. Ми стојимо на супротној страни, христолики, милосрдни, божански, добри и смрт желимо само онима који нам одузму слободу и љубав, што значи да, са дистанце од 3-4 године, не могу да схватим онај рушилачки и зверски насртај на нас. Њихова жеља за усрђивање других је тема за психоаналитичаре. Филозофија смрти је загонетка кроз коју идемо ка бесмртности.

Снагу и лакодушност према смрти потврђивали смо сибином духа, а сибином духа надвлађујемо смрт, нестајање и сам живот.

Смрт је код нас Срба као неки пријатељ, као нека нама драга особа, која нас прати од рођења. Док други народи избјегавају да говоре о смрти, јер само помињање смрти паралише мозак, језик се удрвени а напољу се пробијају таласи узнемиреног срца, или ако се заподене разговор, они се неосетљиво и брзо повлаче као испред најцрњег непријатеља, повлаче се испред те таме као змија испред огња. Ми, Срби, улазимо у њену суштину, покушавамо да откријемо њену битност и, њоме инспирисани, пишемо песме, приповедамо. Јер као да је пријатније кад се о њој говори, кад се она негује, кад се с њом другује, јер увек нам је одређивала чојство и јунаштво, него ли кад ћутимо и бежимо од ње.

Слободан Миљин

Удбаши и кућни љубимци

• *Килибарда, који је њо мишљењу удбашког сина Јеше Брковића, до ње дошао био обичан Слобов бизин – кучка, сада, када је нови Ђукановићев кућни љубимац, израстао је у људину. У знак захвалности на њо високом мишљењу, некадашњи заштитник Дубровачке републике, сада је заштитник и борац Дукљанске државе*

Напокон је текст предлога о решавању државно-правног статуса Црне Горе, који је стигао из Брисела увјерио и оне у ДПС-у и СДП-у да је и међународна заједница кренула у коначни обрачун са организованим криминалом у Црној Гори. Ријешеност међународне заједнице да на овим просторима ништа више не препушта случају и ДПС-у, у црногорском режиму је изазвала панику. Свјесни да ће у фер и поштеној борби изгубити сваку утакмицу, па и ову референдумску авантуру, натјерала је успаничене властодршце да преко сопствених електронских и писаних медија почну бомбардовање јавности у Црној Гори, о томе како 55 одсто које је потписала међународна заједница нијесу поштени услови, покушавајући тако да утичу на промјену курса демократске Европе. При том су заборавили на 15 година крађе свих избора и на 50 одсто унапријед обезбеђених гласова преко тајне полиције, подмићивања, пријетњи, демонстрације силе и куповине гласова осиромашених грађана Црне Горе. Све су то заборавили, али међународна заједница није. Зато је са 55 одсто цензуса, свима горе наведеним отворено ставила на знање да ће стати на пут и зауздати разулари црногорски режим.

Сазнање да је одлука Европе непромењена и да ће их референдумом једном за вада скинути са грбаче ојањеног, осиромашеног и пониженог црногорског грађанина, навела је режим да у предпреферендумску кампању крене оштрије и безобзирније него икада до сада. Куповину гласова и пријетње забележене камером режим гура у други план, покушавајући у исто вријеме да Солану и Европску унију убједи у свој демократски капацитет. Неистинама о томе како Солана опозицију третира као инвалиде дајући им 55 одсто, покушава сакрити неоспорну истину да Солана и ЕУ режим у Подгорици (у лику ДПС и СДП) третира као професионалне кокошаре и последњи друштвени талог, који мора платити за све оно што је до сада учинило. Њихова љутња, увријеност и немоћни бијес, не заобилазе ни Сједињене Америчке Државе?, па је амерички амбасадор Полт лично морао да им разјасни неке детаље изјавом: „Црну Гору не би требало да вријеђа америчка политика ако их већ не вријеђају поклони”. Страх који мути разум и помрачује рационално размишљање, црногорског премијера је натјерао да у први план све више истура несрећног председника Вујановића. Свјесно то ради како би припремио алиби за судске процесе који су после референдума све извеснији, не би ли доказао како ето, тобоже, он није крив за све, већ се неко и поред њега о нечему питао. Несрећни Филип све то трпи, трчкара, не схватајући да је господарево прошло и да господар гледа да још некога повуче за собом у амбис. Схвативши, али касно, да је особина доброг пастира да стриже, а не да гули своје овце, премијер и председник у паници која убија, и страху који изједа, покрећу дворске интелектуалце да оправдају силна средства која је у њих уложила Влада. Дворски интелекту-

алци, од давнина дресирани да служе некога, без икаквих обзира и ограничења оправдавају господарево зулумство, пакујући их и сакривајући иза наводне борбе о независности Црне Горе. И све то због черека сува меса, због објављивања сабраних дијела, за парче славе на локалној ТВ и још понека ситна апанажа и ето поразног резултата овдашње интелектуалне елите Црне Горе. Наравно, први међу првима је Јеврем Брковић, о којем смо у прошлом броју казали само дио онога што о њему мисле истински интелектуалци, писци и научни радници. Други, односно десна рука Јешова, је чувени Новак Килибарда.

Човјек који је у Франкфурту тражио да Скадар припадне Црној Гори, а Црна Гора Србији. Веселе дедесете!

У међувремену је Килибарда више пута еволуирао, како политички, тако и етички. Од говорљивог Србина прераста у ватреног Црногорца, а како је дипломатију увежбавао у Сарајеву као црногорски трговински представник, креће ка новом курсу оглашавајући се: „Црној Гори није више стало да живи у заједници са Србијом, него што је Србији стало да живи у заједници са Црном Гором. Напротив, ми имамо море, они житницу, па би трговица са Србијом била јефтинија него са Индонезијом. ... Косово је проблем Србије и Црна Гора не треба да буде заробљеник тога...”

У савременом свијету, конкретно, помало је водвиљски говорити о братству, о рођаштву и о крвном сродству као о категоријама које треба да везују народ...”

Код Килибарде се с годинама мијењао и персонални укус. Говорио је 1996. године: „Опозиција у Србији има два веома значајна човјека: Вука Драшковића и Војислава Коштуницу. Вук је познат као човјек који је основао демократску опозицију у Србији, а Коштуница је један луцидни грађански интелектуалац, цијењени стручњак у области правне теорије”. Крајем миленијума, у јесен 2000, Килибарда мијења мисао: „Изјава Војислава Коштунице да ће повући своју кандидатуру за председника СРЈ ако црногорска владајућа коалиција предложи свога кандидата, јасно показује да је њему, и снагама које су га промовисале за председничког кандидата, много важније увезивање Црне Горе у чвор београдског унитарног хегемонизма. ... Не налазим ама баш ниједно оправдање за насилно удруживање два федерална чиниоца, што се најжалост може видети у погледима неких политичара, посебно у изјавама господина Коштунице. Он управо хоће да на силу продужи Гарашаниново мисао, а она је за ово вријеме већ окоштала анахронизам”.

Са уласком у нови вијек, Ђукановићев опуномоћени трговац заоштравља тезу: „Коштуница је академски Војислав Шешел, који исто мисли као Шешел, само академски лаже. И на крају, Коштуница је за Црну Гору опаснији од Милошевића... У дубљем значењу политике, Коштуничин унитаризам анахронији је него Милошевићев”.

Сам је, колико јуче, мазио Шешелја као „храброг инте-

лектуалца кога није лако поколебати” и осуђивао поступке Милове власти према радикалском прваку: „Ни у једној правној држави Војислав Шешељ не би могао да буде протјеран као што је био у Црној Гори, а ни осуђен, ухапшен, као што се догодило”.

Још је говорио: „Ми сматрамо да су господа Мило и Момир из истог идеолошког стабла и да су приредили Црној Гори... несрећу”.

Затим се zaloжио да се Шешељу забрани приступ црногорској територији.

Што се тиче Новаковог научног рада, један познати научник је рекао: „Знате, невоља је са таквим научницима у томе што и они сами, знате, спадају у предмет своје науке”. Ја како: гуслари који научно изучавају гусларске пјесме, не обећавају претјерано узбудљива зnanствена открића. Тај научник о чијем је промовисању црногорског језика један од оних који се поштено залажу за независну Црну Гору рекао: „Кад читам Килибарду, хвата ме зебња од мога (ма колико вољеног) матерњег језика, јер ми се чини да се на том језику не може срочити ништа прворазредно. Ништа универзално. Килибардине књиге по мени не „промовишу”, него ће прије бити дискредитују црногорски језик или, сасвим прецизно, Килибардину прозу нисам доживио као истинску потврду изражајних могућности црногорског језика, ваљда с тога што је Килибардин књижевни дар врло мршав. Црногорски језик, употријебљен на Килибардин начин, личи ми на двије крушке (из мог дјетињста) које вежу уста и запиру у грлу”.

Међутим, све то није уздрмало научну пирамиду, др Килибарду, да открије да су Његош и Хомер на тренутак задрјемали. Килибарда тврди да истраге потурица, која је основна тема „Горског вијенца”, није ни било! Његош је планирао једно, а његово је дијело искажало друго. Хомер је хтио да истакне супрематију својих Ахејаца у Тројанском рату, али мимо његове добре намјере испао је симпатичнији Хектор но Ахилеј! Његош је хтио да покаже да су Црногорци имали снаге да исламско-османско сијеме истребе... али снага великога пјесника, односно, објективна идеја његова епско-драмског спјева, показала је да је колективно биће црногорског народа било против такве истраге. И Хомер и

Његош, вели истраживач, у својим дијелима се не држе бу-квалне историјске тачности, него дух једног времена умјетнички конституишу, како их опредјељује у овом случају, ге-нијалност.

Капитална Килибардина изјава гласи: „У Црној Гори мо-же да постоји српска Црногорско-приморска митрополија и аутокефална Црногорска православна црква”. Кад је томе додао да је свети Симеон Мироточиви био злочинац, забра-нили су му улазак у манастир Острог. Килибарда је послје рекао да то није рекао. Ако затреба, рећи ће да је рекао, јер је његов надимак Трокапић. Килибарда на глави има капу која је пола шеншир (јер је савршено пристојан лондонски господин пред којим се не смије служити „ружним ријечи-ма”), пола шајкача (јер је тешка Србенда), пола коротна цр-ногорска капа (јер је истински, чистокрвни Црногорац који носи црнину за самим собом, тачније, за образом који му је остао још у данима Броза када је плакао као дијете што су према њему изразили сумњу у приврженост и оданост Титу и партији). Као што се види, Килибардино покривало за гла-ву се састоји од три половине, како би Бећковић рекао: „И Килибарда спада у црногорску мућмуруину и мућљавину” која се грчила и турчила,

латинила и чминтила,
сто пута се препородала и прекупила,
а поштено није никада ништа била”.
То је Трокапић који на глави има:
„Смољаву бјелаицу,
па преко ње коротну црногорску капу,
па на њу фес,
на фес шајкачу,
на шајкачу шубару,
на шубару шеншир,
а на шеншир шлем.
По пет капа има у ваздуху,
а на глави ону коју треба.”

Тај Килибарда и у вријеме Момовога и Миловога „рата за мир” био је трубил мржње. И марљиво је сународнике подучавао мржњи као што се основци уче таблици множе-ња. Данас, тај истин господин игра европски уљуђену особу, која се отмено запањује над открићем шта су све радили Мило и Момо. Ово господче испод Тулана, и када је припо-виједало крв и нож, држало је својој души, или бар оном што вјерује да му је душа, миљама далеко од било какве мржње, јер Килибарде су били произвођачи, а не потрошачи мр-жње. Такви као Килибарда јесу рођена господа која никада нијесу мрзела никога, поготову не – властите жртве.

То великосрпче, које је и у доба Миловог и Момовог ду-мивата викало из мозга да су Црногорци српско цвијеће, да-нас је запело, као јуне у пласт, да спасава Црну Гору од Ве-ликосрбаља. Он који је некада позивао на рушење пљеваљ-ске цамије, данас брани муслимане од „великосрпског хеге-монизма” и цитатима одломака из муслиманских пјесама показује тим истим муслиманима у каквог се и у коликог мултиконфесионалнога инсана данас искукуљно Новак Ки-либарда.

Међутим, ми обични грађани идући за њим и њему слич-нима, проживјесмо несавјесно као дјеца сво ово вријеме, пу-ни уображења, идеала и илузија, а онда се пробудисмо. Што је најгоре, када смо се пробудили, ноге су нам биле на узгла-вљу, а онај који нас је пробудио и сам је био мјесечар. Зато свим онима који су попут нас могли увјерити да је пријесан кромпир бресква, и навести да се дивимо њиховим будала-штинама, и најподлијим дјелима, сада је тренутак – ускрати-те подршку и на референдуму заокружите **НЕ!**

Вуксан Vasojeviћ

Орган за управљање

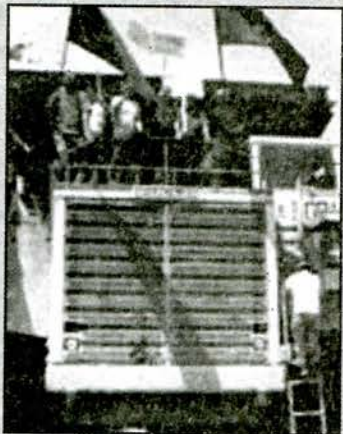
У школском одбору за управљање у електротехничкој школи налазе се и двије ученице које у школском дневнику имају укупно двадесет јединица. Многи се чуде како су са таквим знањем доспјеле у школски одбор за управљање. Шта је ту чудно? Ко да мисли о знању и јединицама, цурама је много важнији орган. А и мора да су из ДПС- кућа.

Причешће

Лажни свештеници, лажне дукљанске цркве одржали су причешће у КП дому Спуж. Ма какво причешће. Испитивали су терен и провјеравали услове када визу за Спуж добију њихов поглавар Мираш Дедеић са братијом. Само су се привикавали на услове боравка.

Челик

Радници никшићке жељезаре замрзнули су штрајк започет ових дана под насловом „Пара мало челика доста”, па нормално, ДПС-у више одговара овакав наслов: „Челика мало пара доста”, како то бајно звучи.

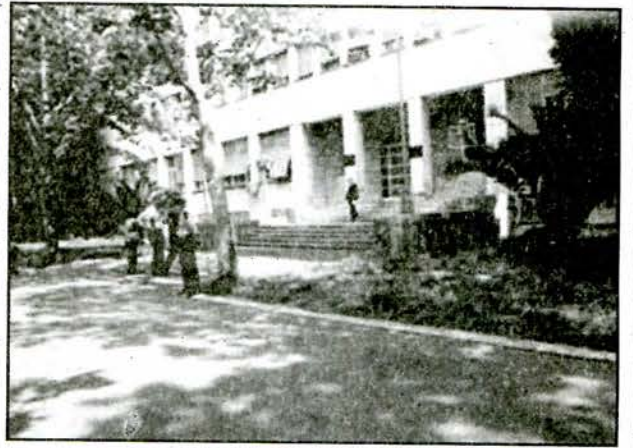

П(т)ичији грип

У случају да, не дај Боже, п(т)ичији грип нападне и нас, Монтенегро би доживио највећу катастрофу у Европи, а можда и у свијету. Пита се неко зашто, када напада само птице. Баш зато, јер у Монтенегру, као нигдје у свијету, све соко до сокола. Опасна је, можда, и катастрофална: сида. Мало, мало па – оца ти ј...!

Гроктање на холандском

Коначно је Влада Црне Горе ријешила да нам (свима) по списку достави увезене свиње из Холандије, пошто ове из Србије нијесу по монтенегринским стандардима. Сад ови што их већ имају у обору не могу да их нахвале: те лијепе, те шарене, те глатка им кожа (Боже ми опрошти, ка да ће сњима у кревет, а не у свињац, помаду за одржавање тако глатке и лијепе коже нијесу нам препоручили, ваљда се нијесу одлучили за марку). Јавио се један мали проблем: како се споразумијевати са овим свињама из Холандије. Како са споразумијевати са њима: да ли прасад учити матерњем, дукљанском или власнике послати у Холандију, на курс холандског.

Процент

ДАМАР – приватна Дармановићева агенција, направила је ових дана анкету о референдумској излазности и проценту грађана који ће гласати за самосталну државу Дукљу. И гле чуда. Тачно 59,9 одсто. Ови из власти и задовољни и забринути. Поједини гунђају: камо среће да нам је толико велики... проценат запослених, збринутих. Но, десио се управо сам проценат потпуно гладних.

Непостојећи бирачи

На Медуну, Плаву, а и у многим градовима диљем Монтенегра васкрсавају у бирачки списак непознати страни држављани, а у Плаву и мртви. Ништа чудно. Тако ти је то у нашем Монтенегру, чим избори почну, мртве душе одмах васкрсавају.

Задатак

Некадашњи робијаш и назови политичар, заговорник и борац сепаратизма на Косову и Метохији, Адем Демаћи, позвао је свога саврата Мило од Монтенегро да Монтенегро и Косово уједине своје снаге и направе заједничку државу. Нешто мало раније Мило је позвао Словенце, Хрвате, а посебно Демаћија, да му помогну у прављењу самосталног Монтенегро. Очигледно да Мило и Демаћи раде исти задатак домаћи. Само је питање како ће им се звати уједињена земља? Могуће Монтеарнаутуја.

Побједа 19. 4. 2006, изјава црногорске владе

„Србији пружена рука“. Нијесу били јасни до краја. Ма шта ли сад хоће испросити од Србије, а да обавезно буде дабе!?

Билборди

На неколико билборда у граду, који су иначе рекламирали неке водеће црногорске банке и фирме, уз слику појавили су се и пратећи текстови на новом црногорском језику, са новим непостојећим словима. Само пар дана, а онда су их брже-боље уклонили... Када су схватили да ни они сами не умију да их прочитају.

Седми батаљон

Портпарол одбора за независност последије митинга опције за заједничку државу у Мојковцу у изјави за јавност рече ово: нијесу им помогли ни аутобуси напуњени припадницима седмог батаљона да напуне салу. Марсовце, Итијевце, Друиде и остале ванземаљце није спомињао, њих је чуввао за митинг на Цетињу.

Сексуално васпитање

У пољопривредној школи у Бару ученик и ученица поменуле школе ухваћени су у просторијама школе у сексуалном чину. Али то није све, њихови другови све су то снимили камерама. Наставничко вијеће, школски савјет и Министарство просвете је реаговало тако што их је одмах искључила из школе. Глупост. Дјеца су само провјеравала градиво научено на часу сексуалног васпитања, а камера и снимци су им били потребни да би могли показати и доказати, уколико би добили слабу оцјену за показано знање.

Летачи

Својевремено позната политичка партија „Странка природног закона“ или популарни летачи, некадашња конкуренција свјетским авио превозницима, која је опасно припријетила и компанији свјетског гласа „Монтенегроерлајну“ одавно већ не прелијеће политичко небо Црне Горе. Изгледа да их је приземљио, а за страховање можда чак и избрисао као и многе птице, управо баш п(т)ичији грип.

Азбука

Коначно је министар просвете Бацковић одустао од увођења оних нових слова у црногорској азбуци, односно језику.

Хвала Богу да је схватио човјек да ови његови сатрапи из врха власти не могу изговорити ни ових тридесет што досад имамо у употреби. Какав би тек настао хаос и лом језика, а богомаи и вилица, да је министар увео још ова два-три нова слова. О мозговима је сувишно причати.

Овамо је све црње и црње

Војо, здраво!

Ево узех да ти се јавим са пар ријечи, иако се лично не знамо. Можда је овом мом јављању кумовала киша, која неколико дана пада непрекидно у Подгорици. Та њена упорност дјелује депресивно на мене, па ми је у једном тренутку пало на памет: „Када је мени овако тешко у највећем затвору на свијету, званом Црна Гора, како ли је тек Шешељу у оном скученом простору у Хагу.“

Зато се одважих да ово урадим, у нади да ће ово моје писмо допринијети поправљању расположења код обојице и наше заточеничке дане учинити лакшим.

Знам колико је затворен простор убитачан за сваког онога који је доживио слободу студентских дана и у чијим главама никада нијесу могла заживјети сазнања да постоји било каква баријера која би ограничила било чију слободу понашања и жеља. Посебно код слободоумних људи какви смо ми.

Много ми је жао што ни на који други начин не могу ублажити нашу муку и тугу. Теби, који си затворен у том сивилу јаука и бола за све патриоте и родољубе српског народа званог „Хашки трибунал“.

Мени, у овом стаљинистичком затвору званом Црна Гора, гдје је организован само криминал и дискриминација свега што је српско, иста су права као теби у Хагу.

Ако се у овом писму, појави нека граматичка или било која друга грешка, не узимај то за зло, јер сам ја само обичан смртник, невичан писању, а са великом жељом да разумијем човјека изложеног неправди и неразумијевању.

Неправди којом одишу Хашки трибунал и његови истражитељи, а неразумијевању свих оних који не схватају величину Че Геваре, Шешеља, Гарибалдија... и осталих бораца за правду и истину. Борца који се ни по коју цијену не одричу права на сопствени живот, идеје сопствене мисли, жеље, снова... Свега онога што други обезбјеђују влашћу, новцем, силом, везама.

Мене је одувјек привлачила ова прва, мања група, духовна елита, која се без страха и претварања супротставља мафији, маскираној скупим одијелима, брзо наученом бонтону, дипломатским мјестима преко којих желе да заробе свијест и савјест читавог човјечанства.

Знам да смо ту слични, али ме брине што то не виде они који те оптужују, осуђују, малтретирају, не видећи да су обично оруђе у рукама оних којих се људи не боје, а у Бога не вјерују. Боли ме њихово несхватање, да ће данас, сјутра, када више не буду потребни или престану да играју како им свирају босови, и они бити у сличној ситуацији. Та горка пилула лоше процјене и несавјесног рада, најтеже ће пасти њиховим потомцима који им неће дати мира ни на оном свијету, а њихове клетве говориће поколењима да је свака сила за времена, а Божија довијека.

Код нас овамо ништа ново. Власт се не смјењује. Црна Гора је свакога дана све црња и црња. Мило Ђукановић, у својој седамнаестогодишњој владавини, успио је само да до савршенства развије и организује криминал...

Напољу почиње да фијуче вјетар и тјера кишне капи да добују по спуштеним ролетнама, као да моле за спас и само

мало разумијевања. Попут њих, и ја молим Бога да уразуми све оне који ти желе зло, а теби да подари снаге, енергије, интелектуалног капацитета да све то издржиш и да се вратиш Србији, Црној Гори, Републици Српској и Републици Српској Крајини, породици, Српској радикалној странци и пријатељима. Да подсјетиш оне који ће те тек сада разумјети и схватити, на величину твојих поступака.

Знам да си тамо сам. Али ме храбри она Камијева, да је човјек најјачи када је сам. Уз Бога, молим све поштене људе у Трибуналу (а таквих сигурно има, иако су у мањини), да се освијесте и да Божијим надахнућем стекну бар дјелић мудрости, разборитости и племенитости, и да ослобађајући те казне која, иако спора, кад-тад дође по своје, спасу сопствену свијест и душе.

Веселин Вешовић

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хаџким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интентивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

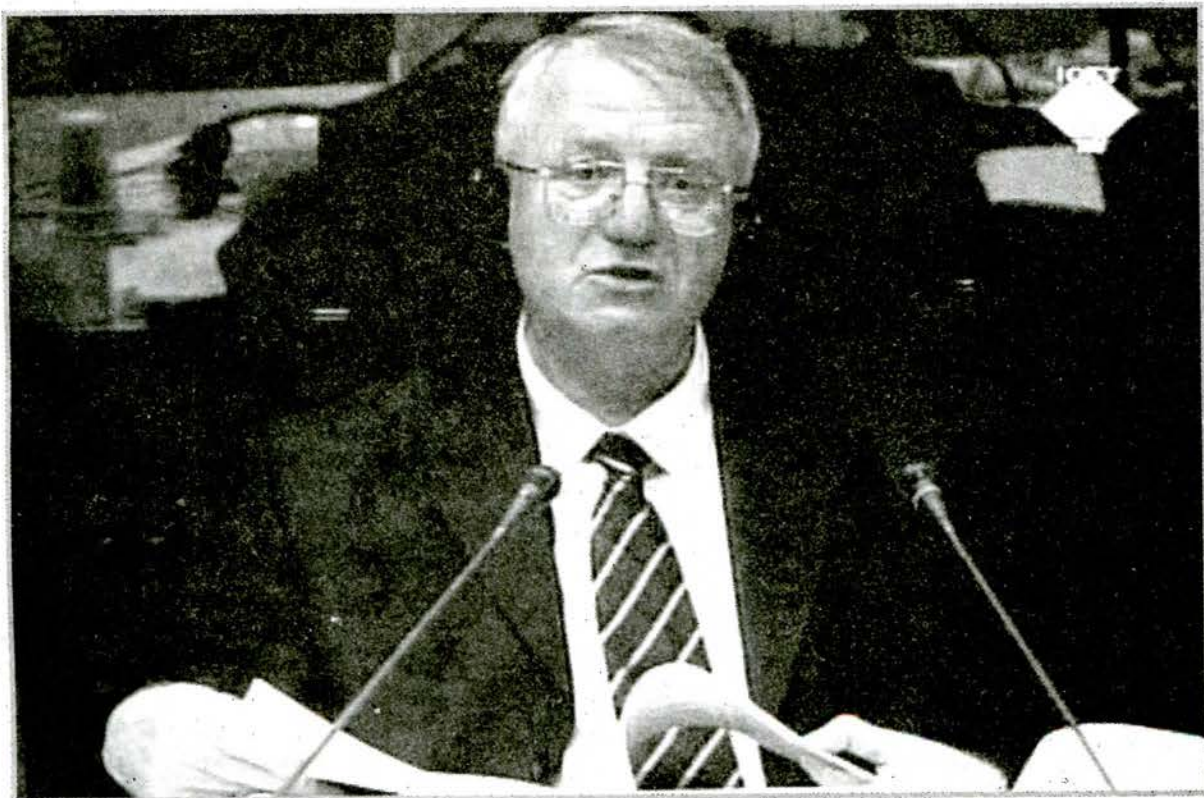
Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

**Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун
телефон: 011/316-46-21**

Текући рачун: 160-111003-68, Делта банка

Девизни рачун: 908-20501-70;

54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешелја

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешелја представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је у ствари одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално, дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтезује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешелја одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешел

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА д.д.
БЕОГРАД 2002.

САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

ЗЛАТОТИСАК, ТВРДИ ПОВЕЗ

ЗБИРКА ХАШКИХ ДОКУМЕНАТА

Vojislav Seselj

ЗЛАТОТИСАК, ТВРДИ ПОВЕЗ

**СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ МОЖЕТЕ ДОБИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ТРГ ПОВЕДЕ 3, ЗЕМУН**

